

Cvetober odličnjakov 2001

POPOLNA PONUDBA NA PODROČJU NEPREMIČNIN

- ▶ NAKUP IN PRODAJA NEPREMIČNIN
- ▶ POSREDOVANJE PRI PROMETU Z NEPREMIČNINAMI
- ▶ OCENJEVANJE NEPREMIČNIN
- ▶ IZVEDENIŠKA MNENJA V GRADBENIŠTVU
- ▶ STROKOVNO TEHNIČNO SVETOVANJE IN NADZOR
- ▶ VPIS LASTNINSKE PRAVICE V ZK IN VPIS ETAŽNE LASTNINE

Ul. Dušana Kvedra 11, 3230 Šentjur, tel.: 03/ 74 71 042, GSM: 041/ 69 92 56

STANOVANJSKA ZADRUGA z.o.o.

ms servis
mladinski servis

delovni čas:
PON - PET
11.00 - 15.00

**PODRUŽNICA ŠENTJUR, Ul. Dušana Kvedra 26 /pri vrtcu Šentjur/
tel. 749 11 50, tel+fax: 749 11 51, gsm: 041 435 786
e-pošta: astit.sentjur@siol.net**

**POSREDOVANJE DEL
DIJAKOM IN ŠTUDENTOM !**

Elektro BUM
Trgovina z elektro materialom

Tržnica Šentjur, Drogenikova 16
Tel./fax: (03) 749 09 50

**ELEKTROINSTALACIJE
IN TRGOVINA**

Anton Selič s.p.

Ul. II. Bataljona 16a,
3230 Šentjur
Tel.: (03) 746 21 00
Fax: (03) 746 21 29

centri selič
centri pozornosti

elektro center
elektroinstalacije

bum center
elektromaterial

modni center
oblačila in obutev

Slike so simbolične

**HALOGENSKI
REFLEKTOR
Z
ŽARNICO
150w
1.350 SIT**

Cene veljajo do razprodaje zalog!

Slike so simbolične

**STIKALA
PROGRAM TEM
ORBITAL EKONOMIK**

12% POPUSTA
za gotovino

Franc Kovač

Spik, Elegant, Trgohlad, Tolo, E - šport...

Kdo bo naslednji? Kaj se dogaja v šentjurskem gospodarstvu? Je to nekaj normalnega, tranzicijskega, nekaj povprečno slovenskega, ali pa gre že za našo posebnost?

Občinski politiki so vedno vedeli povedati, da smo s svojimi relativno malimi gospodarskimi subjekti nekakšna zgodba o uspehu. Ne vem, morda smo res, toda 400 delovnih mest, ki jih več ni, ali so pod vprašajem, in kdo bi vedel koliko strojev, ki se počasi, a vztrajno spreminjajo v kruh in mleko za zaposlene in še za kaj več za njihove direktorje, ne kaže ravno na razcvet našega gospodarstva. Kje so vzroki? Nosimo krivdo sami, ali gre za višjo silo? Drama, ki se te dni dogaja v Tolu, je morda ena od priložnosti tako za vodilne v teh podjetjih kot tudi za naše občinske stratege, da se zamislijo. Morda celo kaj ukrepanejo.

Stavka je kot potres, ki v temeljih zamaje vso zgradbo. Četudi je takoj ne poruši, jo življenjsko ogrozi, potrga obstoječe komunikacije, sesuje vse poslovne in medčloveške strukture, vzpostavlja nove odnose. Revolucija v malem. Dalje ko traja, več je škode. Daleč najbolje in najceneje jo je pravočasno preprečiti, če si ji pa res ne da izogniti, pa čimprej končati. V to smer naj bi bili tudi naravnani zakoni, predpisi.

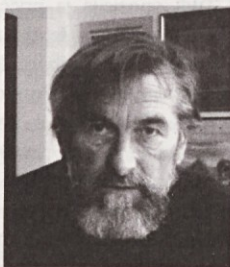
Zakaj je do stavke v Tolu sploh prišlo? Zakaj je trajala tako dolgo, skoraj tri tedne? Zakaj se skoraj po enem tednu, obupno dolgem tednu, v katerem je Tolo verjetno dokončno izdihnil, v tovarni in izven nje ni takorekoč ničesar zgodilo? Vljudnostni obisk v občine, sindikalne brzojavke podpore, pa še morda eno potovanje nove direktorice v Ljubljani, več ali manj vnaprej brzupno. Stavke izven Tola ni bilo. Ali res le zato, ker nimamo s stavkami izkušenj, ker je zakonodaja, takšna kot je? Ali pa morda zato, ker tisti, ki bi po zakonu morali že davno prej, tudi sedaj niso opravili svojega poslanstva? Je morda nekaj resnice tudi v tem, da gre za ozadja, za sive posle, da celo nekaterim znotraj tovarniškega dvorišča ta mučna agonija povsem ustreza? Ali ne govori v tej smeri tudi še nepojasnjeno izginotje nekaterih ključnih sistemskih orodij? Da ne govorimo o pojavu atraktivne direktorice Miše, ki takšna kot je, s svojimi psihološkimi metodami in mesijanskimi nastopi v svetu števil in biznisa, tako pravijo hladni ekonomisti, nima kaj iskati. Gre za igro izza kulis? Le kdo bi vedel.

Kdaj in zakaj so se kazalci v Tolu obrnili navzdol, je težko oceniti. Sedanji in nekdanji vodilni to zagotovo vejo, oziroma imajo vsak

svojo razlago. Je kriv tisti davni trenutek, ko so se sploh odločili za obutveno dejavnost, ali je bilo to pred šestimi leti, ko je Tolo zapustil zadnji domačin, pravijo avtokrat, Ivan Jager? Že takrat se je šušljalo po Šentjurju, da je s Tolom konec, da ga je potrebno "prestrukturirati", ali pa ga v treh mesecih ne bo več. Za njim so prišli tujci, Avguštin iz Majšperka, Vidičeva iz Kranja, vsi z vizijami in obljubami. Vsi so vedeli, da se z dodelavnimi posli ne da preživeti, pa vendar ob začetku stavke v Tolu niso delali praktično nič drugega, kot šivali za zunanje partnerje. In to za ceno, ki ni prenesla niti golih dobrih 50 tisočakov mesečne plače. Pa kje so še obresti za vse mogoče grehe iz preteklosti, in denar za lastne kolekcije, menda celo zelo obetavne in atraktivne? In za ljudi, ki bi jih razvijali naprej, prodajali?

Kako dolgo se pravzaprav že čaka, kdo je kriv, da se je samo čakalo? Formalno prav gotovo vodstvo podjetja in nadzorni svet. V manjši meri tudi zaposleni, večinoma ženske in brez kvalifikacij, ker niso dosegali norm - na zastarelih strojih! Ker kot lastniki skoraj polovice podjetja niso našli pravi čas pravih menedžerjev. Kriv je ta naš Šentjur, intelektualno in kadrovsko deprimiran, degradiran ne raven provincialnega samozadovoljstva iz prejšnjega stoletja, ker nima ljudi, podobnih tudi sedaj aktualni Miši Račič. Ženska ima intelekt, ima neverjetno voljo, energijo, žal pa ne znanja in ne izkušenj. Resnično je malo nora, kot sama pravi. Tudi zato bo Tolo moral umreti. Ne recite, da predsednik nadzornega sveta, poslovnež, ekonomist, celo magister ekonomskih znanosti, ki jo je pripeljal, ni vedel, kaj dela?

Stečaj Tola se morda na prvi pogled kaže kot tragedija. Pa ni. Ni je večje tragedije kot celo življenje po 8 ur delati za tekočim trakom, za smrdečim in ropotajočim strojem za denar, ki ga ni dovolj niti za lastno preživetje, kaj šele za preživetje družine. Vem, ni spodbudno, toda sociala te naše ljube države je radodarnjša od Tolove dodelavne šuštarije. In če je človek enkrat na dnu, gre lahko samo še navzgor. Tolovim delavcem gre lahko le še navzgor. Ne vem, kako in kje se bo znašlo in preživelo 170 delavk in delavcev Tola, toda znašli se bodo in slabše jim menda ne more biti. Tudi sami so tako prepričani. Spoznaval sem jih prejšnji teden,

vsak dan, ko sem domala štrajkal skupaj z njimi. Verjamejo v delo. V Tolo pa ne več. Zato je prav, da so šli do konca.

Franc Kovač

IZ VSEBINE

Obstrukcija v Občinskem svetu 4

SLS+SKD hoče svojega
direktorja zdravstvenega doma 5

Čokl ustanavlja novo občino 5

Žrtve vojne za Slovenijo
po destih letih 8Afera bazen-
Starman bo tožil občino 9

Kronika Tolove agonije 12

"Ratajeva" GSM postaja in
B52 še burita duhove 17

Pepca in Lucija v duetu 34

Šport 35

Mesečnik Šentjurske novice izdaja:

Šentjurske novice, d.o.o.,
Šentjur, Dušana Kvedra 11

Glavni in odgovorni urednik:

Franc Kovač

Lektoriranje:

Eva Kovač

Postavitve in oblikovanje:

Jure Godler

Tisk:

Grafika Gracer, Celje

8% DDV je vračunan v ceno.

Naslova uredništva:

Dušana Kvedra 11, 3230 Šentjur

Telefon:

03 574 15 00, 041 759 816

E-pošta:

sentjurske.novice@siol.net

Spletna verzija:

www.myfreehost.com/sentjurske-novice

Žiro račun:

Šentjurske novice
06000-0105036264

naslednja številka:

[torek]

NOVICE

31. julij 2001

**Čestitamo
ob dnevu
državnosti**

Komentiramo

PRORAČUNSKA SEJA: DELI IN VLADAJ

Zgodila se je že daleč v prejšnjem mesecu, ampak proračun je le proračun in ga ne gre kar tako prezreti. Pa čeprav smo res malo pozni. Občinski proračun 2001 je bi sprejet skoraj soglasno, le dva glasova proti, vsi drugi za. Župan Malovrh si upravičeno še zdaj mane roke in enako upravičeno lahko razmišlja in sanja o še enem županskem mandatu. Klobuk dol pred njim, ko je po tolikšnih besednih bitkah tako gladko zvožil. Sicer pa tudi sam ni mogel verjeti besedam Diacija (NL) in Artnaka (LDS), ki sta v njegovem predlogu proračuna ugotavljala pozitivne premike.

Nekaj števil

Prihodki

V občinski blagajni se bo letos nabralo 1572 milijonov tolarjev (+8%). Od tega bo država za tako imenovano finančno izravnavo prispevala 737 milijonov SIT ter še 72 milijonov SIT iz naslova sofinanciranja (demografija, elementar...). Izvirnih občinskih proračunskih prihodkov (dohodnina, razne takse, prispevki, vodovodi...) bo 762 milijonov SIT.

Kaj te številke pomenijo? Bolj malo. Da živimo pretežno ob državnih jasliah, po izvirnih občinskih prihodkih pa smo v primerjavi s sosednjimi občinami zelo skromni.

Odhodki

Večji proračunski porabniki so (v oklepajih so odstotki povečanja oziroma zmanjšanja v primerjavi z lanskim letom): javna uprava 189 milijonov SIT (+7%), civilna zaščita 8 milijonov (+332%), gasilci 24,7 milijonov (+ 31%), komunalne dejavnosti 199 milijonov (- 6%), ceste 235 milijonov (+ 26%), stanovanja 15 milijonov (0 %), kmetijstvo 29 milijonov (+10%), turizem 6,6 milijona (+ 73%), stavbna zemljišča 87,7 milijona (+21%), športni objekti 24 milijone (+ 269%), zdravstvo 33,5 milijona (- 23%), šport 20,5 milijona (+ 49%), kultura 101 milijon (+ 56%), otroško varstvo 211 milijonov (+9%), šole 167 milijonov (+3%), sociala 88,7 milijona (+6%)

Kaj novega prinaša proračun 2001?

Velikanska večina postavk je že vrsto let standardna in se vsako leto dvigne le za določen povprečen odstotek. Razvojna politika občinske oblasti se bolj zrcali le v skromni desetini novih postavk oziroma v postavkah, ki se nesorazmerno spreminjajo ali ukinjajo. Skupne odstotke smo navedli v prejšnjem odstavku, tu pa opozarjamo le na nekatere manjše posebnosti.

Med novimi cestnimi postavkami so najmočnejše: cesta Klavnica - Bohor 18 M, most na cesti proti Slomškovi 18 M, cesta na Praprotno 25 M in Slatina - Bač 5 M. vendar v teh primerih ne moremo govoriti o povsem novih postavkah; le druge ceste so prišle na vrsto.

Kaj pomeni informacijski center v komunalni dejavnosti (3 milijone SIT)? Pravijo, da gre za geoinformacijski center za podporo upravljanja s prometom nepremičnin. Kar ni nič bolj jasno. Turistični informacijski center (1,5 milijona)? Gre za občinski urad, ki naj bi se ustanovil enkrat v drugi polovici leta in ki naj bi usmerjal "reko turistov, ki vsako leto preplavi Šentjur"??? Tudi 2 milijonoma SIT prororačunskega denarja, ki se praviloma porabi za udeležbo na sejmu Alpe Adria, bi lahko bilo vprašljivih. Ni veliko, skoraj nepomembno, a ilustrativno.

Še največ novosti je pri financiranju dejavnosti mladih, športa in kulture. Poleg denarja za običajne porabnike (DPM, taborniki, skavti, študentski klub) je 9 milijonov SIT namenjenih za "akcije mladih" in za urejanje klubskih mladinskih prostorov. Bistveno so se povečale postavke za športno dejavnost (rekreacija 5,7 milijona, za nadarjene otroke v različnih šentjurskih klubih 9,2 milijona) in končno se bo resneje začel urejati športni park v Šentjuru (14 milijonov). Novi postavki sta še igrišče v Vrbnem (2 milijona) in telovadnica v Loki (3 milijone).

V kulturi je opaznejše: 7,5 milijona za večno popraviljanje zastarelega šentjurskega kulturnega doma (ali pa morda res za načrte za nov KD?) in 12 milijonov za pričetek gradnje nove knjižnice. Ipavčeva hiša bo spet pojedla 4,5 dodatnih milijonov.

Trgovska lagodnost

Vseh proračunskih porabniških postavk je preko 300, zato jih je praktično nemogoče pregledno predstaviti. Ni pa mogoče prezreti, da gre za relativno porabniško - trgovsko usmerjeno občinsko finančno politiko: vsakemu toliko, da bo mir v hiši. Tudi opozicija je prvič v zgodovini šentjurske demokracije dobila kar zajeten zalogaj. Po volji LDS (Artnak) je dvig športnih postavk, Neodvisna lista (Diaci) je dobila igrišče v Vrbnem in denar za vodovod Rifnik, od SDS sta bila v proračun vključena ponkovška amandmaja za pločnik in vodovod Zg. Selce

(Korže), ZLSD (Erjavec) je uspela s 3 milijoni za komunalno opremo.

Zelo težko bi rekli, da ti denarji pomenijo bistveni poseg v razvojno naravnost proračuna, kar je bil sicer običajen očitke opozicije županu. Prej je res, da so ti "popusti" opoziciji pretežno naravnani na posameznike (imena v oklepajih) in iskanje manjkajočih glasov za izglasovanje proračuna. Večina resnejših sistemskih posegov v občinske finance, ki jih je predlagala opozicija, ni šla skozi. Zanimivo je pogledati opozicijske amandmaje, ki niso bili sprejeti, kajpada spet z izdatno pomočjo njenih svetnikov z več gospodarji.

Rdeča luč za stanovanja, razvoj Rifnika in za kulturni center

SDS je gladko propadla z veliko večino vseh svojih amandmajev, ki so merili na izgradnjo stanovanj, pričetek izgradnje etnološko - zgodovinske naselbine na Rifniku in na restriktivno politiko do financiranje kvazi občinskih služb (Turistični informacijski center, Lokalni podjetniški center). Tudi ni bilo razumevanja za pričetek urejanja centra Gorice, dokončanje pokopališča na Planini. ZL je pogorela s svojo idejo, da se denar ne deli raznim društvom (Skavti, taborniki društvo podeželske mladine...) na lepe oči, temveč na osnovi njihovih izvedenih akcij. Tudi urejanje ceste Žusem - Dobrina je šlo v pozabo. LDS ni dobila podpore za vodovod na Prevorju in za 5 milijonov za Ljudsko univerzo.

Občinska oblast ne mara kulturnega centra

Največ "frke" je bilo okrog v opoziciji usklajene zamisli, da se enkrat končno prekine s "flikanjem" kulturnega doma, knjižnice, prostorov za pevske sobe, mladino, glasbeno šolo itd. ter se gre v projekt izgradnje sodobnega novega kompleksa kulturnega centra. Že samo združitev tovrstnih "flikarskih" letošnjih proračunskih postavk bi dala več kot 22 milijonov SIT, kar bi moralo zadostovati za pripravo projektov, prostora... Pa se ni in ni izšlo. Že na prvi seji sta Cveto Erjavec in Združena lista, kot je povedal, zrušila ta predhodno povsem usklajeni amandma, ker se je Erjavec iznenada "spomnil", da hoče imeti knjižnico v posebni novi stavbi. Desna stran (SLS + SKD), ki se nikakor ni mogla sprijazniti z dejstvom, da je opozicija razmišljala bolj strateško in smelo ter je zato zamislila kulturnega centra ljubosumno nasprotovala, se je Erjavčevega "separatizma" oprijela kot rešilne bilke. Erjavčev amandma je bil presenetljivo sprejet, zamisel celovitega šentjurskega kulturnega centra pa je verjetno za desetletja (ali za vedno) splavala po Voglajni. Torej, vsaj kar se proračuna 2001 tiče, naj bi nekaj malega dali za načrte kulturnega centra, precej več za novogradnjo za knjižnico, posebej bomo urejali prostor za mladino, odločitve o drugih

prostorih (gledališka dvorana, pevska soba, glasbena šola...) pa bo očitno stihijsko prinašal čas v naslednjih desetletjih.

Gospoda Erjavca in Združeno listo javno sprašujem, če je to, za kar se zavzemata, še kakorkoli podobno zamisli celovitega kompleksa kulturnega centra Šentjur?

Tudi ti, neodvisni Diaci?

Erjavcu se je že kar na začetku te zadnje seje presenetljivo, namerno ali po pomoti, pridružil še Diaci. Verjetno je izgubil vero v možnost izgradnje vseobsegajočega kulturnega centra v doglednem času, in se je raje odločil za vrabca v roki (4,5 milijona SIT za prostore za mladino) kot za goloba na stehi. Erjavec in Diaci sta namreč z glasovanjem za dnevni red dokončno pokopala teoretično možnost ponovnega odločanja o kulturnem centru oziroma o glasovanju o tozadevnem amandmaju, ki sem ga vložil še enkrat. Ali pa vsaj za tako dolgo, da bodo Čokl in njegovi "skapirali", da strankarsko samoljubje ni najboljša popotnica za najboljše odločitve. S takšno odločitvijo se je še najtežje spoprijaznila Anita Koleča, ki ni mogla sprejeti

brezveznih razlogov, zaradi katerih se je zafrcljalo urejanje ključne šentjurske kulturne infrastrukture.

Konec dober, vse dobro; občinski finančniki čistil kot solza

Da juha sploh ne bo tako vroča, kot je kazalo, se je pokazalo že ob poročilu nadzornega odbora, ki ga vodi generalni direktor Alposa Bevc, o zaključnem računu 2000. Občinski nadzorniki namreč niso odkrili niti najmanjše poslovne ali finančne napake, pozicijski in opozicijski svetniki pa so bili s takšnim poročilom celo izjemno zadovoljni. To, da je bilo na nekaterih proračunskih postavkah porabljenih tudi enkrat več sredstev, kot je bilo načrtovanih (na primer: letno vzdrževanje cest, poslovna cona C - 10...); druge pa sploh niso bile realizirane (Knjižnica, most v Unišah, cesta Bohor - Klavnica...), očitno ni nikogar pretirano vznemirjalo.

Glasovanje o županovem usklajenem proračunskem predlogu je bilo odraz velikega medsebojnega razumevanja in ljubezni. Rudi Mestinsk se je že vnaprej izjasnil, da bo glasoval za proračun, ne glede na usodo njegovega lastnega

amandmaja (ker pač mora pravočasno, to je do zime, obnoviti centralno kurjavo v OŠ Loka), podobno Diaci, ker je v predlogu proračuna našel znamenja "pozitivne volje občinske oblasti", za Erjavca pa se je tako vedelo že vnaprej, kako bo glasoval. Dvakrat je presenetil Artnak, naprej s čustveno obarvano prizadeto razpravo o "pritlehnem sprenevanju občinskih oblasti do volivcev...", nato pa še bolj z zaključkom, da je LDS vendarle uspela v zadostni meri popraviti zelo slab predlog proračuna in je ta sedaj že kar sprejemljiv.

19 glasov za in 2 proti!

Uspeh županove ekipe par exelence. Jurij Malovrh lahko mirne vesti kandidira za župana tudi na prihodnjih volitvah! Svoje zadovoljstvo je podelil s čredico občinskih uradnikov, poleg Erjavca so se jim pridružili tudi trije ali štirje svetnik SLS + SKD, ki jih je popeljal na drink v Žonto.

Artnak in Diaci sta se kot dve senci izgubila za prvim Resevninim vogalom, večina svetnikov pa se je kot preplašena piščeta razletela na vse strani neba.

Pa ne, da morda tudi zaradi slabe vesti?

F.K.

Z junjske seje OS

Podžupan Čokl dobi svojo občino, ne pa svojega direktorja Zdravstvenega doma.

Junjska seja OS je bila nekaj posebnega. Pa ne zaradi razprave o krizi v Tolu - tu je bilo že prej več ali manj jasno, da od občinskih svetnikov ni mogoče pričakovati odkritja Amerike - temveč zaradi treh zgodovinskih izpadov podžupana Čokla, ki mu bodo prinesli slavo, ali pa ga politično upokojil. Gre za pobudo za ustanovitev "Čoklove občine", radikalen poseg v kadrovanje javnih zavodov, tokrat zdravstvenega doma, in za demonstracijo "nasilne" politike njegove SLS + SKD, ki je s poskusom obstrukcije poskušala uveljaviti svoje rahlo čudno početje. To, da bi postal direktor ZD Šentjur nekdo, ki ni njihov in vsaj na zunaj ne cerkveni človek, je očitno preseglo Čoklov prag strpnosti in politične kulture.

Tolu le dnevnice občinskih svetnikov

Razprava o problematiki Tola je bila morbidna. Na eni strani direktorica Račičeva, še vedno polna "pozitivne energije" in brez številk, ki bi dajale upanje, na drugi strani sindikati in delavci, ki imajo teh skrivnic dovolj in kaj več kot 20 000 SIT socialne pomoči za vsakega delavca od Občine niti niso pričakovali. Župan je razlagal, kaj vse je že doslej (brezuspšno) naredil, Osetova (SLS + SKD) se je razburjala, kje so bili sindikati prej, ko se je še dalo kaj narediti, Erjavc je obsodil podcenjujoči odnos direktorice Račičeve, ki je prišla na sejo praznih rok, brez analiz, dokumentov, Artnak (LDS) je obtožil nadzorni svet, da je napravil premoženje dužbenikov, Diaci (NL) je menil, da je bilo tistih, sedaj izgubljenih, 20 občinskih milijonov, ki jih je iz občinske blagajne izmamila prejšnja direktorica Vidičeva, napaka, ki samo podaljšuje agonijo, Gorečan pa je ocenil, da je brezumno početje direktorice Račičeve "etično sporno ubijanje mrtveca". Zanimivo je bilo mnenje socialdemokrata Branka Oseta: "Ko sindikat vzame zadeve v roke, je firma adijo".

Sklep, da svetniki takoj podarijo svojo sejnino (niso pa dorekli, ali celoletne, ali samo od tega dne) in da se bo o drugi pomoči dogovarjalo kasneje, je bil vse, kar je bilo ta večer možno narediti.

E - športu 7 milijonov

Razprava o E - športu, to je bivšem Elegantu, je bila sicer na bistveno drugačni ravni, a je vsaj mene močno spominjala na Tolo. Direktorica Uljarejevičeva je podobno samozavestno kot malo prej Tolova direktorica razlagala nekoliko drugačno zgodbo o tem, kako so dodelavni posli njihova edina perspektiva, da živijo iz rok v usta, delajo sicer brez večjih izgub, v bistvu pa čakajo, da jih bo zaščitila država, ali pa bodo izginili s površja zemlje. Ta hip rabijo 6,9 milijona SIT za odkup Elegantovih strojev, ki naj jim jih, kot večinski lastnik E - športa, kupi Občina. Če ne, bo predlagala stečaj.

V bistvu kar grozljiva logika, ki pa je bila vseh tako županu Malovrhu kot podžupanu Čoklu: bolje je ta denar dati takoj za stroje, kot enak denar potem iz proračuna samo za enoletno zdravstveno zavarovanje brezposelnih. Po "tečnarjenju" Kovača, Kolečeve in Artnaka, da E - šport po tej logiki kot "socialno" občinsko podjetje ne bo nikoli splavalo, če ne bo dobilo pravega lastnika, je bil le sprejet sklep, da se hkrati z nakupom strojev zadolži vodstvo podjetja, da v treh mesecih najde strateškega partnerja oziroma lastnika.

Po hitrem postopku

V naslednjih točkah so svetniki po hitrem postopku preložili odločanje o proračunskih skladih (stanovanjski, za pospeševanje malega

gospodarstva), odobrili odkup vložka v slivniško v Aureo (5 milijonov SIT) in zaščitili rastišče navadne jarice na Bohorju.

Podžupan Čokl dobi svojo občino

Predložena zahteva svetov KS Šentjur mesto in okolica, Blagovna, Dramlje in Kalobje, da hočejo svojo občino, torej odcepitev od sedanje občine Šentjur, je bilo presenečenje št. 1. Čeprav se je kot predlagatelj predstavljal predsednik sveta KS Šentjur - mesto Erjavc (tako je soglasno določilo 15 svetnikov KS, je zatrdil), se je kasneje v razpravi vendarle pokazalo, da je bil spiritus movens te pogruntavščine podžupan Čokl. Ta je začel svoj "zagovor" s čustvenim "Nocoj so dovoljene sanje...", nanj pa se je potem klub temu vsula ploha očitkov, da gre za zaroto, otročarijo in podobno. Artnak (LDS) je menil, da je predlog v skladu s sistemom "kruha in iger za ljudi", če nimaš kaj pokazati, zahteval je, da se prečita prisega, s katero so svetniki obljubili, da bodo delali v prid občine Šentjur in pozval predlagatelje, da odstopijo, ker delajo v nasprotju

Zadovoljen podžupan Čokl

z njo. Po njegovem mnenju naj bi šlo tako za izigravanje občanov Slivnice, Prevorja in Loke, ki jih enostavno prepuščajo kateri koli sosednji občini, kot za pritlehno namero škoditi odkritim osamosvojitvenim prizadevanjem Planine in Ponikve. To slednje je priznal tudi župan Malovrh z izjavo, da gre res za odgovor na vse močnejše sredobežne sile v občini Šentjur. Po vročerkvni in polemični razpravi, v kateri sta se Mastnak (LDS) in Erjavec (ZLSD) navdušila za Čoklov predlog, Zupanc, Artnak (oba LDS), Korže in Planko (oba SDS) pa so bili enako zagreto proti, je zmagal Čokl. Izid je bil 11 : 9, kar je predsedujoči župan Malovrh razglasil za zmago novih občanarjev, nasprotniki pa so ugotavljali, da v skladu z določili občinskega statuta ta predlog ni izglasovan, saj zanj ni glasovala večina navzočih svetnikov (dvorani jih je bil 23). Do spora pred upravnim sodiščem pa vendarle menda ne bo prišlo, saj le redki pričakujejo, da bi Državni zbor nasedel na to Čoklovo "finto" in se lotil izločanja središča občine iz lastne občine.

Ko politika postavlja direktorja zdravstvenega doma

Ozadje, ki pa na tej seji ni bilo niti enkrat navedeno, je več ali manj znano, glavni akter vsega dogajanja, ki je na seji občinskega sveta kulminiralo kot farsa, pa je spet neuničljivi podžupan Čokl.

Svet ZD Šentjur je razpisal mesto direktorja in soglasno sprejel ponudbo edine kandidatke Drage Kovač - Škoberne, ki pa nikakor ni bila pogodu podžupanu Čoklu in županu Malovrhu. Tri mesece sta tuhtala, kako se je iznebiti in v ZD pripeljati svojega strankarskega kolega Štefana Tisla, ki je v celjski bolnišnici pogrnil ravno toliko prepozno, da je zamudil prijavo na šentjurski razpis. Kot je bilo slišati iz Celja, sta ga "na kolenih prosila", naj pride v Šentjur za direktorja ZD, hkrati pa sta mu v imenu SLS + SKD obljubljala županski stolček po lokalnih volitvah. To, da se Tisel v ZD Šentjur sploh ni pojavil in da ga šentjurski zdravstveni delavci odklanjajo, sploh ni bilo pomembno. Končno sta našla

napako pri sestavi razpisne komisije in župan je zahteval ponovitev razpisa.

Tu se začne zgodba s seje OS. Komisija za volitve in imenovanja je kljub vztrajnem nasprotovanju predsednice Tatjane Oset in županove pravnice Šilčeve menila, da tehtnih razlogov za ponovitev razpisa ni in je predlagala, da o zadevi odloča OS. Še bolj odločen je bil odbor za normativne akte, ki je ugotovil, da je napaka pri razpisu nepomembna, da jo lahko korigira svet ZD, nikakor pa OS, ki lahko svoje soglasje samo da, ali ga zavrne. Skoraj dveurna razprava na občinskem svetu je bila ena najbolj vročih v zadnjih nekaj letih. Gorečan, Artnak, Diaci, Korže, Žafran, Mestinsk in še nekateri so s pravnimi in drugačnimi argumenti razcefrali Čoklovo in županovo trmasto nasprotovanje glasovanju o soglasju, ker naj bi bil možen zgolj ponovni razpis in nič drugega. Končno je Malovrh začel popuščati, ne pa Čokl. Ta je pred glasovanjem pozval svoje strankarske kolege, da zapustijo sejo, kar so vsi pri priči disciplinirano tudi storili. Vendar pa z nameravano obstrukcijo ni bilo nič, kajti v sejni sobi je ostalo še dovolj svetnikov, ki so gladko izglasovali soglasje za imenovanje direktorice ZD Šentjur.

Župan je zaradi varstva zakonitosti pri priči napovedal zadržanje sklepa občinskega sveta.

Vsa zadeva sploh ne bi bila tako zanimiva, če ne bi šlo za eklatanten primer grobega vmešavanja občinske nomenklature v načeloma avtonomne odločitve šentjurskih zdravstvenih delavcev in hkrati za odprt spopad med oblastno SLS + SKD in opozicijo. Tokrat je zmagala slednja, vsebinsko in glasovno. Kljub temu, da sta dva opozicijska svetnika spet (kot običajno) glasovala drugače, kot je bilo dogovorjeno. Kar seveda pomeni, da je opozicija zmagala slučajno, predvsem zaradi svetnikov iz nasprotnega tabora, ki jih na seji ni bilo (Maruša, Zdolšek, Škoberne). Ker so ti trije dokaj samostojni in razmišljujoči osebk, ki jim Čoklova "diktatura" menda že gre rahlo na živce, nekateri domnevajo, da so izostali namerno, ker se niso hoteli osramotiti v tako očitnem podžupanovem mahiniranju.

F.K.

PRAZEN ŽEP

Že nekaj časa smo ujeti v okolje, ki ga obvladuje nesposobna občinska oblast, ki svoje vladanje temelji na podobi srečne podalpske vasi, kjer je treba kritiko preganjati kot srednjeveško kugo. To, da je naša občina pri vrhu samomorov nikogar pretirano ne moti, kajti večina to sprejema kot spremljevalni program kozjanske folklorne, kjer je glavni šport še vedno popivanje. Vendar se v slovenskem prostoru zelo hitro prebijamo v ospredje občin, kjer je vedno več ljudi brez dela. Nedavno pridobljena sredstva evropske unije za programe prestrukturiranja so vse-hvale-vredna toda ostaja dejstvo, da smo jih dobili zato, ker imamo zelo veliko nezaposlenost. S stečajem Tola pa se znamo zavijeti na sam vrh te piramide. Zelo dobro je vprašanje, kakšno vlogo je pri teh vročih kostanjih odigrala naša občina. Do sedaj zelo zaspano ne-vmešavanje, kajti izpolnjevala je samo svoje obveznosti do zavoda za zaposlovanje. Programi za spodbujanje turizma, domače obrti, bio kmetovanja, ohranjanja podeželja, alternativne metode živinoreje, malega gospodarstva itd. so le nekatere tržne priložnosti, ki bi jih naša oblast morala pridobiti oziroma predstaviti nezaposlenim in se tako bolj aktivno vključiti v reševanje teh problemov. Vendar je občinska drža v zadnjih letih pokazala, da trpi hudo pomanjkanje politično-gospodarske energije in da se njen čas počasi izteka. Pravično in veliko bolje, pa tudi za ljudsko-krščansko podobo bolj okusno bi bilo, če bi se naši generali bolj trudili za rešitev teh problemov, ne pa da afne guncajo na vsemogočih prireditvah, kjer je po pravilo prisotnih veliko foto aparatov.

Ludvik Žafran

ODLIČNJAKI PRI ŽUPANU

Lepo je, če si za svoje dosežke poplačan, še lepše pa je, da pohvalo dobiš od župana. Tako je vsem, ki smo bili ves čas odlični, g. Malovrh v Ipavčevi hiši pripravil sprejem.

Najprej smo odšli na vrt, kjer smo se tudi slikali. Na bom lagala, če zatrdim, da si je pri slikanju prav vsak zelo želel stati poleg g. župana. Nato nas je popeljal po hiši in nam na kratko povedal njeno zgodovino. Mogoče se je to komu zdelo dolgočasno, ampak Šentjurčani tako ali tako premalo poznamo zgodovino svojega kraja. Seveda pa g. župan ne spada mednje. Na žalost se vabilu nismo odzvali v polnem številu, saj so imele ravno ta dan nekatere šole vpis in mi smo morali najprej tja. Res je vrag, ko pa ne moreš biti na dveh mestih naenkrat.

Nina Marot

"Ratajevi" GSM bazni postaji grozi linč

Kljub temu, da Mobitel zagotavlja, da je sevanje iz te GSM bazne postaje-meritve so bile opravljene letos, poročilo pa smo dobili tudi v uredništvu ŠN - tudi do tisočkrat manjše od dovoljenega, neposredni sosedje ne verjamejo, da niso ogroženi. Nasprotno, navajajo vse več subjektivnih težav, ki naj bi bile posledica sevanja.

V začetku maja je 23 sosedov s podpisi zahtevalo odstranitev GSM postaje z Ratajeve garaže, bili so dvakrat tudi pri županu, ki pa se je delal, kot da prvič sliši za ta problem. Obljubljen jim je bil sestanek s KS in Mobitelom, toda ker sestanka ni in ni, so pisali tudi ministru za okolje in prostor. Opisali so mu šentjurski problem in opozorili, da je bila postaja postavljena sredi naselja in brez obveščanja ali soglasja sosedov, na garaži visoke občinske funkcionarke, kar dopušča možnost zlorabe položaja, da kvari izgled okolja in zmanjšuje vrednost okoliških nepremičnin, sumljivo pa jim je tudi prikrivanje resnice s strani župana Malovrha, ki je menda dal soglasje, kar pa sedaj zanika. Pripravljeni so iti do konca, kar pomeni tudi nasilno odstranitev naprave.

F.K.

Kako smo proslavljali 10. dan državnosti

Kar nekaj prireditev je bilo, ki pa so bile vse v soboto popoldne ali zvečer in jih je bilo zato bolj težko spremljati. Še najbolj živahno je bilo v Slivnici, kjer proslavljanje dneva državnosti vedno kombinirajo s svojo turistično "Kresno nočjo", letos pa se jim je pridružil še "Felice", klub ljubiteljev narave.

Tekma koscev na Tratni

Napovedana je bila za 16. uro in v resnici se je

klubsko - brez računov, so mi kaj hitro povedali, za kaj gre. No, ampak vseeno je lepo tam gori.

začela skoraj do minute natančno. Se je kar videlo, da je bil glavni sodnik Martin Cmok starejši, ki ve, kaj je red. Na rahlo položnem travniku, prav na vrhu Tratne, kajpada pred Klubom ljubiteljev narave "Felice", se je pomerilo 8 koscev, ki jih je bodrila vsaj stoglava množica, žal pa med njimi ni bilo niti enega korenjaka iz domačih logov, ki bi pokazal prišlekom, kako se kosi po tratnskih strminah. Nesporno najboljši kosci je bil Štefan z Donačke gore, najlepši "redjek" pa je naredil Franc Golež iz sosednjega Rakovca.

Bolj kot spretnost koscev me je zanimal Klub ljubiteljev narave "Felice". Ampak sem poizvedovanje kaj hitro zaključil. Narava okrog klubskega prostora je res čudovita, toda profesionalni šank, pa gostinske mize, notri in zunaj, ter dokaj zasoljen cenik (pivo 300 SIT, liter radenske 500 SIT in tako naprej), vse seveda

Odbojka ob Slivniškem jezeru

Kar osem ekip, razen ekipe Šentjurskih novic in ŠKMŠ, je bilo iz slivniških logov. Pomerili so se na nekoliko skrčenem travnatem igrišču in pokazali, da kakovost slivniške odbojke raste iz leta v leto. Naša ekipa (Nina, Tjaša, Br in LŽ) se je uspela prebiti celo do finala, kjer pa je morala priznati nadmoč slivniških "Vrancev". Prijetno druženje je bilo. Le nekaj ni mogoče prezreti; obupen izbor glasbe s cedejev.

Zvečer se je prostor na Ramni napolnil skoraj do zadnjega kotička: najmanj 500 obiskovalcev, večinoma mlajših, množica lučk sreče, ki se je razlila po jezerski gladini, glasba izpod rok domačega Unikat, pa seveda prav

romantičen poletni večer.

Istočasno so Slivničani imeli še eno prireditev: letni koncert OPZ in MPZ OŠ Slivnica.

Proslava v Šentjurju - gnusna zloraba proslave za politično diskvalifikacijo

Pričela se je slavnostno, s skupno Zdravljico obeh šentjurskih zborov in češkega komornega zbora Jirkov, z uglednimi gosti iz Češke v prvi vrsti, resda ne pred polno dvorano skoraj izključno starejših

STOPIMO V SVET

V Kulturnem domu se je v soboto, 23. junija odvijala osrednja prireditev ob Dnevu državnosti. Slavnostni govornik, župan Jurij Malovrh je še enkrat prebral uvodni govor, ki smo ga slišali že na prireditvi od Dnevu slovenske policije. V programu so se predstavili trije zbori, MPZ in ŽPZ skladatelj Ipvavce iz Šentjurja ter Ženski komorni pevski zbor Jirkov iz Češke. Za presenečenje so zbori poskrbeli, ko so družno odpeli slovensko himno. Recitator Kajetan Čop je prebral dve pesmi v češkem in slovenskem jeziku. Glavni del programa je nosil gostujoči zbor iz Češke.

Zbor je bil ustanovljen leta 1971 kot deklški zbor. Zbor je dobil več priznanj. Najpomembnejše priznanje so dobili na mednarodnem festivalu v Pragi leta 1997, kjer je zbor dobil zlato diplomu. Zbor pa že od novembra 1996 navezuje stike z slovenskimi zbori. Vodi ga odlični zborovodja Jaroslav Cyrus. Njihov performans je bil odličen. Zelo kvalitetno odpete pesmi in lepo sozvočje glasov, da občutek visoko kvalitetnega zbora. Odpeli so 12 pesmi in poželi buren aplavz.

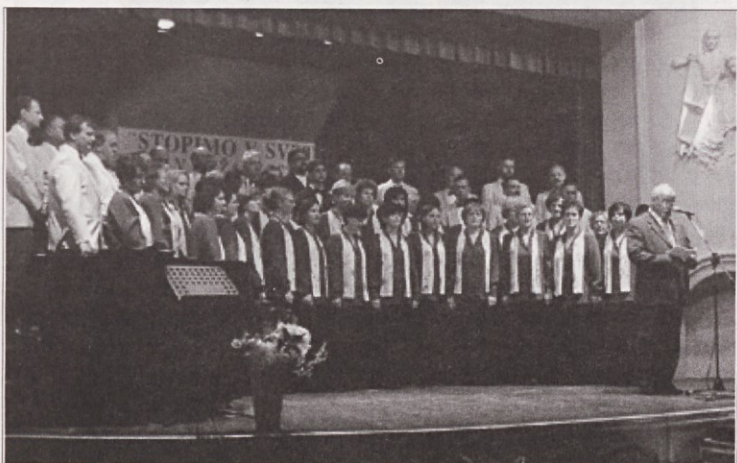
Za manjši pripetljaj je poskrbel reflektor, ki je osvetljeval oder. Zaradi kratkega stika se je vnel in osmodil pevke pod sabo. Še en znak da je dvorana in oprema v KD Šentjur precej zastarela in mogoče je le sreča prizanesla, da ni prišlo do večje tragedije.

Prireditev se je končala pred KD kjer so v mešani zasedbi narodnosti opazovali veličasten ognjemet.

19

občanov, a vendarle. V slavnostnem govoru, zgodovinsko faktografsko do leta 1990 neoporečnem, si je župan privoščil zlorabo dneva državnosti za gnusno politično diskvalifikacijo. Dejal je, da je bil šentjurski Demosov poslanec, poleg znamenitega Aksentijevića, eden izmed štirih, ki ni glasoval za samostojno Slovenijo. Ker sem bil šentjurski Demosov poslanec edino jaz osebno, Franc Kovač, upam, da nikomur drugemu, z izjemo županu Malovrhu in njegovemu viru dr. Igorju Grdini, ni potrebno dopovedovati, da gre za najbednejšo in podlo javno žalitev.

Nikoli tega nisem poudarjal, zdaj pa bom: sem eden od tistih šentjurčanov, ki je od prvega začetka organiziral šentjurski Demos in eden od tistih Slovencev, ki je zaradi ideje samostojne Slovenije preživel 11 mesecev v zaporu, zdaj pa prideta na plano "majska hrošča" s takšno hudobijo. In to si privoščim na osrednji proslavi župan in poslanec, eminentni predstavnik te slovenske države! Res komaj verjamem, da našo politiko lahko vodijo ljudje Malovrhovega kova.

S svečanosti v Šentjurju

F.K

Žrtve vojne za Slovenijo

10 let kasneje

Slovenska osamosvojitvena vojna je terjala svoj kruti krvavi davek tudi med našimi občani. Ob desetletnici smo skušali poiskati tiste, ki so ga plačali. Stanka Straška, postavnega 26 letnega policista, Ponkavljana, nisem mogel obiskati. Le ob njegovem lepo urejenem grobu na Pokopališču sem lahko podoživel tiste tragične dogodke. Tri plapolajoče lučke so pričale, da Stanko ni pozabljen. Zaman pa sem na nagrobniku iskal opomnik, da je umrl za domovino.

Njegova starša, Stanko in Marija, živita na domačiji v Boletini. Sama.

"Prosim, ne pišite o najini bolečini. Deset let jo nosiva sama in jo bova nosila še naprej. Neskončno ga pogrešava, ni jutra in ni večera, ko Stanko ne bi bil z nama, ko se ne bi z njim pogovarjala, skoraj ni dneva,

Stanko Strašek

da nisva pri njem na pokopališču. Najino življenje je od tistega dne pred desetimi leti nekaj drugega", je z bolečino in solzami v očeh povedala gospa Marija.

Oče Stanko:

"Naš Stanko je bil policist z dušo in telesom. Neskončno si je želel to postati in srečen je bil v uniformi. Po šolanju v Tacnu je nekaj časa služboval na Kočevskem, potem v Medvodah. Tam je stanoval, toda doma je bil tu v Boletini. Vsak prosti trenutek je bil doma in rad je bil doma. Se spomnim, kako je nekoč ob treh zjutraj prišel peš iz Celja, ko ni bilo vlaka naprej. Še dober teden preden je umrl, sva zakoličila brunarico tam pod sadovnjakom, ki se je je tako veselil.

Se točno ve, kje in kako je padel, kdo je bil storilec?

"Kraj in čas nista sporna. Zgodilo se je v Ljubljani, v noči s 30. junija na 1. julij na križišču Aškerčeve in Kodeljeve ceste. Prva informacija, ki jo je prinesel komandir šentjurske policije, se je glasila, da je bil žrtev preoblečenega 19 - letnega Srba. Kasneje se je menda ugotovilo, da je bil storilec zmedeni pripadnik TO. Stanko ga je na tistem križišču ustavil, on pa ga je pokosil z rafalom. Nikoli se ni zvedelo zakaj, ker je bil storilec že nekaj minut kasneje ubit na Ježici, v bližini Smeltove zgradbe. Kaj se je v resnici dogajalo, ne bomo nikoli zvedeli."

Vam je država kakorkoli stala ob strani ob Vaši nesreči?

"Poskrbeli so za pogreb, po letu in pol sem z raznimi vlogami dosegel, da so povrnili stroške za spomenik, nekaj malega denarja so dali tudi nama z ženo. Ne bom rekel koliko. Kasneje sem naredi še nekaj vlog na šentjursko UE, pa so vse zavrnili. To je vse. Ja, še nekaj, zadnja leta za dan mrtvih Nano Zatler prinese na grob ikebano, ne vem, v imenu

borcev ali Združene liste, šolarji pa obiščejo borčevski spomenik in prižgejo svečke tudi na Stankotovem grobu. Ne, iz šentjurske občine ni nikogar."

Potem je gospa Marija pripravila malico, posedeli smo ob kozarčku, zvedel sem še veliko o Stankotu, o njuni žalosti, boleznih... Ampak sta vztrajala, da o tem ne pišem. "Nič nočeva, nobenega denarja, ničesar, nič nama ne more vrniti sina, le pri miru naj naju pustijo".

Janko Brilej s Presečnega:

"Bilo je 4. julija, vsega dobro uro sem bil vojak, ko se je zgodilo. Vlado Robič je pripeljal zolje iz Šentjurja, razložili smo jih in jih začeli preučevati. Nihče ni imel pojma o njih, sploh nismo vedeli, da so že tovarniško napolnjene z eksplozivom, Perčič, ki jih je edini poznal, je bil na straži. Spomnim se, da je počilo, drugo pa je vse bolj zavito v meglo. Trinajst so nas odpeljali v bolnico, mene so tudi že proglasili za mrtvega. Dva šrapnela sta mi prebila prsni koš, eden lobanjo, več malih delcev imam še zdaj po vsem telesu. Skoraj mesec dni sem bil v bolnici, več kot dve leti na rehabilitaciji. Ostal sem invalid III. kategorije, z 80 odstotno telesno okvaro. Posledice še vedno čutim: glavoboli, ena roka je brez moči, razdražljiv sem, težko se obvladam, vseskozi sem na tabletah. Življenje sem si vendarle nekako uredil, poročil sem se, Katja ima ravno jutri četrti rojstni dan. Še dobro, da imam malo kmetije, delo, čeprav ne gre brez problemov in bolečin, me umirja."

Je nesreča prišla tudi na sodišče?

"Imeli smo tri razprave, krivca niso našli. Ga ni. Sandi Janša kot komandant voda se je izmazal, Pušnik, ki je po nesreči sprožil zoljo, pa tudi ni mogel biti kriv."

Je država vsaj poskrbela za vas?

"Je, s pomočjo odvetnikov sem takrat dobil enkratno odškodnino, kar lepo dobim za telesno okvaro. Od lani sem tudi na

čakanju. Imel sem težave z vožnjo, hoteli so mi vzeti tudi vozniški izpit, pa sem se odločil in ostal doma. Moram reči, da kar gre."

Se takole ob obletnicah ali kdaj drugič kdo spomni na Vas, kdo iz vojske ali Občine?

"Ne, to pa ne. Nikogar ni od nikoder. Le predsednik društva invalidov Ivan Veber nikoli ne pozabi name."

F.K.

ELBA TRGOVINA STORITVE d.o.o.

Ljubljanska c. 26, 3230 Šentjur, tel. in fax: 03 57 41 151, email: elba@siol.net

KLIMA JE PRIMA!
Prodaja in montaža klimatskih naprav

Branko Vareško toži Občino Šentjur

AFERA "BAZEN"

Kar se je že kar nekaj časa šušljalo, je minuli petek postalo javno. Odvetnik Danijel Starman bo te dni v imenu Branka Vareška na okrožnem sodišču v Celju vložil tožbo proti Občini Šentjur. Po mnenju Vareška, mu je bila leta 1996 neopravičeno odvzeta koncesija za upravljanje šentjurskega bazena. Zdaj zahteva več milijonsko povrnitev stroškov zaradi izpada dohodka, neupravičene prekinitve pogodbe in duševnih bolečin. Bakova zgodba pa razkriva še marsikaj drugega in bi znala močno razburkati šentjursko poletje. Še posebej v občinski zgradbi... Vareško je kar nekaj časa zbiral dokumentacijo in napovedoval vročo zgodbo. V petek, 22. junija, jo je na mini tiskovni konferenci tudi razkril.

Za prodajo filtra ni vedel skoraj nihče

Branko Vareško je dobil junija 1992 od Občine Šentjur koncesijo za upravljanje bazena za dobo 10 let. Že poprej je neugledno garderobo v Športnem parku preuredil v simpatično okrepčevalnico, uredil je okolico bazena, zasadil drevesa. Kazalo je, da bo vse skupaj zacvetelo.

Toda, kot pravi, se je že kmalu zameril nekaterim na Občini: "27. avgusta 1992 je s plačano položnico za 153.000 SIT (takrat okrog 3000 DEM, op.) prišel na bazen podjetnik Žaki Tavš, češ da se je z Edijem Peperkom dogovoril za prodajo filtra. Seveda ga je odmontiral in odpeljal na Vransko. Vse skupaj se mi je zdelo čudno. Klical sem na Občino, kjer o omenjeni prodaji ni nihče vedel ničesar. Na občinski skupščini je bilo dvakrat zahtevana pojasnitev, kje je denar od prodaje filtra, pa odgovora ni bilo". Vareško meni, da se je na tej točki zameril nekaterim na Občini, ki naj bi mu zato začeli načrtno nagajati.

Prekinitev pogodbe brez enoletnega odpovednega roka

Leta 1993 se je začela graditi stavba v Športnem parku, ki je vse potrebne dokumente dobila šele leta 1998, kar Vareško dokazuje z odločbo šentjurske upravne enote iz istega leta.

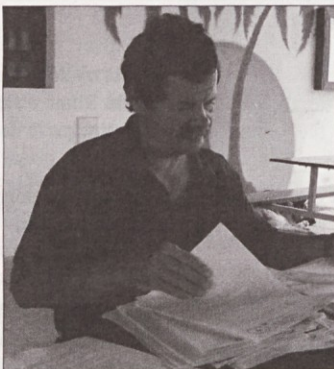
"Kmalu je bilo slišati, da naj bi bazen prevzeli nogometaši. Trije nogometni funkcionarji so se mi celo nekoč pohvalili, da bodo dobili bazen, ker imajo veze na Občini, tam pa so jezni na mene. Vabili so me, da naj grem delat z njimi, ker sem sam, moj odgovor pa je bil, da veze ne pomenijo nič. In res sem 7. junija 1996 dobil sklep o prekinitvi pogodbe", pove Bak in pokaže omenjeni dokument. Obrazložitev se nanaša na člen, ki pa pravi, da mora biti odpoved omenjene pogodbe podana najmanj leto dni vnaprej...

1. julija 1996 je bila podpisana začasna pogodba z NK Šentjur, kasneje pa naj bi sklenili tudi koncesijo,

kar pa se do letos, po Vareškovih besedah, še ni zgodilo. Zanimiv je tudi eden izmed členov v pogodbi med NK Šentjur in Občino, ki pravi, citiram: "V primeru časovno kratkega delovanja poslovanja kopališča, se pogodbenika dogovorita, da se nepokriti stroški najemnika povrnejo". Tukaj je morda tudi vzrok, zakaj ima Občina takšno izgubo z bazenom...

Bazen obratuje brez dovoljenj

"Bazen ne bi smel biti odprt od leta 1996 naprej niti dan", zatrjuje Vareško in pokaže sklepa upravne enote, ki obratovalno dovoljenje za leti 1996 in 1997 izdajata šele jeseni, ko je bila kopalna sezona že zdavnaj zaključena. "In podobno je bilo vsa leta. Recimo oktobra 2000 je Ministrstvo za zdravstvo ustavilo vse postopke, saj so prve vzorce vode dostavili šele dva meseca po dejanskem zaprtju bazena. Seveda je tudi bife obratoval na črno, kopališki mojster pa je bil vsakdo, ki je imel pri nogometaših pet minut časa. Za vse skupaj je vedel tudi predsednik Območne obrtne zbornice, vendar ni ukrepal. Ne znam si predstavljati, kaj bi rekli odgovorni, če bi se komu kaj zgodilo. Dovož s ceste bi moral biti namenjen samo dostopu za reševalno vozilo, Občina pa je v pogodbi z nogometaši ta prostor namenila za parkirišče. Sam

Bak med zbrano dokumentacijo

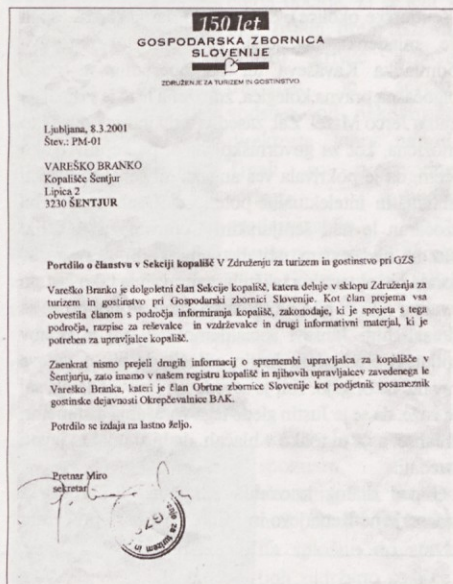
imam edini v Šentjurju registrirano licenco za opravljanje z bazenom, dokaz o tem pa je tudi zadnji dopis Gospodarske zbornice", razlaga Bak in pokaže pismo z datumom 8. 3. 2001 (glej dokument na desni strani), kjer se potrjuje, da ima Branko Vareško licenco za opravljanje s šentjurskim kopališčem, v nadaljevanju pa Združenje za turizem in gostinstvo pri GZS zapiše, da niso prejeli nobenih sprememb okrog upravljalca kopališča. "Rezultat nestrokovnega

dela je bil tudi pomor rib 17. julija 1998. Občina je s strani župana sicer podala predlog za izvensodno poravnavo, ki pa ni bil sprejet. Prve obravnave pa se

odgovorni iz NK Šentjur sploh ni udeležil", zaključuje Branko Vareško.

Milijonska tožba

"Prav je, da Šentjurčani izvejo, kakšne svinjarije so

se v teh letih dogajale z bazenom. Zgrajen je bil z udarniškim delom, zdaj pa se najbrž v njem sploh ne bo dalo kopati. O vsej zadevi so obveščeni: Gospodarska zbornica Slovenije, Obrtna zbornica Slovenije, varuh človekovih pravic, evropsko sodišče in vsi mediji. Cenilci so podali mnenje o izgubi dohodka, na podlagi vseh zbranih podatkov in papirjev pa mislim, da je vse jasno", je prepričan Branko Vareško. Njegov odvetnik je znani Danijel Starman iz Kopra, ki naj bi še ta mesec na Okrajnem sodišču v Celju vložil odškodninsko tožbo proti Občini Šentjur.

Tako, to je bila Bakova zgodba. Najbrž bo doživela mnoge odmeve, resnica pa se bo pokazala na sodišču. V vsakem primeru pa se na Mestnem trgu, bazenu in sodišču obeta dolgo vroče šentjursko poletje 2001. In to najbrž na suhem...

L. H.

Arlič oblikoval kipe za najlepše oblečene Slovence

Šentjurčan Peter Arlič, sicer zaposlen kot oblikovalec v rogaški Steklarni, se vse bolj uveljavlja v slovenski oblikovalski srenji. Peter, ki je svoje znanje izpopolnjeval tudi na Švedskem, je namreč oblikoval kipe, ki so jih prejeli najlepše oblečeni Slovenci na gala prireditvi pred tremi tedni v Ljubljani. Arlič pripravlja tudi nova priznanja Občine Šentjur.

Akcija Kanček sreče nadvse uspeša

Zbrali so kar 900 igrač

Šentjurski lokalni odbor Stranke mladih Slovenije in Center za socialno delo Šentjur sta v mesecu aprilu skupaj izvedla akcijo, poimenovano Kanček sreče. V vseh vrtcih in osnovnih šolah šentjurske občine ter na šentjurskem Centru za socialno delo in na izpostavi Rdečega križa, so zbirali igrače. In to nadvse uspešno!

V slabem mesecu dni, kolikor je trajala akcija, so jih zbrali 900 kosov. Od tega je bilo 525 plišastih igrač, 287 avtomobilčkov, 62 punčk, 26 knjig in še nekaj drugih igrač, ki so vse shranjene v Centru za socialno delo Šentjur. Z njimi bodo socialne delavke ob obiskih družin razveseljevale otroke. Pobudnik akcije se zahvaljuje vsem dobrim ljudem, ki so opazili stisko otrok in jim s svojo humano gesto v njihova srca prinesli kanček sreče. Zahvala gre tudi vsem vrtem, šolam in organizacijam, ki so se aktivno vključili v izvedbo akcije.

Javna tribuna Šentjurskih novic o biomedicinskih oploditvah

“Pretep” v skupščinski dvorani

Ne, seveda ni šlo za fizični obračun, temveč za zelo razgreto in angažirano razpravo zagovornikov in nasprotnikov zdaj referendumsko že zavrjene novele “oploditvenega” zakona. Zelo močna ekipa iz Ljubljane ni dala dihati takorekoč niti sama sebi, kaj šele udeležencem v dvorani, da o Aniti Koleča, voditeljici razgovora, ki s svojim razumevajočim in demokratičnim nastopom v tej levi areni res ni imela pravih preživetvenih možnosti, sploh ne govorim. Ampak vseeno je bilo zanimivo in tisti, ki niste prišli, sta zamudili pester debatni večer.

Protagoniste javne tribune, ki jo je organiziral naš časnik, so zagotovile šentjurske stranke. Iz eldesove hiše sta prišla profesorica sociologije dr. Renerjeva in docent dr. Miha Kovač, NSi je pripeljala zelo simpatično, toda verbalno “nasilno” ginekologinjo iz Kliničnega centra Bojano Pinter (ki menda celo izvira iz šentjurske okolice), SLS +SKD barve sta zastopali dve mladenki, uglajena predsednica njihovega podmladka Kavaševa ter gostobesedna in rahlo dolgočasna pravna kolegica, združena lista je pripeljala igralko Jerco Mrzel. Žal, zasedba v dvorani ni bila tako množična, kot za govorniško mizo, pa čeprav lahko rečem, da je pokrivala ves angažirani šentjurski javni politični in intelektualni potencial. Osebnost sem bil razočaran le nad šentjurskim Centrom za socialno delo in nad našim učiteljstvom, ki bi pravzaprav morala biti akterja na takšnih razpravah, a tako kot po navadi o njih ni bilo ne sluha ne duha. Podobno so se odrezali tudi Janševi socialdemokrati, saj je njihov šentjurski predsednik Justin odločil, da jih te zadeve prav nič ne brigajo. Kar je seveda zanimiv podatek, saj vse kaže, da se je Justin glede tega vprašanja distanciral od Janše, a ga ni toliko v hlačah, da bi si upal to javno povedati.

Glavni dialog je vodila zdravnica Pintarjeva s profesorjema Renerjevo in Miho Kovačem, pri čemer

se je “odlikovala” z dolgimi in učinkovitimi monologi ter z agresivnim upadanjem v besedo. Trdila je, da je slovenska medicina enotno proti biomedicinskim oploditvam za samske ženske, ker pač ne gre za zdravljenje, temveč za drugačne posege v etiko, dostojanstvo človeka, pravico otroka, ter da nekateri zdravniki – politiki (minister Keber) z drugačnimi stališči zlorablajo in blatijo zdravniški poklic. Da to ni res, je zatrdila Renerjeva, ker ji je znano, da je zdravniška etična komisija vse svoje sklepe sprejela s preglasovanjem, odločno pa sta ji pritegnila tudi navzoča šentjurska zdravnika Moser in Kovačeva. Po njunem mnenju podobno razmišlja vaj dve tretjini slovenskih zdravnikov, ki menijo, da mora imeti vsak človek, torej tudi samska ženska (kar sploh ni in ne sme biti nobena posebna pravna ali etična kategorija) pravico sam sprejemati svoje odločitve, torej tudi vsaka ženska o takšnem ali drugačnem načinu življenja in tudi spočetju svojega otroka.

To je bila rdeča nit več kot dve urne ostre bitke mnenj in argumentov, ki jo je s svojim literarnim vložkom o lastni zgodbi in zgodbi svoje matere brezuspešno skušala speljati v prijaznejše vode Jerca Mrzel. Deležna je bila grobih očitkov iz zadnjih klopi, kjer se je okrog Franca Zabukoška in Rada Palirja zbral konzervativni krog, ki je z vehementnim

ploskanjem spremljal najbolj udarne izjave svojih protagonistov za mizo. Žal so prav iz zadnjih klopi prihajale tudi zelo grobe in nesramne glasne pripombe, ki so mejile že na najprimitivnejše pobalinstvo. Ampak govorcev za mizo to ni pretirano iztirjalo, saj se s takšnimi nestrpnostmi, tako so povedali, srečujejo prav po vsej državi.

O domačih razpravljalcev so več govorili še Stoparjeva, Zabukošek, Malovrh in Bračunova. Zabukošek je pohvalil skupino poslancev – pobudnikov referenduma, bil zelo zadovoljen s stališči “svojih”, pomiloval pa je oba navzoča liberalno usmerjena družboslovca, ker govorita izven koncepta spoštovanja življenja; Stoparjeva je menila, da medicina ima pravico do svoje etike, ne pa odločati o ženski; Bračunova pa je opozorila, da so o ženskih pravicah najglasnejši moški, ki tudi ta večer žensk takorekoč niso pustili do besed; Malovrh je opozoril, da gre za mizeren zakon, ki odpira vrata mnogim nesprejemljivim odločitvam in zlorabam, na primer evtanaziji in genetskimi manipulacijam.

Za konec je razpravo spet literarno in humoristično zabelila Jerca Mrzel, ki je nasprotnike zakona spomnila na “umetno” Jezusovo spočetje.

F.K.

Po referendumu

Šentjur tretji v Sloveniji

Šentjursko volilno telo je ponovno dokazalo svojo specifičnost. Če smo bili pred devetimi leti tista znamenita občina, kjer je na volitvah za predsednika države zmagal dobrotnik iz Negove Ivan Kramberger, smo tokrat spet nekoliko izstopali. Za Grosupljim in Ribnico smo bili tretji najbolj proti noveli zakona, ki bi omogočal umetno oploditve tudi samskim ženskam. To nam je prineslo tudi omembo ob razglasitvi prvih dokončnih neuradnih rezultatov v odmevih na TV Slovenija.

Volilna udeležba na 37 voliščih je bila 37,5%, kar je nekoliko nad državnim povprečjem. Proti noveli zakona je glasovalo 5063 volivcem (85,4%), na zastavljeno vprašanje pa je z za odgovorilo 805 ljudi

mestnih voliščih, na sedežu KS in v gasilskem domu. Več naklonjenih referendumskemu vprašanju je bilo tudi v Hotunjah, Novi vasi, Hruševcu...

Razlago za takšen izid referenduma na Šentjurskem

vprašanja, razloge za sicer pričakovan padec referenduma iščejo v slabi udeležbi, kar pa je le delno res. Zdi se, da je tokrat vendarle odločil strah ljudi pred neke vrste krizo vrednot, ki so jo nasprotniki umetne

Volišča, kjer so bili volilci najbolj proti referendumskemu vprašanju

	Volišče	Število tistih, ki so bili proti	% tistih, ki so bili proti
1.	Bohinc Franc, Planinska vas	58	100,0
2.	Završek, Voduce	66	98,5
3.	Robič Franc, Slatina	49	98,0
4.	OŠ Kalobje	173	97,2
5.	Kažuh Alojz, Marija Dobje	50	96,2

(13,6 %).

Na kar 18 voliščih so bili ljudje proti v več kot 90%. Skorajda neverjeten rezultat pa se je zgodil na volišču v Planinski vasi, kjer so prav vsi udeleženci referenduma glasovali proti noveli. S krepko nadpovprečnim nasprotovanjem umetni oploditvi samskih žensk se lahko “pohvalijo” tudi v Voducah, Slatini, Kalobju, Marija Dobju...

Če odštejemo predčasne glasovalce (70, 60% proti in 38,6% za) so novelo še najbolj podprli na obeh

Volišča, kjer so bili volilci najbolj za referendumsko vprašanje

	Volišče	Število tistih, ki so bili za	% tistih, ki so bili za
1.	KS Šentjur mesto	109	28,0
2.	GD Šentjur	107	27,0
3.	Vovk Avgust, Hotunje	22	19,8
4.	Gostišče Tik Tak	54	17,6
5.	OŠ Hruševac	49	16,9

je težko najti. Resda smo tradicionalno desno orientiran volilni okraj, toda tokrat so bili očitno proti tudi sredinski in levi volivci. Poglejmo primer Ponikve, kjer je na zadnjih državnoborskih volitvah dobila LDS okrog 40 odstotkov, a je bilo tokrat v prosvetni dvorani na Ponikvi prav tako proti skoraj 85 % volivcev.

Glavni promotorji, ki so na državni ravni reklamirali svobodo odločanja in s tem sprejetje spornega

Pet najbolje obiskanih volišč

	Volišče	Udeležba v %
1.	Slomšek Silvo, Razbor	64,1
2.	Vovk Avgust, Hotunje	52,4
3.	GD Slivnica	49,6
4.	GD Javorje	48,9
5.	Završek, Voduce	48,6

oploditve tudi najbolj izpostavljali. Seveda so argumenti za tudi bili tehtni, toda volivci so se veliko lažje prepoznali v razlogih proti. Da pa kar tolikšna večina težko sprejema drugačnost manjšin, je rahlo zaskrbljujoče. Svoje sta v okolju kot je Šentjursko dodala še vpliv cerkvenih avtoritet in pretežna ruralnost volilnega okraja, tako da nadpovprečno nasprotovanje noveli zakona o umetni oploditvi samskih žensk pri nas vendarle ni presenečenje.

L. H.

Anketa

V Tolu stavkajo

Vsaka stavka je drama, ki radikalno posega v življenje zaposlenih in v življenje njihovih družinskih članov. V preteklih 14 dneh je to dramo preživljalo 170 zaposlenih in vsaj trikrat toliko njihovih družinskih članov. Stavka je stvar odnosov med lastniki podjetja, njihovo vodstveno strukturo in delavci, drama naših soobčanov in soobčank v Tolu pa je v določeni meri tudi naša skupna drama. Pustimo ob strani dejstvo, da so bile v Tolu plače že prej mizerne, neposredni vzrok stavke je bil, ker delavci do 5. junija niso dobili izplačane aprilske plače, regresa za lansko leto in povrnitve stroškov prevoza na delo.

Spraševali smo naše občane, kaj menijo o stavki na splošno, če vedo, kaj se dogaja v Tolu, kdo je po njihovem mnenju kriv za stavko, kako bi oni kot delavci ravnali v podobnih primerih, ali bi bilo potrebno stavkajočim kakorkoli, moralno ali materialno priskočiti na pomoč?

Stavkovna straža pred vodom je bila menda deležna pikrih opazk mimoidočih, naj raje delajo, kot da posedajo po dvorišču. Kaj bi enim in drugim priporočili vi?

Matija Jazbec, študent iz Šentjurja:

Če niso dobili plače, imajo pravico, da stavkajo. Te mentalitete, da je treba počakati in potpeti, da bo potem bolje, sedaj ni več. Treba je preživeti. Osebo bi v njihovem položaju verjetno tudi stavkal.

Da, o stavki sem bral v časopisih, tudi v

Šentjurju sem o tem slišal govore med ljudmi. Ne bi mogel reči, da sem tako ali drugače angažiran, da sem za ali proti. V tem konkretnem primeru enostavno ne morem biti moralni razsodnik. Na splošno so ljudje do stavkajočih dokaj indiferentni in njihovih težav ne čutijo kot svoje. Ne verjamem, da bi akcija stavkajočim za podporo, moralno ali materialno, uspela. Tiste pripombe mimoidočih so pač izraz njihove pravice govora in mišljenje, ki jih ne bi ocenjeval.

Ivo Kolman iz Šentjurja:

Absolutno sem z delavci, verjamem, da nimajo nobene druge izbire. Dvakrat sem že bil v stavki in dobro vem, kakšni pritiski so to. Ampak drugače navadno to res ne gre.

Kaj veliko o stavki v Tolu ne vem, nekaj sem izvedel iz časopisov, slišal na televiziji, med

ljudmi pa se ne ve veliko. Slišal sem za novo direktorico, za Gajškovo Mišo. Kaj naj rečem, morda je res sposobna, toda prav gotovo ni pravi kader za to krizno situacijo. Rekel bi, da se nekdo igra z delavci. O ozadju stavke ne vem nič, navadno pa ozadje vedno obstoja. O vzrokih pa le toliko, da so največ kriva prejšnja vodstva Tola. Desetletje se je vedelo za težave te branže in za Tolove probleme, pa ni bilo ničesar storjenega. Prava sramota je za občino, da se obnaša tako neprizadeto. Ne, za Tolo verjetno zdaj ni več rešitve. V kakšno zunanjo solidarnost in podporo Šentjurčanov ne verjamem, vsaj do sedaj je nikoli ni bilo. Preveč smo zazrti vase.

Glede tistih pripomb mimoidočih pa bi rekel, da so neokusne. Ti ljudje verjetno nikoli niso bili v takšni stiski. Kaj takšnega si morda lahko privoščijo neodgovorni mladinci ali pa penzionisti.

Tjaša Bosio, gimnazijka iz Šentjurja:

Ja, vem, bilo je na TV, tudi v časopisih. Med vrstniki, doma ali v šoli se o tej temi nismo pogovarjali. Ne bi rekla, da je ljudem izven Tola kaj dosti mar, kaj se tam dogaja. Sama mislim, da je čisto prav, da stavkajo, če res že tri mesece niso dobili plače. Takole se pa z

njimi vodilni res ne morejo iti. Če bi bila tam, bi prav gotovo stavkala. Moram pa priznati, da nimam pojma o vzrokih, jasno pa mi je, da bo prišlo do stečaja. Tiste pripombe ljudi? Ne, ne bi smeli tako govoriti, nimajo pravice.

Maks Cviki, komercialist iz Slivnice:

O Tolu ne vem kaj veliko več, kot je bilo v časopisih. Razumem stavkajoče in sem na njihovi strani. Kje so vzroki? Prvi gotovo v prejšnjih strateških odločitvah podjetja. Tolo je majhna, v državnem merilu komaj opazna firma, z

velikimi težavami vodenja, tehnologije, razvoja, tudi povezana s Pekom, ki ga tako ali drugače umetno komaj drži nad vodo država. Ni sporno, glavni krivci so v vodstvu podjetja. Kaj je delal tam nadzorni svet? Kako je mogoče, da niso ukrepali takrat, ko se je še dalo kaj narediti?

O solidarnosti med ljudmi ne bi govoril. Ni je, zaprti smo sami vase, stiske stavkajočih so obupne, ampak navzven, izven kroga prizadetih, jih ni več zaznati.

Stavkajoče lahko obsojajo le tisti, ki ne vedo za kaj gre.

Gregor Korošec iz Šentjurja:

Ja, Tolo je žalostna zgodba, ki se zdaj širi po TV po vse Sloveniji. Hodim tam mimo, gledam plakate, delavke, ki posedajo po dvorišču, ja žalostno, res žalostno. Toda kaj naj naredim? Takšen je ta čas, da mora vsak skrbeti zase. Zato seveda ne verjamem, da mi zunaj lahko karkoli Tolu pomagamo. Ljudje se pogovarjajo, mnogi se jezijo, večina pa je indiferentna. Če je kdo, ki bi lahko pomagal, sta to župan Malovrh in Občina, ki pa se zanimata le za cerkvene zadeve, za orgle, za gospodarstvo pa jima je bolj malo mar. Kot tudi za nekatere druge zadeve.

Poglejte, poleg Dobja smo edina občina, ki iz leta v leto ostaja brez bazena. Glavni krivec Tolove tragedije je seveda vodstvo, od nekdanjega direktorja Jagra naprej. Trgali so proizvodne verige, zamudili modernizacijo... Tako seveda ne more iti. Škoda

je te naše šentjurske firme, ki jo bodo verjetno sedaj razkosali in dokončno pokopali.

Stavko načelno podpiram, ljudje, ki delajo, morajo dobiti plačilo, morajo preživeti.

Nataša Iskra iz Gorice:

Prav nič se ne spoznam na ekonomijo in moram tudi priznati, da imam na splošno do stavk bolj zadržano stališče. Toda ne v primeru Tola. Spremljala sem medije, marsikaj pa so mi potožile tudi delavke, ki prihajajo v laboratorij. Seveda

tako ne gre, veliko dela, tudi nadure, pa res za mizerno plačo, nazadnje še celo kar brez plačila. Kdo je kriv? Ne vem, morda ta slovenski plačilni nered, pa zastarela tehnologija, vodenje... Na njihovi strani sem in tudi sama ne bi pomišljala na njihovemu mestu. Glede solidarnosti pa sem pesimist. Vse je tako razčlovečeno, vsak vidi le samega sebe. O novi direktorici in o ozadju stavke pa brez komentarja. Vedno je kaj v ozadju. Tiste pripombe mimoidočih? Skoraj ne verjamem. Nesramne so.

Matej Lubej, dijak iz Šentjurja

Delavci absolutno morajo vztrajati. Da je, kakor je, je krivo vodstvo, saj se ta agonija pravzaprav vleče že dolga leta. Staro vodstvo je vse uničilo, novo pa tako skrbi samo zase. Mogoče bi se dalo kaj rešiti, če bi se rešili dolgov, tako pa vodstvo pobira denar zase. Jaz bi na njihovem mestu stavkal, saj si tisto plačo krvavo zaslužijo, čeprav verjetno svojega denarja ne bodo nikoli videli. Mogoče bi morali še enkrat zamenjati vodstvo, vendar s kakšnim sposobnim človekom, ki mu je mar za delavce.

Kronika Tolove agonije

Ponedeljek, 28. maja 2001 – napoved stavke

Že davno zahtevanih aprilskih plač ni bilo, tudi lanskega dopustniškega regresa ne, ni bilo denarja za prevoz na delo. Tolo dolguje delavcem okrog 120 milijonov SIT. Zbor delavcev je izvolil stavkovni odbor v sestavi Nevenka Obrez, Ljubica Murko, Helena Ocepek, Tone Jazbec in Aida Vogrinc ter napovedal pričetek stavke za torek, 5. junija. Predsednik ZSSS Tatarevič, sicer bolj del poslovdstvene ekipe kot delavcev, je že prej "izginil", v stavkovnem odboru ga zamenjuje Ljubica Murko.

Prejšnja direktorica Saša Vidić je pobrala šila in kopita, nadzorni svet je sprejel njen odstop in imenoval za direktorico domačinko Mišo Račić. Nova šefica Miša seje okrog sebe optimizem, "pozitivno energijo", delavke pravijo, da "gunca afne". Je simpatična, toda o plači, o denarju ne pove ničesar. Predsednika Nadzornega sveta Zupanca, ki je potegnil nepričakovano potezo z Račićevo, ni od nikoder.

Torek, 5. junija – stavka

Pričetek stavke. Direktorica Miša Račić, njen pomočnik in hkrati predstavnik delavcev v nadzornem svetu Ratko Pušnik in računovodkinja Franja Bračun pridejo na pogajanja. Pogajalska skupina stavkajočih v sestavi Tomaž Mlinar, Nevenka Obrez in Ljubica Murko vztraja na aprilskih plačah in regresu. Pripravljeni bi bili prijeti za delo, če bi dobili akontacijo in vsaj obljubo za preostanek v določenem roku. Direktorčina ponudba je preskromna: takoj zagnati stroje, plača pa bo, ko bo prišel denar.

V Tolo navalijo novinarji. To pa je tudi vse. Sindikat iz Klasja poskrbi za malico, za kruh in pecivo. Dan brez dela je obupno dolg, negotova usoda pa moreča.

Sreda, 6. junija – nikogar, ki bi lahko pomagal, ki bi kaj vedel

Nič se ne dogaja, nikogar ni v tovarno, dialoga med sprtima stranem ni. Račićevo pravi, da tudi ona stavka z delavci. Pojavita se dve delovni inšpektorici. Nimata kaj. Sindikat Neodvisnost iz Cevarne časti z malico.

Negotovost in strah vejata iz oči stavkajočih. Nihče prav ne ve, kaj je prav in kaj ni, kako ravnati. Vsi, tako pravijo, bi delali, toda nihče zastonj nihče več.

Četrtek, 7. junija – Ne 140, temveč 370 milijonov izgube

Skupine delavk posedajo po tovarniškem dvorišču, razpravljajo v manjših skupinah. Nihče ne ve povedati, kaj se dogaja in kaj se bo zgodilo. Vsi so odločeni, da brez plačila ne bodo več delali.

Izgovorov stavkajočih razberem, da slutijo, da rešitve ni, kako in kdo pa bo Tolo ugasnil, ni jasno nikomur. Na stopnicah pod črno zastavo – umrla je sodelavka Buričeva – poseda večja skupina delavk, ki pa se takoj umaknejo v halo, ko jih skušam fotografirati. Zakaj jih je sram?

Župan Malovrh je povabil predstavnike stavkajočih in direktorico Račićevo na pogovor. Vljuden in ustrežljiv je, toda povedal jim je samo to, da jim občina ne more pomagati. Morda država. Tokrat so prvič prišle na svetlo številke o Tolovi izgubi. Tudi stavkovni odbor jih doslej ni imel na razpolago.

Tolo ima 370 milijonov dolgov, od tega je bilo 157 milijonov izgube v letu 2000, 74 milijonov pa v prvih petih mesecih letošnjega leta. Vseh terjatev je za okrog 50 milijonov, od tega le polovica izterljivih. V skladišču naj bi bilo po knjigovodskih podatkih za 80 milijonov zalog, v resnici pa naj bi šlo za nekurantno robo, ki se je ne da prodati tudi po močno znižanih cenah.

Račićevo, ki je skušala krivdo za stavko zvaliti na delavke, češ da jim ni za delo, je demonstrativno zapustila sestanek, ker je pač vse povedano že prevečkrat povedala in slislala.

Alpoški sindikat poskrbi za malico.

Petek, 8. junija – čakanje, čakanje...

Na obisk je prišel župan Malovrh. Povedal je že povedano, da se bo pogovarjal z banko, ministrstvom za delo, da bo posredoval na Centru

"Pozitivna energija" Miše Račić je šla v prazno

za socialno delo, ki bo ogroženim denarno pomagali. Občina ne more nič, še sama bo imela težave še s tistimi 20 milijoni, za katere je dala poroštvo.

Je kriv tudi župan, ki je gotovo vedel, kaj se plete v Tolu, a je s poroštvom in občinskim denarjem le podaljšal agonijo? Odstavljena direktorica Vidićeva je povzročila splošno zgražanje, ker je telefonirala, kdaj ji bodo poslali v Kranj plačo. Stavkovni odbor napiše sporočilo predsedniku nadzornega sveta Zlatku Zupancu, da zahteva takojšen sestanek.

Nihče ne verjame, da bo Zupanc prišel v tovarno. Med delavkami se vse bolj glasno postavlja vprašanje odgovornosti nadzornega sveta. Ali bo Zupanc odgovarjal s svojim osebnim premoženjem, ker kot predsednik nadzornega sveta ni pravočasno ukrepal? Še nihče ni, pa tudi on ne bo, je splošno mnenje.

Tistij, ki še verjamejo, da obstaja rešitev za Tolo, skoraj ni več slišati. Direktorica Račićevo, ki med delavci nima več podpore – na njen račun zbijajo šale – se menda pogovarja o prisilni poravnavi, ki pa je po splošnem mnenju stavkajočih brez sanacijskega programa le brcanje v temo in prelaganje odgovornosti s pleč odgovornih. Stavkajoči so enotni: tudi po ponedeljku, ko se konča plačani del stavke, brez denarja in ustreznih zagotovil ne bo nihče zagnal svojega stroja.

Stavkovni odbor skupaj s svetovalko Medvedovo iz KNSS Neodvisnost je dal na Center za socialno delo vloge za dodelitev enkratne denarne pomoči stavkajočim. Odgovor je bil ekspresen: vloge so nepopolne, ker v njih ni podatkov o premoženjskem stanju družinskih članov.

Malica je prišla iz ZSSS Celje.

Ponedeljek, 11. junija – zadnji dan prvega dela stavke

Temperatura v Tolu se dviga, gnev se obrača proti vodilnim in proti predsedniku nadzornega sveta Zupancu, ki se ne zmeni za stavkajoče. Kje je zgornji "štuk"? se razburjeno sprašujejo delavke. Direktorica pride ob osmih in gre ob desetih, ničesar ne pove, Avguštna ni, celo član pogajalske skupine Tomo Mlinar se cele dneve "zadržuje na carini". Le še Pušnik je v tovarni in občasno prihaja med stavkajoče. Se vodilni norčujejo iz nas, se sprašuje velika skupina stavkajočih, ki se kot čreda seli iz enega prostora v drugega, da bi zvedela kar koli novega. Od jutri naprej naj bodo vrata dosledno zaklenjena in tudi vodilni naj povejo, kje so in kaj delajo. Stavkovni odbor, ki je prejšnji teden še dovolil Elephantenu, da je odpeljal svoje zaloge, tesno zapira tovarniško dvorišče in ne dopušča nobenih odtujitev materiala ali strojev. Živčnost in prizadetost stavkajočih je očitna: "Nikomur ni mar za nas, najbolje je, da nas kar naložijo in odpeljejo Zupancu, v Jurmes, v zakol." V največji hali se pojavijo transparenti, od blagih "Delavci Tola ostali bosi", "Tolo danes in nikdar več", do Cankarjevaga "Za hlapce rojeni, za hlapce vzgojeni" do grozečega "Prvično kazen za lopove", skupaj z narisanimi vislicami. Strpnost stavkajočih se nevarno približuje kritični točki.

RTV Slovenija je posnela nekaj prizorov in izjav stavkajočih.

Stavkajoči so dobivajo faksirana sporočila sindikalne podpore z vse Slovenije, osebno pa je v tovarno prišel le predsednik KNSS Neodvisnost Cevarna Arzenšek. Resigniranega občutka zapuščenosti in nemoči ni mogoče prikriti. Z delavci je vsak dan nekaj ur le predsednica Regijskega odbora KNSS Neodvisnost Majda Medvedova, ki se zelo trudi, da pri stavki ne bi prišlo do postopkovnih nepravilnosti in do krivde na

Stavkovni odbor

Težko je vzdržati do 14. ure

strani stavkajočih. Je edina, ki se s stavkajočimi pogovarja in skrbi za zunanje povezave. Regijski odbor ZSSS je spet poskrbel za malico. Četrtr ure pred drugo uro je prišel Pušnik. Povedal je, da je bil na sodišču in da je iskal soglasja največjih upnikov za sodelovanje v upniškem odboru. Tudi sam ni seznanjen z delom direktorice Račičeve, zato ne more prav ničesar povedati. Iz množice obupanih in grozečih glasov je mogoče nesporno ugotoviti, da se stavka jutri nadaljuje.

Torek, 12. junija prvi neplačan stavkovni dan

Čeprav jim direktorica, tako pravijo, ponuja dopuste, bolniško, menda celo invalidsko penzijo, so vsi stavkajoči v tovarni. "Naj gre Miša na dopust," je slišati ogorčene vzklike. "Ni pomembno, če dan ne bo plačan, saj jih ni bilo plačanih že več kot petdeset".

Še vedno nobenih novic, nobenih pogajanj. Račičeva se izogiba delavcem. Če je prejšnje dni še imela nekaj simpatizerjev, so zdaj, kot vse kaže, vsi na drugi strani.

Iz regijskega odbora pride v tovarno predsednik ZSSS Turk, toda zavije samo v nadstropje, k vodstvu Tola, kar mu stavkajoči zamerijo. Na čigavi strani je ZSSS se sprašujejo. Ogorčenje se stopnjuje, ko se je razvedelo, da jim je Turk priporočil, da naj prekinjejo stavko in grejo na

dopust. Med delavkami završi, ko nekdo pove, da socialne službe v drugih občinah sprejemajo vloge stavkajočih za denarno pomoč, šentjurski Center za socialno delo pa komplicira in zahteva kompletne družinske podatke. Je to obljubljena

Kdo tam spet naklada

pomoč župana Malovrha, se hudejejo.

Na obisk prideta predsednik in podpredsednik KNSS Neodvisnost iz Cvarne Slavko Arzenšek in Dragan Podovac. Hvaležno se stavkajoči zgrnejo okrog njih in vsrkavajo njune izraze podpore. Spet ponudita malico.

"Organizirali bomo protestni shod pred Centrom za socialno delo", skoraj obljubita.

Jurmes je kot pomoč stavkajočim na hranilno

knjižico, ki jo je na svoje ime odprla direktorica Miša, položil 100 000 SIT, kar spet vzbudi pomisleke o njeni dobronamernosti. Pa čeprav je ves denar takoj dala na razpolago stavkajočim. Je to od predsednika Nadzornega sveta Zupanca, ki si še vedno ne upa v Tolo? S tem denarjem si bodo odslej sami kuhali malice, pravijo. Solato bodo prinesli kar od doma, so sklenili.

Vzdušje med stavkajočimi se je bistveno spremenilo; ni čutiti negotovosti, obupa, čudežnega mogotca s tolarji pa tudi nihče več ne pričakuje. Zahtevajo le svojo pravico, ne bodo več delali brez plačila, pa naj bo, kar bo. Predsednica sindikata Nevenka Obrez, ki je bila prve dni kar nekako izgubljena, pasivna, daje samozavestnejši vtis, da ve kaj je njena naloga.

Stavka, menda prva v Šentjurju in med prvimi v regiji, je vse bolj prava stavka. In vodijo jo ženske.

Sreda, 13. junija prisilna poravnava

Prvic se v Tolu srečam z direktorico Mišo, ki jo že od prej dobro poznam kot temperamentno in samosvojo sogovornico. Tudi sedaj je takšna. Kar bruhalo je iz nje: "Tu sem zato, ker hočem ljudem pomagati. Res je, ne poznam ne šuštarije in ne ekonomije, toda vem za rešitev.

Lepše je ko brnijo

Me slišite, tu sem, da vam pomagam

TRGOVINA pri Wiharju **SELIČ** LEON

Trgovina Selič s.p.,
Ul. Kozjanskega odreda 55, Šentjur,
tel.: 03/ 749 14 80

**VABLJENI NA
UGODNE
NAKUPE!**

Naj dober glas seže v Novo vas!

SVOBODEN KOT PTICA

WWW.MOBITEL.SI

Ljudem moram najprej vrniti samospoštovanje in zaupanje. Povedala sem jim, vse sem jim povedala, da so vsi ekonomisti in strokovnjaki dvignili roke od

križata: ženska nima pojma o zadevi. Kdo stoji za to farso, je odkrito postavljeno retorično vprašanje. Stavkajoči so direktorico uklenili v svojo sredino, jo poslušajo, ji ugovarjajo, se krohotajo njenim izjavam. Njena filozofija zaupanja in samospoštovanja je doživela popoln debakl, nikjer ne sluha ne duha o zaupanju ali spoštovanju, nikjer nikogar, ki bi jo jemal resno. Skoraj naženejo jo nazaj v zgornje nadstropje.

Kaj bo z nami?

Tola, da tovarne več ne bi bilo, če ne bi jaz sprejela ta izziv. Ni variante, da bi dobili denar in ker delavci stečaja nočejo, je edina rešitev prisilna poravnava. In to delam. Vse to sem jim povedala, vendar me ne razumejo. Zaradi svojih stisk me ne razumejo. Ni moj problem, če mi ne verjamejo, če mi ne zaupajo...". Njen samogovor je prekinil uglasen gospod s poslovnim kovčkom. Bova nadaljevala drugič, mi je obljubila.

V tovarniški hali je mrzlično. Okrog transparentov se zbirajo stavkajoči, v delovodni pisarni stavkovni odbor vneto razpravlja z dvema tujcema. To sta Milena Šmid, pravnica KNSS Neodvisnost, tudi članica republiškega predsedstva tega sindikata ter Boris Remec, tudi član predsedstva, menda iz Kopra. Razburjenje je upravičeno: sodišče je sprejelo sklep o prisilni poravnavi, prisilni upravitelj Rudi Hramec je že v tovarni. Šmidova in Remec sta vključena pogajalsko skupino. Šmidova takoj ukrepa na vse strani. Pokliče župana v državni zbor in izsili njegovo posredovanje v stavki. Popoldne ob petih naj bi se Malovrh že udeležil sestanka, ki ga je na Trojanah sklical predsednik NS Zupanc. Ker menda v Ljubljani nima avtomobila, bodo šli ponj. Od Pušnika, kot člana NS zahteva, da pridobi od Zupanca pisno vabilo z dnevnim redom za ustno napovedan popoldanski sestanek na Trojanah, da na sestanek povabi poleg župana še razširjeno pogajalsko skupino. Čez par minut je Pušnik nazaj: Zupanc je odpovedal trojanski sestanek. Takoj nato Šmidova, sklicujoč se na zakon o stavki, izsili sestanek delavcev z direktorico Mišo. Pride do ognjevitnega besednega spopada, tudi do medsebojnih očitkov, žalitev. Miša temperamentno in samozavestno zastopa svoj prav, svoj filozofski pogled na rešitev Tola. Gostujoča republiška sindikalista se

Čez nekaj minut se vrne v spremstvu prisilnega upravitelja Hrameca. Ta umirjeno razloži, kaj je njegova vloga, da do končne odločitve varuje premoženje firme, stvar vodstva in delavcev pa je, da se takoj sporazumejo in pričnejo delati. Prisilna poravnava, ki pomeni mirovanje starih terjatev in deblokado žiro računa, je smiselna le, če podjetje deluje in prepriča upnike z novim finančnim načrtom.

Nihče ne verjame, da to lahko Račičevi uspe, da je to sposobna narediti. Čeprav delavci s simpatijami sprejemajo njena zagotovila, da je tudi ona na njihovi strani, da štrajka z njimi, je večini le jasno, da so na nasprotnih bregovih, da je prav direktorica tista, s katero se dejansko spopadajo za svoje pravice. Posamezni vzkliki zahtevajo od Pušnika, da kot član nadzornega sveta zahteva njeno odstavitev.

Ob treh se je tovarniška hala počasi izpraznila, stavkovni odbor z gostoma z Gorenjske in Primorske pa se je preselil na drugo lokacijo, menda v hotel Žonta

Četrtek, 14. junija – prva pogajalska ponudba. Stavka se seli domov

Ob 13. uri na zboru delavcev član pogajalske skupine Tomo Mlinar razlaga prvo ponudbo direktorice Račičeve: predvideno izplačilo akontacije v višini 40 000 SIT, točen znesek in rok izplačila bosta odvisna od dogovora z dolžniki, ko denar bo, če bo...V primeru, da dela ne bo dovolj za vse, bodo nekateri dobili odločbe za čakanje na domu. Več naj bi bilo znano v petek, 16. junija. Delavci naj bi pričeli z delom takoj. Tola ima nekaj milijonov terjatev, skupaj s terjatvami do Peka, na katere pa nihče resno ne računa, saj je Peko v podobni stiski, menda celo preko 20 milijonov, kar bi zadostovalo za večji del pokritja aprilskih plač oziroma ponujene akontacije. Na pomoč države več ne računajo.

Sklep zbora delavcev je soglasen: ponudba je neresna, stavka se nadaljuje, toda na drugi

lokaciji, doma. V tovarni ostajata ta teden le še stavkovni odbor in pogajalska skupina, naslednji teden pa bo uvedeno dežurstvo. To je predlog Medvedove, ki zagotavlja, da je takšna odločitev zakonita in smotrna. Takoj ko se bo zgodilo kaj novega, bodo dali obvestilo v Radio Šmarje in po potrebi sklicali zbor delavcev, ali pa objavili začetek dela, če bi se stavkovnim zahtevam ugodilo. Od 18. junija, ko poteče rok za izplačilo majskih plač, bo potrebno stavkovne zahteve dopolniti.

Kljub soglasni odločitvi o nadaljevanju stavke, se je med stavkajočimi nekaj moralo le zgoditi; predsednica sindikata Obrezova ni mogla skriti svoje krize in solz, pa tudi veliko drugih obrazov je bilo na robu obupa. Je to tista kriza, ko se stavka lomi?

Petek, 15. junija – predsednica sindikata prva žrtev stavke

Prva žrtev je padla. Po razgovoru z direktorico je na tovarniškem dvorišču kolabirala Neveka Obrez. Psihološki pritiski in breme odgovornosti sta jo zlomila. Prišel je zdravnik, ji pomagal na noge, nato so jo odpeljali domov. Breme vodenje stavkovnega odbora je padlo na Ljubico Murko.

V podjetju ni nič novega. "Zastonj ne nameravamo delati", je odločno Ljubica Murko. "Zelo nas bolijo pripombe starejših občanov, ki letijo na nas z one strani žice, v stilu: kaj sedite, pojdite delat! Mar ljudje izven tovarniškega dvorišča res ne vejo, da gre za naše pravice.

Sprejeme me direktorica Miša, tokrat urejena, seksi v zeleni kratki oblekici: "Ne, ne bom predlagala stečaja, ker verjamem v prisilko in v podjetje. Če hočejo delavci stečaj, naj povejo, naj prevzamejo odgovornost. Jaz sem zato tu, da speljem njihove odločitve. Svoje delo opravljam, pogovarjam se z upniki, hočem pomagati, stvar delavcev pa je, ali moja pomoč sprejmejo ali ne, ali me slišijo, ali pa me niso sposobni slišati. Šele včeraj so prvič začeli malo razmišljati o tem, da bi se bilo dobro pogajati, popustiti. Da, prava kriza, ki jih bo pripravila, da me bodo poslušali, da mi bodo zaupali, šele prihaja. Še enkrat povem, tu sem zato, da pomagam ljudem. Tola bo ostal in bo uspel."

Ponedeljek, 17. junija – Anketa: vsi za stečaj!

Zaradi pripomb, da je stavkanje doma morebiti v nasprotju s stavkovnimi predpisi, je stavkovni odbor pozval delavce, da pridejo v tovarno. Prišli so polnoštevilno. Ali bodo odslej prihajali vsak dan, ali pa bodo ostali doma, se bodo odločali danes, po nasvetu sindikalnih pravnikov.

V tovarno so prišli predstavniki Elephantena in Gallusa. Kaj so se pogovarjali in dogovorili, stavkajočim ni znano. Nemški Elephanten jim je menda pripravljen takoj poplačati svoj dolg (okrog 5 milijonov SIT), toda le pod pogojem, da jim izven

tovarniškega dvorišča predhodno naložijo vso njihovo robo in vse stroje. Gallus naj bi bil bolj popustljiv, vendar pa kot dolжник nima nobene teže (cca 1 milijon SIT).

Na predlog direktorice so anonimno anketo med delavci. Glasovalo jih je 140, od tega pa jih je kar 137 bilo mnenje, da je prisilno poravnava potrebno nadomestiti s stečajnim postopkom.

Popoldne je bila problematika Tola tudi na seji občinskega sveta. Nič novega ni bili slišati. Ostro so se z direktorico spopadli predstavniki sindikata, ki so ji med drugim očitali nesposobnost in nersnost. Že prej je bilo jasno da Občina tu nima več kaj pomagati, da je zadeva več ali manj izgubljena, pa je bilo tudi večinsko mnenje. Sklep, da svetniki podarijo svoje dnevnice za trenutno pomoč stavkajočim, ni bil niti za simbolični obliž za Tolove rane.

Torek, 19. junija – končno napovedan sestanek nadzornega sveta in pogajalske skupine

Pri vходу me prestreže skupina že skoraj razposajenih delavk, stražarica pa je neizprosna: "Kje je čokolada?" Res sem jim prejšnji dan obljubil čokolado in seveda pozabil na obljubo. Ko sem čez nekaj minut pribrel nazaj s simbolično vrečko sladkarij, je bilo razloga dovolj za dovtipa in dobro voljo. Tudi vzdusje v hali je čisto drugačno, skoraj veselo. Da so že mislili, da bom naredil plavega in podobno, sem poslušal. V primerjavi s prejšnjimi dnevi, je zdaj več ali manj vse jasno, v psihološkem smislu je zadeva končana: Tolo je pokopan. Popoldne je sicer napovedan sestanek nadzornega sveta, vodstva Tola in pogajalske skupine, na neznani lokaciji, verjetno na Trojanah, toda občutek imam, da od njega ničesar več ne pričakujejo. Zakaj na Trojanah, sprašujem. Ker menda članica nadzornega sveta Adriana Kosim, direktorica ljubljanskega Roga, ki je v Šentjur pripeljala tudi prejšnjo direktorico Vidičev, ne mara v Šentjur. Razlog? Da menda ni dobila plačanih potnih stroškov že za prejšnjo sejo. Za smejati ali za umreti. Je kaj takega sploh možno?

Pogovarjal sem se spet z direktorico Mišo. Za otenek se mi je zdela bolj "krotka", toda še vedno nepopustljiva. "V Tolo verjamem. Da imam denar, bi ga takoj kupila. Če delavci hočejo stečaj, ga bodo pač imeli. Toda tu bo spet šuštarja in tu bo delalo 170 ljudi, čez določen čas. Po stečaju začnemo znova."

Res spoštovanja vredna samozavest – če bi le imela kaj realne osnove.

Sreda, 20. junija: odločitev je padla – stečaj

Sestanek z Nadzornim svetom je bil res na Trojanah, za kar pa je pogajalska skupina zvedela šele po odhodu iz Šentjurja, na Vranskem. Za vsak slučaj, da ne bi prišlo do neljubih srečanj. Pogovor je bil kratek. Če odštejemo literarno podučno labirintno

zgodbu predsednika NS mag. Zuapanca o miškah v adidaskah in siru, je šlo več ali manj za izlet. Nihče ni ničesar ponudil, nič se niso pogajali.

Direktorica Miša je nekoliko bolj tiha kot običajno, tudi njena samozavest očitno ni brezmejna: "Predlagala sem nadzornemu svetu, da me podpre pri odločitvi, da prisilno poravnava spremenimo v stečaj. Soglašali so in danes bom podala na sodišču ta predlog. Člani NS so se čudili delavcem, ki zahtevajo stečaj, ker niso dobili ene mesečne plače. Kaj takega se še ni nikjer zgodilo. Tudi to, da se stavkovni odbor spušča v ocenjevanje dela direktorja, je precedens. Spoštujem njihovo odločitev za stečaj. So pač prevzeli odgovornost nase."

Danes malice ni. Predsednica Obrezova išče na Občini nekoga, ki bi ji dal tisti denar od dnevnice občinskih svetnikov. Ob 13. uri ni mogoče na Občini najti nikogar, ki bi lahko ta denar tako ali drugače dal. Tik pred drugo uro Obrezova vendar uspe na mobilni telefon župana Malovrha, ki s svojo ekipo "bivakira" v Ipavčevi hiši, na srečanju z odličnjaki in ravnatelji.

Četrtek, 21. junija – kriza po zaključni tiskovni konferenci stavkovnega odbora

Na dobro obiskani tiskovni konferenci nisem slišal nič novega. Prišli so novinarji z vse Slovenije. "Kot mrhovinarji ob truplu", je komentirala ena od delavk. V razgovorih s stavkajočimi v hali je padlo veliko težkih besed, tudi solz se ni dalo skriti.

Nevenka Obrez: "Vemo, kaj nas čaka. Stavkali bomo do sodnega sklepa o stečaju."

Helena Marcen: "Vse najslabše smo bili, nikoli nismo dovolj delali. Težko nam je, kako bo šele našim otrokom!"

Alojz Motoh iz Dramelj: "Vse naj bi bili krivi mi delavci, kar sploh ni res. S solzami v očeh sem se veselil samostojne Slovenije, zdaj pa nisem več prepričan vanjo..."

Jožica Pinter: "Delat, delat..., smo vedno poslušali, še na WC nismo mogli. Krivica se nam je godila, njim pa se še bo. Mi bomo preživeli, oni pa ne bodo..."

Novinarji so s TV kamerami skakali po tovarni, snemali, pobirali izjave vseh vrst. Z vseh strani so deževale težke besede očitkov, obupa, ki so do skrajnosti potencirale turobno razpoloženje ob razumskem in čustvenem spoznanju, da je dokončen vsega konec. Sklep o stečaju bo sodišče verjetno sprejelo v sredo, do takrat pa bo stavka še trajala.

Petek, 22. junija – sproščeno koncu naproti

Niti sledi več o včerajšnji krizi. Že pri vходу, okrog stavkovne straže, je bilo presenetljivo živahno, skorajda razposajeno, nič drugače tudi v halah. Kaj se je zgodilo? Nič, čisto nič. Le breme negotovosti je dokončno odpadlo. Stavkajočih nič več ne more presenetiti. Ženske se šaliyo, smejiyo... Kakšna sreča, da je življenje tako prilagodljivo. "Kdaj bo zaključni piknik?" jih dražim. "Ko bodo Šentjurske novice častile", je odgovor takoj pri roki.

Tudi na "štuku" je mirno. Direktorica Miša me povabi na kavico. Lastnoročno jo servira tudi svojim sodelavkam, Tonjkotovi, Mastnakovi... "No, ste že kje videli, da bi direktor takole skrbel za svoje ljudi", se šaliyo. Kako bo šlo naprej? "Bomo videli prihodnji teden, ko pride stečajni." In veselica, no sedmina? "Da, bo, veselica bo, Braco Koren mi bo prišel pet, ampak ne zdaj, potem ko bomo vstali iz pepela", je še vedno optimistična direktorica.

Pred izhodom me ustavijo punce: fotografijo prosim! Da, seveda, in takoj izvlečen fotoaparati. "Pa, saj ne ve, zakaj gre", slišim pripombo od strani. "Ne tako, takoj sem" se smejiyo. Res sem počaščen, da se lahko fotografiram z njimi.

F.K.

Nevenka Obrez

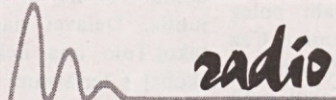
Helena Majcen

Alojz Motoh

Jožica Pinter

		Podsreda	Boč
		87,6 MHz	93,7 MHz
ŠMARJE PRI JELŠAH		Studio	Centrala
internet: http://www.radio-stajerski-val.si		Tel.: 03 817 10 30	Tel.: 03 817 10 11
e-mail: desk@radio-stajerski-val.si		03 817 10 40	03 817 10 37
Štajerski val - nova pota in prijatelj več			

Ko štrajkajo lekarnarji

Opozorilna stavka je bila v petek, 15. junija od 10 do 12 ure. Če sem prav razumel bistvo njihovih zahtev, ki sem jih na hitro prečital na vratih šentjurske lekarne obešenem plakatu, gre v prvi vrsti za plače, za prilagoditev zdravniškim plačam. Ampak so si lekarnarji - farmacevti privoščili nekoliko arogantni način stavkanja, ki jim gotovo ne bo veliko koristil: enostavno so zaklenili vrata in prepustili čakajoče, da s svojimi pripombami in jezo opravijo kar sami zunaj na ulici.

Jože iz Šentvida: "Kar brez fotografije in priimka prosim. Ne, tole kar počnejo, ni primerno. Še prevelike plače imajo, preveč dobro jim gre. Samo da vidite, kakšne računalnike imajo, za 800 000 SIT..." je bil hud Jože, ki očitno lekarne pozna tudi z one strani pulta.

Ivan Križnik iz Paridola: "Ves teden sem izgubil, ko sem hodil od zdravnika do zdravnika, zdaj bom pa še enega zaradi te stavke. Ljudje so prebogati in delajo, kar se jim zahoče, včeraj tisti cirkus s študenti, še z prej motoristi, zdaj pa še lekarnarji. Ne, ne, za to pa nimam razumevanja."

Ivan Križnik

Sandi Cesar

Sandi Cesar iz Šentjurja: "So ja malo nori, to je sramota. Naj vsaj odprejo vrata in se pogovorijo z ljudmi, če imajo res kaj povedati. Sem slišal po radiu, da bodo za nujne primere odprti, ti pa kar tako za zaklenjenimi vrati. Očitno pri nas lahko kar vsak stavka. Razumem one tam preko ceste, v Tolu, ampak tole..."

Mislím, da so farmacevtke kar slutile, kaj se dogaja zunaj in zato niso tvegale aktivnega posega v razpravo. Za trenutek je gospa v belem celo odklenila vrta, pokukala na recept, ki ji ga je pomolil pod nos eden od čakajočih, koj ugotovila, da ni nujen, in v naslednjem trenutku spet izginila za zaprtimi vrati.

F.K.

Alpos bo še investiral

Pretekli teden so na redni skupščini delničarjev družbe Alpos d.d. odločali o delitvi dobička. V poslovnem letu 2000 so v največji šentjurskem subjektu ustvarili približno 88,5 milijona tolarjev čistega dobička (glede na leto 1999 povečanje za 15 mio). V istem obdobju so ustvarili 10,5 milijarde tolarjev čistih prihodkov iz prodaje (povečanje za 2,5 mrd).

Kljub ugodnim rezultatom je uprava predlagala, da ostane čisti dobiček nerazporejen. To utemeljujejo s tem, da je Alpos pretežni izvoznik, ki zato potrebuje vlaganja v razvoj in tehnološko posodobitev proizvodnje. Želijo si, da bi proizvodni proces v štirih letih popolnoma avtomatizirali in povečali produktivnost in s tem dodano vrednost na zaposlenega.

Delničarji so sprejeli predlog in izvolili tudi nov nadzorni svet podjetja, ki ga sestavljajo Branko Apat, Franc Ban, Jan Palička, Alojz Jazbec, Zoran Kladnik in Vlado Šprah.

br

B-52 prelisičil Občino

Inšpekcija ponoči ne dela

Prej je bila Zapata, zdaj je B-52, dejavnost je ista, ljudje so isti. No obeh frontah. Na eni najemniki Debelakovega gostinskega lokala v Hruševcu, na drugi kopica neposrednih sosedov, ki jim nočni "bum, bum" ter trušč prometnih zagat kravžlata živce. Gospod Simonič, lastnik nekdanje Zapate, je prelisičil Občino, državo, celo podžupana Čokla, ki se je menda nekoč zaklel, da bo v Hruševcu naredil mir. Formalno je sicer drugače, Simonič je Todorovič, nočno zabavišče Zapata je klub za spodbujanje zdravega načina življenja B-52, vse drugo pa je menda enako. Le da so zdaj, pod novimi imeni, Čoklov občinski odlok o gostinskem delovnem času in cela vrsta drugih zakonov, ki naj bi ščitili državljske pravice malega človeka, prazni dokumenti, ki še za WC (zaradi kvalitete papirja!) niso dobri.

Marija Kladnik iz Hruševca:

"Vse smo poskusili, bili smo na Občini, na Upravnih enotah, nešteto smo klicali policijo, inšpekcijo, pa ni nič. Naš nočni mir se vsak petek in soboto kali po mili volji. "Bum, bum", ki prihaja iz Kluba B-52 vse od polnoči pa tja do 7, ali celo 8.

ure zjutraj, je pravo mučenje. Z Občine nas pošiljajo k načelnici UE Stoparjevi, ta pravi, da je nemočna in nas pošilja k inšpektorjem. Bukanovski iz celjskega inšpektorata za okolje, ki naj bi menda bil pristojen za ukrepanje, pravi, da oni ponoči ne delajo, naj zadevo ureja Občina, tržna inšpektorica Viljemka Šepec, ki bi morala zagotoviti, da bi B-52 spoštoval tudi gostinske predpise, tega menda ni sposobna ali noče narediti, urbanistična inšpektorica Alenka Jež nam svetuje, naj si dobimo advokata in tožimo. Ko pokličemo policijo, se glasba v treh minutah umiri in ko pride čez petnajst minut marica, je v Hruševcu navadno blaženi mir, čez nekaj časa pa spet vse od začetka. Vidite, to je naša država. Saj človek mora res znoreti. Ne, res se ne maramo pripraviti z g. Simoničem, on je podjetnik, pač takšen kot je, brezobziren do nas sosedov, kriva je oblast, ki ne spoštuje niti svojih zakonov, ki ne ščiti naših pravic. Ali bomo nazadnje morali res po kavbojsko vzeti pravico v svoje roke in si z nasiljem izboriti svoje pravice?"

F.K.

Stečaj Trgohlada

Gazela je omahnila

Trgohlad, podjetje znanega šentjurčana Branka Goloba, je šlo konec maja v stečaj. Kaj se je zgodilo v firmi, ki je po poročanju Gospodarskega vestnika še pred dvema letoma veljala za slovensko podjetniško gazelo, za eno izmed najhitreje razvijajočih se slovenskih podjetij, sem poskušal zvedeti pri gospodu Golobu.

Branko Golob me je prijazno sprejel, udarila sva tudi vročo debato o "oploditvenem" referendumu, o stečaju Trgohlada pa ni bil pripravljen ničesar povedati. Zato lahko zapišem le, kar sta mi povedala dva njegova bivša zaposlena delavca, ki sem ju slučajno srečal v Resevninem bifeju.

Kdaj in zakaj se je začela kriza Trgohlada, delavca seveda nista vedela povedati. Težave so se pričele že lansko leto, z zamudami pri plači, akontacijami in podobno. Takrat se je govorilo predvsem le še o neporavnanih terjatvah za izgradnjo hladilnic v Godemarcih in v Neverkah, kjer naj bi prišlo do zapletov z nepovratnimi sredstvi in bivšim kmetijskim ministrom Smrkoljem. Potem letos ni bilo nobene plače več, menda gre kar za 5 neizplačanih mesečnih zaslužkov, dolgovi pri dobaviteljih so rasli, konec maja pa se je vseh 14 zaposlenih, vključno z gospo Golobovo, znašlo na cesti, podjetje pa je prišlo v roke stečajnega upravitelja Mirana Kosa iz Šmarja. G. Golob je kot samostojni

podjetnik ustanovil novo podjetje, ki se prav tako ukvarja s hladilno in ogrevalno tehniko, zaposlil štiri ali pet bivših delavcev, vse druge pa prepustil usodi stečajnega postopka. Kar je po njunem mnenju seveda krivično, ker sta prepričana, da je Golob vsa sredstva in poslovanje pravočasno prenesel na svojo drugo firmo in delavce namerno oškodoval za večmesečne plače. Zlasti sta razočarana nad tem, da se o Tolu piše po vsej Sloveniji, Trgohladovi bivši zaposleni pa so prepuščeni sami sebi. Še več, kot vse kaže, naj bi imel Golob povsod dobre zveze in v sporu za svoje pravice oni naletijo povsod na zaprta vrata. Da je tako, pravita, so dokaz tudi šentjurske novice, ki sicer ne pišejo v rokovnicah, toda se temu problemu na veliko izogibajo.

Tako, to je vse, kar lahko zapišem. ŠN se temu problemu zagotovo niso izogibale, le informacij nismo imeli in jih še vedno nimamo. Upajmo, da bo g. Golob v naslednji številki odgovoril in povedal kaj več.

F.K.

Ob srečanju vodstev mladinskih delovnih akcij na Planini

MDA Kozjansko 2001

Naslov je kar presenetljiv, toda brez skrbi, za njim se skrivajo gospodje in gospe srednjih let, ugledni politiki, podjetniki, uradniki..., ki so se v soboto, 9. junija, zgrnili na Planino iz vse Slovenije, med njimi z državne ravni poslanci Anderlič, Školjč, Bauerman, minister Dimovski, Vavpotič..., iz naših domačih občinskih krogov načelnica UE Stoparjeva, pomočnik generalnega direktorja Alposa Artnak, nepogrešljivi občanar Edi Peperko, podjetniki Suli, Stojan, Jimmy, Zidar... tokrat brez lopat in krampov. Člani nekdanjih štabov mladinskih delovnih brigad iz let 1972 - 1987 so si za svoje letošnje srečanje izbrali Planino. Njihovi šentjurski kolegi so jim pripravili pester športno - rekreacijski program, popestren z obiskom "zgodovinskih" MDA lokacij, naročili so oba naša župana, ki sta pravilno ocenila, da velja pri tej fešti biti zraven, zadevo pa učinkovito zaključili s plesom in zabavo pozno v noč na vrtu Montparisa. Nekdanji mladinci se očitno še danes znajo družiti in zabavati.

O fenomenu slovenskih mladinskih delovnih akcij sem se pogovarjal z nekaterimi domačimi vidnejšimi akterji mladinskega udarništva. Predvsem me je zanimalo, kako danes gledajo na svoje tedanje aktivnosti, katere so po njihovem mnenju poglavitne vrednote MDB, ali so MDB bile ekonomsko upravičene...? Vsi so bili le polni hvale, lepih spominov. Razumljivo, mladost, uspešni začetki političnih in drugih karier. In pa, vidnejši mladinski funkcionarji so bili za svoje delo v MDB tudi plačani. Okrog gostišča Montparis tistega nedeljskega popoldneva ni bilo mogoče najti niti enega osebk za nasprotnim mnenjem.

Edi Peperko,

večkratni brigadir, namestnik komandanta MDA leta 1982, komandant dve leti kasneje, v letih 1978 - 80 komandant šentjurske MDB Miloš Zidanšek:

"Še danes se marsikaj govori, toda resnica je, da smo šli v brigade z voljo nekaj narediti, pomagati tam, kjer je pomoč bila resnično potrebna. Tako štabi kot brigadirji smo čutili pravi pozitivni naboj, energijo, kakršne verjetno današnja

mladina ne pozna. Seveda so bile neločljivi sestavni del brigadirstva tudi zabave, kulturne prireditve in druge popoldanske aktivnosti. Čudoviti pristni stiki z ljudmi so mi ostali kot nepozabna vrednota.

Glede ekonomike pa vsaj s stališča doprinosu krajem in občinam, kjer smo delali, ni dilem: povsod so materialno veliko pridobili. Četudi odpišem vse vzporedne in nič manj pomembne sociološke učinke, očiščen ekonomski račun pokaže izrazito rentabilnost MDB. Konkretno poznam izračun akcije leta 1982, kjer je vsak vložen dinar dal 1,8 dinarja vrednosti.

Ne, politizacija oziroma indoktrinacija mladine neposredno ni bila v prvem planu. Posredno pač nekoliko. Moram reči, da slovenske MDB niso imele ZK političnih aktivov, tega pa ne bi mogel trditi za one z juga."

Anton Sellč,

večkratni brigadir, namestnik komandanta MDA v letih od 1979 do 1982:

najcenejše vzgojne prijeme, kakršne bi današnja mladina, ki se otepa z zasvojenostjo z drogami in podobno, nadvse potrebovala.

Vsi dvomi o koristnosti in delovni učinkovitosti brigadirskega dela so povsem odveč. Nesporna je ekonomska upravičenost MDA, da o oni drugi, duhovni plati našega druženja sploh ne govorim."

Stane Stojan,

pomočnik komandanta v letih 1982 in 1983:

"Druženje, celodnevne pozitivne aktivnosti, resnično izgraževanje prijateljstva, da ne rečem kar že nekoliko nemodne besede bratstva, neprecenljive izkušnje z delom z ljudmi, občutek odgovornosti...vse to so vrednote MDA. Ne, očitnejšega neposrednega političnega delovanja ni bilo. Morda nekaj malega v nekaterih brigadah na večernih sestankih aktivov ZK. Res pa je, da se je ideja mladinskega prostovoljnega dela v drugi polovici osemdesetih let izrodila, mlade so povsem po nepotrebnem mučili s fizičnimi deli, ki bi jih stroji zlahka bolje in ceneje opravili. Poleg tega pa so postajale vse bolj očitne mednacionalne razlike in napetosti, ki so vse bolj postavljale pod vprašaj smiselnost takšnega druženja mladih. Ne dvomim, da bi MDA tudi danes lahko odigrale zelo pozitivno vlogo."

Franc Škoberne,

- Jimmy, legendarni ekonom in upravitelj brigadirskega doma v letih 1976 do 1980, leta 1981 komandant šentjurske brigade v Posočju:

"Res je bilo lepo in še sedaj bi takoj šel v MDB. Medsebojna spoznavanja, prijateljstva, ki trajajo še danes, pa občutek, da smo res lahko pomagali ljudem, ki so bili pomoči najbolj potrebni, to so vrednote MDB. Ne,

materialni vložek nikakor ni bil najpomembnejši. Prepričan sem, da bi podobne akcije imele pozitivne odzive tudi med današnjo mladino. Seveda sedaj ne več s krampom in lopato, kajti mehanizacija je neprimerno učinkovitejša, toda veliko je še drugih del, kjer pride v poštev le človeška roka, kjer bi se mladina lahko naučila ceniti tudi fizična dela. Na primer pri pogozdovanjih, varstvu narave, morda tudi pri pomoči starejšim občanom in podobno. Svojim otrokom bi vsekakor priporočil sodelovanje v MDA."

Jože Artnak,

komandant MDA 1985 in 1987:

"Razvijanje prijateljstva, tovarništva, vzgoja v duhu človečnosti, pomoči soljudem, skratka socializacija mladega človeka, to so nesporne odlike MDA. Ekonomski učinki, čeprav so bili nesporni, so vzporednega značaja. Brigadirji so delali po normah gradbenih podjetij in so te norme praviloma tudi presegali, kar seveda ni nič nenavadnega, saj je nemogoče primerjati motivacijo delavca, ki gara 40 let, z enomesečnim aktivizmom mladega človeka. Zagotovo mnogi naši kraji brez MDB še dolgo ne bi imeli elektrike, vode ali ceste, naša občina pa tudi marsikatero druge infrastrukture ne, če za MDA ne bi stala tudi finančna sredstva države. Nič manj pomembno ni dejstvo, da so ravno MDA odkrile, da je tudi v Sloveniji, ki je sicer veljala za razvito republiko, mnogo krajev na civilizacijskem in materialnem obrobju. Osebnost sem v MDA pridobil dve veliki stvari: veliko prijateljstev, ki jih ohranjam še danes, ter pomembno šolo dela z ljudmi.

Težko bi pritrdil mnenju nekaterih, da so bile MDA politične delavnice. V nekem smislu so gotovo bile, toda nikakor ne v takšnem obsegu, kot se misli. Nekatere brigade so res imele svoje aktivne ZK, naše slovenske pa praviloma ne. Da pa je le šlo za ideologijo, je dokaz tudi znani spor okrog tega, katero zastavo se bo zvečer dvignilo na drog in katero himno se bo pelo, slovensko ali jugoslovansko. In prav Školjč in Anderlič sta bila tista, ki sta vztrajala na slovenščini."

F.K.

Svetovni splet in Šentjur - drugič

Več kot le potreba?

Internet oziroma net oz. mreža oz. web oz. veveve oz. svetovni splet - slednja beseda se vse bolj uveljavlja - ima med vsemi generacijami zadnje čase vse bolj domovinsko pravico kot enega najpomembnejših prenosnikov informacij. Čeprav privaten priklop na svetovno avtocesto ni in verjetno še nekaj časa ne bo res poceni - edina šentjurska javna računalnika, ki domujeta v knjižnici, sta polno zasedena - današnji naslednik homo erectusa, poleg pošiljanja e-in SMS sporočil, ircanja in brskanja po pornografskih vsebinah, na medmrežju išče in ustvarja novo oz. dodatno identiteto.

Podobno kot s podjetji, ki smo jih sondirali prejšnji mesec, smo po podrobnem spremljanju njihovih "spletišč", tudi z institucionalnimi organizacijami in društvi, vzpostavljali komunikacijo izključno preko elektronske pošte. Vtis o organizaciji, pridobljeni na tak način, je za uporabnike mnogokrat odločilen. Splošna odzivnost ne e-komuniciranje je nekoliko boljša od podjetij, ki niso ravno blestela.

Občina Šentjur

Po neuradnih informacijah si lahko prav v kratkem obetamo ogled spletne predstavitve šentjurske občine! Na njej naj bi našli veliko in še več o naših krajih, občinski upravi in organizacijah, ki domujejo na teh širjavah.

Upravna enota

Šentjursko predstavništvo države se pohvali, da so bili v svoji kategoriji prvi na spletu, drugi napis pa nas obvesti, da imajo tudi certifikat ISO 9002. Na voljo so povezave gospodarstvo, turistične zanimivosti (opisani sta dve), zgodovina (brez 20. stoletja(!)) in opis postopkov, kjer izvem vse potrebne podatke od pravne podlage, kdo vloži vlogo, višina takse, kdo vodi postopek do pravnomočnosti.

V duhu e-uprave, ki jo razglasa Vlada, smo hoteli izvedeti, kaj lahko občan uredi preko interneta (v Sloveniji je na tem področju uzakonjen elektronski podpis). Na ta način nismo uspeli izvedeti nič, saj nas je načelnica UE enostavno povabila na osebni pogovor. Morda se o tej temi še razpišemo...

Osnovne šole

Za spletni obstoj sta se doslej odločili obe mestni šoli in OŠ Dobje. Skupno vsem šolam na Slovenskem je nemogoč spletni naslov, kar velja tudi za naše šole. Prav tako bi lahko več pozornosti posvetile ažuriranju podatkov.

OŠ Franja Malgaja obiskovalce pozdravi s strogim starinskim napisom. Poleg osnovnih zadev je najbolj podrobno obdelana zgodovina šolstva v Šentjurju. Predstavijo kar 21 lastnih krožkov, projekt Zapoimo v decembru, obstaja pa celo podstran sponzorji. Pri opisu aktivnosti zeva več kot polletna praznina, podstran priznanja učencem pa se "ne odpre". Z novim šolskim letom obljublajo oblikovno in vsebinsko prenavo.

Domača stran OŠ Hruševca je skladno s starostjo šole sodobnejšega videza. Obiskovalce zasujejo z

ogromno bolj ali manj zanimivimi podatki. Če ne drugače, je kar preko spleta moč prebrati šolski red. Že julija obljublja celotno prenavo, saj bi bilo prav zanimivo prebrati, kaj so mislili pod doslej "mrtvo povezavo" uspešno učenje, zlata knjiga učencev pa bi lahko morda predstavila najuspešnejše hruševske fante in deklice.

Kot majhna šola je prijetno presenetila OŠ Dobje. V njihovem okolju ni veliko računalnikov, tako da stran namenijo širšemu prostoru. Prijazni Dobko Želodko nas popelje po zgodovini kraja in šolstva v Dobju. Šolske aktivnosti pa so predstavljene z morjem fotografij in podatki o preteklih uspehih.

Knjižnica

Hiša knjig sicer nima lastne predstavitve, je pa preko sistema Cobiss možno rezervirati ali podaljšati rezervirano gradivo, kar zna biti zelo koristno. "Mailov" ne berejo.

Planina

Krajne predstavitve so kot začetna faza lastne promocije na Šentjurskem prava rak rana. Planina je tu neke vrste izjema. Če v iskalnik vtipkamo Planina in če pozneje kliknemo še na povezavo z imenom Vesna Kalčič, lahko o tem kraju veliko preberemo in tudi vidimo.

Na spletu je "piarovski" s kar dvema stranema prisoten tudi planinski glasbenik Janko Narat, ki se je trenutno nekoliko potuhnil.

Ponikva

Še ena bodoča občina na spletu ni prisotna. Leta 1999 smo poročali o projektu, ki ga je izvajalo tamkajšnje turistično olepševalno društvo in katerega cilj je bil promocija turizma na Ponikvi. Na žalost dokaj bogata stran ne obstaja več.

Rdeči križ

Območno združenje te humanitarne organizacije se od konca letošnjega maja predstavlja vizualno všečno in logično. Poleg splošnih zadev, se lahko informiramo o krvodajalskih akcijah na Šentjurskem, kako oddati humanitarno pomoč, preko e-pošte pa lahko postanemo celo darovalci organov!

MLD

Šentjurski Mladi liberalni demokrati so med političnimi strankami ali podmladki prvi zaorali

spletno ledino med šentjurskimi strankami, a do danes ostajajo brez konkurence. Splet je v šentjurski politiki očitno hud tabu, saj smo iz ŠN ob lanskih državnoborskih volitvah pisali vsem kandidatom, prejeli pa le en usni odgovor. Mldjevci največ pišejo o najbolj odmevnem projektu - okrogli mizi o problematiki drog.

ŠKMŠ

Študentska stran spada med šentjurske spletne stare mame. Obnavljanje njene vsebine oscilira od zelo ažurnega pa do nekaj mesecev nedotaknjene. Na podstrani preteklost so v sliki in besedi opisani pretekli projekti, za kar so nekoč dobili celo spletno priznanje za zanimivo vsebino. Prijavite se lahko na njihovo e-listo za prejemanje obvestil, največji hit zadnjih mesecev pa je knjiga gostov. Sodeč po rezultatih njihove spletne ankete bi bilo v centru Šentjurja nujno uvesti burek pljeskavic štant.

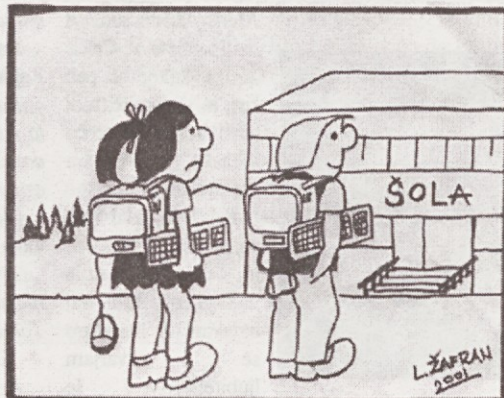
ŠKK

Spletišče Študentskega košarkarskega kluba je nekoč doživljalo prav svetleče trenutke. Sledov o opisih posameznih tekem in statistikah igralcev že dolgo ni več. V skladu s prezaoplenostjo upravljalca "eškaka" domače strani je tam najti malce podrobnejši komentar z drugo lovoriko ovenčane sezone.

Naravovarstvena ekološka kmetija

Razvpita pol-komuna je imela še pred kakšnim letom dokaj podrobno spletno domovanje, vendar jih po različnih peripetijah, ki smo jim bili priča, ni najti nikjer več.

br

www.myfreehost.com/sentjurske-novice

2100 spletnih obiskov!

Tudi na domači spletni strani Šentjurskih novic, je bil v juniju zloglasni referendum o biomedicinski oploditvi za samske ženske, najbolj vroča tema. Obiskovalci interneta so svoja mnenja podajali v Šentjurskem forumu, v anketi pa smo tudi merili predreferendumsko klimo.

V Forumu so se razpravljali seveda razdelili na nasprotnike in zagovornike referendumskega vprašanja, debata pa je bila tehtna in še kar na kulturnem nivoju. Rezultati naše ankete so napovedovali bolj tesen rezultat, a je bil to tokrat, tako kot pri večini anket na državnem nivoju, strel v prazno.

Za začetek poletja smo po težkih temah pripravili nekoliko bolj lahkotno anketo. Obiskovalce naše strani sprašujemo, kje bodo preživeli poletne dopuste. Rdeča nit foruma pa je deseta obletnica samostojne Slovenije.

Seveda pa so za ogled na voljo tudi preostale rubrike. Najbolj "vroče" so Tedenske novice, kjer podrobno spremljamo dogajanja na Šentjurskem, zdaj tudi s številnimi fotografijami. Med Povezave smo dodali še nekaj novih naslovov, v Napovedniku vam svetujemo kam se podati v Šentjurju... Teden dni po izidu tiskane številke pa je na internetu na voljo tudi izbor najzanimivejših člankov v elektronski obliki. V arhivu najdete vse letošnje številke ŠN.

V kratkem bomo uvedli še nekaj novih rubrik, najprej pa si boste že čez nekaj dni lahko prebrali zgodovino našega mesečnika. Obisk je še vedno konstanten, zadnje stanje na števcu pa je bilo že več kot 2100. V elektronski kontakt z nami še vedno lahko stopite na naslov: sn_obvestila@email.si

L. H.

Mastnakov AUA na Ipavčevem vrtu

Dogodek je bil v stilu prireditve v ciklu "Šentjursko poletje": lep poletni večer v zvetju lipe na Ipavčevem vrtu, množica Šentjurčanov in okoličanov, tudi iz Dramelj, Prevorja, Ponikve..., med njimi seveda vsi, ki v šentjurskem javnem življenju kaj pomenijo. Mastnakovo literaturo nam je recitirala poklicna igralka, Adi Smolar je navdušil s svojo spontanostjo in seveda tudi s svojimi znanimi pesmimi, na koncu smo bili še bogato postreženi; obloženi kruhki s kaviarjem in nojevim jajci, jagode, pecivo, torta... Živahen klepet v pozni večer je bil v neposredni povezavi z vedno znova napolnjenimi kozarci. Z Radom Palirjem sva sicer menila, da rumeni muškati ni tisto pravo, ker pa se podarjenemu konju, pravijo, ne gleda na zobe, sva se ga kar navadila. Ni kaj, Jože Mastnak se je dobro odrezal. Bil sem prepričan, da je v občinsko mošnjo malo globlje segel tudi župan, a so me navzoči demantirali: gostitelj je bil Jože Mastnak. Tudi Adi Smolar je bil njegov strošek.

Na moje vprašanje, koliko ga je vse skupaj stalo, se je malo izmikal, a se je le dalo izračunati; skupaj s tiskom knjige nekaj več kot pol milijona tolarjev. Nekaj bo navrgla knjiga, večino pa sponzorji, je povedal Jože Mastnak.

Pa še nekaj besed o razlogu za ta prijetni družabni dogodek. Na tretjem slovenskem trienalu

v večji meri spremljala grobna tišina in šele potem, ko nas je na to spomnil Adi Smolar, smo jim začeli tudi ploskati. Izbor - ne vem, kdo ga je opravil - pa po mojem mnenju ni bil najbolj posrečen. Preveč benigno je bilo vse skupaj, zlasti sem pogrešal domačo šentjursko satiro. Lahko je "šimfati" državo, ali pa bičati takšne ali drugačne vsesplošne ljudske napake, toda od Marjana Mastnaka sem pričakoval čisto nekaj drugega, da bo z ostro mislijo zarezal v konkretne šentjurske "ognojke", da si bo privoščil na primer tudi navzočega župana, druge vrste oblastnikov, direktorjev, kapitalistov, šolnikov, športnikov, farjev in še marsikoga, toda od tega pričakovanja ni bilo nič. Marjan Mastnak se očitno ne mara nikomur zameriti. Kar nikakor ni dobra popotnica za dobro satiro. Ko sem kasneje prelistal njegovo knjigo, se je sicer pokazalo, da bi se v tej smeri vendarle dalo kaj malega najti, toda še vedno premalo, da bi bil navdušen. To pa je škoda, kajti obuzdana satira ni tisto pravo. Upam, da Mastnaku eksistenčne pretnje ne bodo kastrirale naslednje knjige.

F.K.

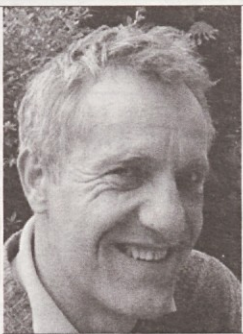
satire in humorja Šmarje 2001 je Jože Mastnak dobil nagrado za svojo zbirko aforizmov, tem je dodal še nekaj anagramov in ugank in njegova tretja knjiga je bila nared. Gre za nekakšen pregled njegovega aforističnega ustvarjanja v zadnjem desetletju. Na tem večeru predstavljeni aforizmi sploh niso sprožili salv smeha, lahko bi celo rekli, da so bili pretežno grenkobni. Njihovo recitiranje je

Predstavljamo šentjurske literate

JOŽE MASTNAK – MARJAN: “

Ne išči ljubezni! Ljubezen te najde, če daješ ljubezen.”

Namesto uvoda bom povzela kar "Mojih pet minut" iz zbirke aforizmov, ugank in anagramov AUA: "Rodil sem se na Ipavčevi v Celju. Živim, kakor se pač živi, in verjemite, tudi umrl bom. Na srečo nikakor ne znam napovedati te ure.

Kdaj pa kdaj tudi kaj zapišem, prepišem in, če so mi zvezde naklonjene, tudi kaj objavim. Z literaturo se ukvarjam ljubiteljsko, še

posebej, če to tehtate z denarjem..."

Jože Mastnak – Marjan je po poklicu gradbeni tehnik, po raznolikih zaposlitvah pa se trenutno ukvarja z vzrejo novej. Je predsednik šentjurskega literarnega društva. Izšla so tri njegova dela: Fore za jurja (skupaj z dr. Gregorjem Bezenškom), fantazijski roman Bufonija, dežela sivorjavih kvak in pa že omenjena AUA. Seveda je objavljaj tudi v zbornikih Literarnega društva Šentjur.

Tudi odgovori na vprašanja izzvenijo v podobnem tonu, kot "Mojih pet minut"; so kratki, jedrnat, včasih dvoumni in odprti za interpretacije.

Že vrsto let ste kulturno dejavni. Kaj natančno ta dejavnost obsega?

Kdaj pa kdaj kaj zapišem, tudi prepišem in če je priložnost, tudi kaj objavim. Obiskujem "kulturne" prireditve v občini in še kje izven. Najraje v dvoje.

Kako postaneš pesnik, kako aforist, kako pisatelj? Kaj je tisto, kar posamezno navdihne?

Kako postaneš pesnik ali pisatelj, ne vem, kajti jaz to prav gotovo nisem, še nisem. Aforist biti danes (v današnjih časih in krajih) pa ni težko; samo malo se ozrem naokoli.

Vaš vsakdan, kje se stika z literarno umetnostjo, kako se prepleta, če sploh se?

Živim, kakor se pač živi. Vsak dan počenjam marsikaj za preživetje in kaj storim tudi za svojo dušo. Takrat se srečam z literaturo in to zgolj ljubiteljsko.

Kaj berete, kateri avtorji so vam pri srcu?

Berem, toda ne veliko. Rad berem Tavčarja, Ihana, Menarta, Kocbeka, predvsem pa romantike in Kafko.

Vas je kakšno od literarno del spodbudilo k ustvarjanju, katero?

Bral in proučeval sem slovenske aforiste: Petana, Torkarja, Juriča, Ježka...

Kako prepoznate kvalitetno poezijo, prozo, aforizem?

Težko. Kvaliteto ocenjujem le po svojem vidu, sluhu in okusu. Nisem kritik (hvala bogu).

Kaj morajo po vašem mnenju vsebovati dobra poezija, proza, aforizmi?

Ne vem. Prav gotovo pa čustva in iskrenost.

Kako kvaliteten in dober se vam zdi naš lit. zbornik?

Meni, ki sem soodgovoren za njegov nastanek, se zdi dober. Z denarjem in potencialom, ki ga imamo,

pa prav dober. Bolj me zanima tvoje mnenje o zborniku.

Kakšno je vaše delo predsednika literarnega društva?

Ni naporno. Pripraviš program in ga uresničiš. Ob takšnem odboru in tajnici kot ju imamo v literarnem društvu Šentjur, delo ni težko. Če pa kdaj kaj ne gre, vzameš telefon, koga pokličeš. Opozoriš ga na obljubo, ki jo je dal.

Ocena dosedanjega dela, vizije za naprej, metode, s katerimi bi prišli do željenih ciljev?

O dosedanjem delu naj sodijo drugi, predvsem člani. Program imamo in zgodilo se ne bo nič posebnega, izven načrtovanih aktivnosti. Metoda pa je enostavna; počnemo samo tisto pri čemer je pripravljeno sodelovati vsaj 10% članov - in to prostovoljno.

Kako se počutite v svoji koži?

Dobro. Trenutno pa prav dobro. Ni narobe, če si starejši, narobe je, če hočeš biti mlajši.

Kako bi opisali svoje pesmi, kako prozo, kako aforizme, uganke in anagrame?

Kar se pesmi tiče le to: zapišem jo samo, da izrazim svoja čustva. Objavil sem roman Bufonija, dežela sivorjavih kvak. Delo, ki je nastalo spontano. Mogoče bi zahtevalo več rokodelskega znanja, pa vendarle; ideja je dobra, uspelo mi je povedati to, kar sem hotel in roman je berljiv. Po mnenju mnogih tudi zanimiv. Upam, da mi bo uspelo to delo nadaljevati. Aforizme pa zapisujem dokaj redno. Nekaj je dobrih in če se mi posreči zapisati kakšnega takšnega, sem vesel. Uganke in rebusi sem sestavil za knjigo "AUA".

anagrame pa sestavljam zgolj za zabavo in le priložnostno objavo.

Kaj sporočate? Je sporočilo po vašem mnenju namen ali posledica ali morda kaj tretjega?

Moja literatura (kolikor pač to je) noče biti sporočilna ampak kvečjemu opozorilna. Z aforizmi se mi pač posreči koga ujeziti, kaj drugega pa, poleg zabave, res ne pričakujem.

Kako je literat drugačen od drugih, če sploh je?

Da postaneš "literat" niso potrebne nobene kvalifikacije. Lahko si analfabet. "Literat" je pač zrcalna podoba okolja in družbe v kateri živi.

Zakaj, kako in kdaj dozori?

"Literat" nikoli ne dozori. Zori in več kot je sonca (ljubezni, odobravanja in opore), lepše živi in lepo je, če čim kasneje dozori in na koncu naj odmre.

Razlike med žensko in moško literaturo?

Velika, še posebej če odpišeš literaturo.

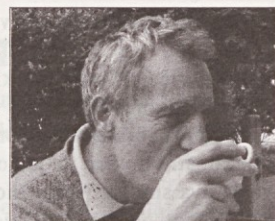
Katera vam je bolj pri srcu? Zakaj?

Ženska. In če imaš srečo, samo ena.

Kaj menite o pravkaršnjem referendumu?

Ker je bikov premalo, je potrebna umetna oploditev. Ne biki, voli bodo to preprečili.

Za konec sem gospoda Jožeta zaprosila za kakšno njegovo njemu ljubo stvaritev in poslal mi je:

Moj aforizem:

Vsi mi želijo dobro.

Torej mi gre res slabo.

Moja pesem:

*V mojem življenju sonček si zlat,
poln nektarja in poezije, tihi zaklad,
ki raste in buri vse moje strasti, domišljije...*

ek

Šentjursko poletje 2001

Učna ura jazza v Žonti

Ne vem, kaj nam še v letošnjem poletju pripravljajo naši kulturniki, toda jazz večer z Mijo Žnidarič ter mladimi glasbeniki iz graške glasbene fakultete pod vodstvom Gregorja Bezenška v hotelu Žonta bi si upal oceniti za enega od vrhuncev "Šentjurskega poletja". Pestro, za vsakega nekaj, morda pa le malo premalo klasičnega jazzovskega glamurja in nekoliko preveč zadržano občinstvo, da bi lahko rekli, da je bila "kul fešta". Tudi obisk ni bil ravno presenetljivo množičen, a še vendar je nekako šlo. Da, boljšega prostora morda v Šentjurju res nimamo, toda nekdanje kegljišče v hotelu Žonta vsaj meni ni in ni dalo tistega pravega okvira za prijetno glasbeno druženje.

Mijo Žnidarič, njeno petje in način komuniciranja z občinstvom Šentjurčani dobro poznamo. Ni kaj, bila je na svoji ravni in je spet navdušila. Novost in presenečenje je bil njen zanimiv in simpatičen prijatelj Steve Klink, menda Američan, ki jo je spremljal na klavirju. Celo mene, kot rahlo glasbeno "naglušnega", kot me ocenjuje podžupan Čokl (tokrat ga na koncertu ni bilo, "nadomeščal" ga je Malovrh), je navdušil. Podobno kot slovaški pianist iz Bezenškovega mednarodnega kvarteta

(Slovak, Bosanec, Avstrijec, Slovenec), ki je bil za moj okus špica tega večera.

Glasbe Bezenškovega kvarteta si ne upam ocenjevati, kajti Anita Koleča, voditeljica večera, jih je označila kot genije, Gregor Bezenšek mlajši je samozavestno (samovšečno) govoril o neverjetni nadarjenosti svojih kolegov, nas neuko občinstvo pa je podučil, kako se pri jazzu ploska. In smo se res hitro naučili, ter po vsakem solu nato navdušeno ploskali. Eno in drugo ni učinkovalo preveč simpatično. Morda so res izvedli svoj nastop vrhunsko,

toda po dveh ali treh skladbah v več ali manj peklenskem ritmu sem si vroče zaželel nekaj klasičnih jazzovskih ritmov, spremljanih s trobento, ali pa vsaj umirjeni vložek z Mijo Žnidarič. Pri omizju smo se sprli glede Bezenškovih nastopov, njegove mimike in gestikulacije. Mlajši so trdili, da je pač umetnik, da se tako zelo vživi v glasbo in drugače ne more, starejši pa smo bili mnenja, da se igrano in antipatično pači, včasih celo do te mere, da človek mora podvomiti v njegovo zdravje. Zakaj tega ne počnejo njegovi kolegi v kvartetu, ali pa Steve Klink? So manj nadarjeni, manj vživeti v svoje strune? No, Mije Žnidarič tu ne bi omenjal kot nasprotni vzor, ker se od daleč, pa res precej od daleč in z druge strani, približuje Bezenškovega stilu. S preglasovanjem smo sklenili, da bi mu priporočili - seveda če bi nas kdaj vprašal, kar pa se zagotovo ne bo nikoli zgodilo - bolj umirjene in manj kontrolirane nastope.

In še enkrat (da ne bom samo večni nezadovoljnej in krivični kritizer) - bil je prijeten večer "Šentjurskega poletja".

F.K.

Kastelka - tokrat v prazno

Navajeni smo že polnih zadetkov dramske skupine KD Zarja iz Šentvida, velika večina njihovih predstav je praviloma pritegnila in zadovoljila mnogo gledalcev, tokrat pa se jim ni izšlo. "Kastelka", Grumova dramatizacija povesti Vladimirja Levstika Gadje gnezdo, očitno ni bila tisto pravo. Ali pa vsaj ta veseli pomladno - poletni čas ni bil najbolj primeren za tako zateženo odrsko predstavo. Že na premieri, tako so povedali, mala šentviška dvorana ni bila polna, na predstavi v soboto zvečer, 26. maja, pa je dvorana spominjala na nekatere predstave v šentjurskem kulturnem

domu: le prvih 6 vrst je bilo kolikor toliko zasedenih. Zdelo se mi je, da se je razočaranje zrcalilo že kar na obrazih igralcev.

O sami vsebini drame ni kaj veliko povedati. Je otožna, črna, tragična in nazadnje še rahlo odvečno črna - bela. Sega v nek povsem drug čas, ki ga današnji človek enostavno ne prepozna, v katerem ne najde niti koščka samega sebe in svojih problemov. Dramaturško je razmeroma okorna, z zelo malo dinamike za kar dveurno predstavo, zato pa je igralsko tem težja. Rekel bi, da gre

skoraj za monodramo glavne protagonistke, lahko bi rekel zafrustrirane kmečke gospodarice Kastelke, ki jo splet vseh mogočih okoliščin vodi od viška do zloma, pa spet do preobrata, ki se konča ob njeni smrti ob radostni novici, da je konec vojne, ki ji je vzela dva sinova. Nesporno je Jožica Romih svojo vlogo odigrala odlično in je s svojo igro uspešno zapolnila ves oder. Vsi drugi igralci so bili le njeni komaj opazni asistenti. V takšnem kontekstu tudi prekaljena Darinka Čížek in Franci Guček nista mogla razširiti svojega prostora na odru. Da o Gadih, Tonetu Jančiču, Davidu Plevniku in Andreju Žibretu sploh ne govorim. Zakaj Gadi, torej

nekaj trdoživega, strupenega, nam na predstavi niso uspeli povedati. Bili so bolj kot piščeta okrog Kastelke. Ampak to je verjetno bolj problem pisca drame Gruma, kot problem njihove igre. Pa čeprav tudi te ne gre izključevati. Zdi se mi, da mladi del ansambla ne dohaja starih šentviških asov. Nekoliko bolj prepričljiva je bila Olga Jurkošek, ki pa je imela bolj obstransko vlogo. Sicer je bila predstava, zlasti zaradi odlične glasbene kulise in tudi učinkovitih scenskih efektov, Rado Pančur pač zna, povsem na znani ravni šentviške ekipe.

S predstave sem odhajal zamorjen in mi je bilo tudi takoj jasno, zakaj tako slab obisk;

tisti starejši so si Kastelko ogledali že pred 20 leti, ob otvoritvi kulturnega doma (in si od nje še niso opomogli?), za mlade pa tako ali tako ni in ne more biti ravno magnet.

Kdo v Šentvidu določa repertoar? In ali ga ne izbira bolj po meri starejših preizkušenih igralcev, oziroma njim po volji? Kdo bi vedel. Naj bo tako ali tako, dejstvo je, da se ljudje radi smejejo, da se hočejo zabavati in da za kaj takega Kastelka niti pod razno ni primerna. Zato prazna dvorana, tudi na žalost sicer dobre šentviške ekipe.

F.K.

Dobrina: "Ohranimo kulturno dediščino naših dedkov in babic"

Kmetice so tekmovalce, Franček in Korl pa kršila "oplojevalni" predvolilni molk

Turističnemu društvu Dobrina, pod vodstvom neugnane predsednice Danice Recko, je potrebno priznati zagnanost in vztrajnost. Čeprav okoliščine in denar niso prav nič naklonjeni njihovim "termam" oziroma zdravilnemu vrelcu (ki je žal, odkar se Šentjur napaja z vodo iz Hrastja, poniknil za meter ali dva pod zemeljsko površje), sama lokacija Dobrine pa ne njihovi tradicionalni poletni kulturni prireditvi (letos je bila že petič), ne odnehajo. In moram priznati, letošnje "ohranjanje kulturne dediščine", ki se je zgodilo v soboto, 16. junija popoldne, jim je kljub vsemu uspelo. Finančno gotovo ne, kajti obisk je bil po moji oceni komaj polovičen v primerjavi s pričakovanim, lepo pa so se zabavali.

celjskega zavoda za živinorejo in veterinarstvo (gospa Gračnerjeva) in znana slivniška spikerica Slavica Gobec, ki je še enkrat dokazala, da je vredna svojega priimka, so uspeli pripraviti pestro in veselo vzdušje. Tekmovalke, večinoma starejše gospe, res kmetice, tiste, ki so tekmovalce in one, ki so navijale, so se tako nakrohotale, da je verjetno vsaj po zadnji točki, po vlečenju vrvi, bilo potrebno zamenjati prenekateri najbolj obremenjeni del ženskega perila.

Kulturni del je bil letos nekoliko bolj skromen, a vendarle zanimiv in vreden ogleda. Najpomembnejše je vsekakor bilo, da so nastopali v večini domači izvajalci. Vesele kmetice iz Gorice pri Slivnici, z njihovimi čudnimi instrumenti (rifl, klepec, kosa, žaga...) in Dobrinske ljudske pevke sta že dobro poznani skupini, dobro se je odrezala šentjurska folklor, še posebej so navdušile Soške oglarke (iz Socke) tako z dobrim nastopom in še bolj z avtentičnimi besedili, svoj šov je prijetno izvedla renomirana dramska skupina iz zgodovinskega Pilštanja, Domača humorista Franček in Korl sta svoj nastop presenetljivo uspešno aktualizirala z Bush - Putinovim srečanjem in še zlasti z referendumsko oploditveno tematiko, pri čemer sta prav gotovo krepko kršila predvolilni molk, pri čemer je tista, kakšno zastavo

je potrebno izobesiti na dan referenduma - luleka na pol droga- sicer blaga in duhovita, a referendumsko prav gotovo med spornimi. Nekaj podobnega, ampak s stališča dobrega okusa, je bil nastop sicer korajžne 7 - letne Marcenove punčke, ki pa ji "Ne boš ti meni zizike majal." res ni bila najbolj pisana na kožo. Ampak ljudje so se zabavali. Kar pomeni, da tudi za Dobrino ni meja.

Občni zbor KUD "A. M. Slomšek" Ponikva

28. maja so se v prijetnem ambientu Slomškove hiše zbrali člani KD "Anton Martin Slomšek" Ponikva in povabljeni gostje. Namen srečanja je bil pregled opravljenega dela v letu 2000, ki ga je pripravila predsednica društva Irena Zevnik.

Kulturno življenje na Ponikvi je pestro, pa tudi obnovljena dvorana služi svojemu namenu. Po besedah predsednice je v njej vsak mesec kakšna dejavnost. Pogosta so gostovanja, uporabljajo pa jo vsa ostala društva KS Ponikva za izvedbo svojih dejavnosti.

Pri načrtovanju dela za leto 2001 je bilo izpostavljeno dejstvo, da ima društvo malo finančnih prihodkov 'za izvedbo vseh dejavnosti. Žal je v letu 2000 nehal delovati komorni zbor pod vodstvom ga. Tončke Langus. Društvo bo v tem letu skupaj s KS in OŠ sodelovalo pri nabavi pianina, organiziralo kulturne dejavnosti in omogočilo gostovanja drugim kulturnim in umetniškim skupinam.

Sklep zbora je, da društvo v obdobju, ko Ponikva kandidira za občino, vodi še naprej Irena Zevnik, tajnik bo Dušan Kundih, blagajnik pa Franci Košak. V izvršilnem odboru pa bodo zamenjali člane skupin, ki ne delujejo več.

M. L.

Začetek je bil ob nekoliko nenavadni uri, ob dveh popoldne. Ogromna platnena streha je sicer odlično ščitila pred opoldanskim poletnim soncem, le tretjinsko zasedene mize, ki so se nekoliko bolj napolnile šele tja proti večeru, pa so le kazale, da bi kazalo morda naslednjič odločiti drugače. Kar dve uri trajajoče družabne igre društev kmetic celjskega območja - prišle so iz Laškega, Konjic, Šmarja, Celja in Šentjurja - so bile dober uvod, če že ne kar osrednja točka dobrinske prireditve. Kmetijske svetovalke iz

F.K.

Slivniške pevke četrič koncertirale

Dan je bil dolg, sončen, po vsej verjetnosti preživet na polju, njivi zato so seslivniške pevke so pele svojim staršem, peščici znancev in upam, da predvsem zaradi sebe, sicer bi jih maloštevilnost občinstva močno razočarala.

Cel koncert je bil bolj v znamenju ljudskih

Slivniške pevke (foto Rosenstein)

pesmi, če ni bila ravno slovenska ljudska, je bila škotska Amazing grace, ali pa ponarodela in tako skoraj ljudska Vse mine Gustava Ipavca. Zapele so tudi zahtevno pesem Pomlad Josepha Haydna, ki so jo naštudirale za letošnjo Jurjevo revijo in Mozartovo Alelujo.

Nastop je povezoval Sašo Drame, popestrila pa ga je že znana in slivniškega odra vajena pianistka Mojca Krajnc. Njeni prvi koncertni koraki so bili storjeni prav v tej dvorani, ko se je predstavljala še osnovnošolskim sošolcem in učiteljem. "Pa kako ji gredo prsti!" je bilo po koncertu slišati tokrat. Kljub staremu klavirju in nesrečni nemi tipki je prepričala sicer nezahtevno občinstvo, čigar okusu je včasih še težje ustreči, in požela skoraj večji aplavz kot pevke.

Lahko bi razpredala o kakovosti, dodelanosti, izdelanosti, predelanosti programa in nastopa, a to je bolje prepustiti strokovnjakom. Zame so bile "moje" pevke seveda najboljše in prav zanimivo jih je bilo tokrat opazovati iz dvorane, vedoč o vsaki svojo zgodbo: kako Tina ne more brez sproščenega nasmeha, kako Barbara zanosno odpira usta, kako Damjana oblikuje vsak glas posebej, kako Stanka zmore nedosegljive višine, Marjeta in Alenka pa takšne nižine... in kako se še tako resna in "otopela" pevka ne more upreti za publiko prikritemu pozivu zborovodkinje Metke Bevc (po novem Bevčove, ker je z mladinskim zborom gostovala na Češkem), naj publiko privoščijo vsaj "komercialni" nasmešek.

Za "repete" so postregle še z energično makedonsko Brala Jana kapini, z njo pa končale ne le koncert, temveč tudi pevsko sezono.

N. G.

Spomin pod Ojstrico

Mateja Užmaha - Soškega se je letos s tradicionalnim pohodom na Klemenčovo jamo spomnilo več kot petdeset Slivničanov. Pohod je organiziralo Planinsko društvo Slivnica.

Pa kaj, če je napisan odhod avtobusa izpred trgovine v Gorici ob šestih zjutraj in se gre dvajset minut kasneje, pa kaj, če se ne ve točno število udeležencev, važno je, da nam je slivniškim planincem lepo - seveda, ko se končno enkrat odpeljemo, poberemo v Črnomlci Silvovo ekipo, na Teharjah Mirkovo in - neverjetno - napolnimo avtobus do zadnjega sedeža. Do Logarske doline obvezno še en postanek, za "kofetarje, vscanke in ta kratke", V Logarski se nam pridružijo še Slivničani z lastnimi prevozi, točno ob devetih pa start.

In smo šli, vsi veseli, a gotovo nihče ni pozabil vzroka pohoda - pred petimi leti se je pri sestopu z Jame ponesrečil naš Soški. Najbrž si nihče ni mogel nič ob tesnem občutku v srcu in grlu, ko smo se ustavili na mestu nesreče, sploh ko je Tina začela s pesmijo Beli cvet in smo ji po tihu pritegnili.

Na Jami je po pol drugi uri hoje že kar "zapasal" kakšen sendvič pa zdravila proti nepričakovanim prehladom zaradi potenja in seveda vedno nasmejani oskrbniki Drejc, Čif in Mateja. Mateja je morala že po dobri uri na ceniku zbrisati ponudbo štrudl - menda ni pričakovala, da ji bomo zmazali dva "pleha" v tako kratkem času. (To jim pa res vsaka čast, kuharji taki, da si obližeš vse prste, pri tem pa nikoli ne pozabijo na drobne gostinske priboljške: zraven čaja domači med, ko te zebe, odejo pod ta zadnjo, vedno pa vsi za zabavo.)

Čeprav smo najprej mislili, da bomo imeli na Jami pravo mašo za Soškega, se je to malo skazilo, župnik namreč ni utegnil, a je Sašo Drame prevzel njegovo vlogo, nas pozdravil v imenu slivniškega planinskega društva, potem pa smo skupaj zapeli par pesmi. Tri planike in Ojstrica, ti moje

kraljestvo (pesmi, pa jih naj pojemo kjerkoli, me vedno spomnijo na Soškega), so ganile marsikoga. Ah ta žalostna čustva - stokrat si to Soškovo žalostno usodo premlel, se tudi sprijaznil z njo, rekel: dovolj solz, na Jami pa kot da to ne velja. Mogoče tudi zato, ker se na tem mestu tako tesno prepletata veselje, kaj veselje, noro veselje in žalost, Klemenčova Jama je namreč po pripovedovanjih mesto, kjer so najboljše "fešte", poslovilne ob alpinističnih odpravah ali pa kar navadne planinske, vsi so prijatelji, vsi se poznajo, zato je toliko večja bolečina, ko hribi vzamejo enega izmed njih.

In v skladu s tradicijo se je tudi na Jami po tem naredila prava veselica, Sašo je igral na kitaro, se popolnoma

Zbrani v Matejev spomin (foto Rosenstein)

vživel v svojo vlogo, mi pa smo mu seveda pomagali. Pelo je staro, mlado, osnovnošolki Doroteja Tanšek in Urška Pevec sta se poskusili tudi v karaokah. Enim je bilo tako lepo, da so enodnevni pohod podaljšali na dvodnevni, drugi pa smo se odpravili v dolino. Čeprav je izgledalo, da se bo dobro razpoloženje s pesmijo nadaljevalo še na avtobusu, je bila utrujenost le prevelika. A ne tolikšna, da se je po dveh urah vožnje z avtobusom ne bi bilo moč znebiti. Kot je bilo namreč slišati, so najbolj zagrizeni slivniški pohodniki v najlepših letih razbolela kolena dodatno razboleli še na nogometni tekmi in s tem "športni dan" končali.

Nina Gradič

Šola je zabava, šola je hec

V četrtek, 14. junija 2001, je bil na OŠ Franja Malgaja malce drugačen dan. Ne samo, da smo se učilnice prazne že pred uradnim koncem delavnice. Zakaj se je vse tako hitro končalo, ne vem, uradno je

zabavali, tudi ustvarili smo marsikaj zanimivega.

Vsak učenec na šoli se je vpisal v eno izmed delavnic. Bilo jih je toliko, da ni vrag, da ne bi vsakdo našel nekaj zase. Ko sem kot novinarka paradirala okoli, sem opazila, da so bile nekatere

učilnice prazne že pred uradnim koncem delavnice. Zakaj se je vse tako hitro končalo, ne vem, uradno je bilo vseh dopoldanskih delavnic konec ob 12. uri. Mogoče so nekateri učenci ta dan vzeli malo preveč za zabavo in so v šolo prišli samo na malico, mentorji pa jih tudi niso silili k delu, saj se je tudi njim še kako prilegel počitek.

Vse skupaj se je nadaljevalo popoldne ob 17. uri, ko so se učenci skupaj s starši vrnili v šolo in odigrali dvoboje v športnih igrah. Popoldanske dejavnosti so se začele šele po t. i. dnevniku tistega dne in podelitvi nagrad najboljšemu učencu in športniku, ki ju je predlagal učiteljski zbor. To sta bila Nuša Peperko in Tadej Pinter. Priprava celega dnevnika s poročili pa je slonela na udeležencih šolskega press centra. Mi seveda nismo videli

domačega hladilnika pred koncem popoldanskega dela, v šoli smo cel dan pripravljali vse potrebno, da je izpadlo tako kot pač je. Pri tem imajo zelo veliko zaslug naslednje delavnice: računalniška ekipa s kapetanom g. Damjanom Ferličem na čelu in mentorica novinarskega krožka gđc. Bojana Potočnik z ekipo novinarjev ter g. Marjan Gradišnik, ki je pripravil slikovna poročila.

Morda se vam zdi vse skupaj otročje in menite, da bi vsi imeli več od tega, če bi imeli ta dan normalen pouk, ampak spremembe so vedno zanimive. Morda pa tolikšna udeležba staršev na športnih igrah priča ravno o tem, da se tudi oni radi postavijo v dni, ko so še sami obiskovali našo šolo. O kritiki bi težko pisala, ker ne bi mogla biti nepristranska, saj vem, koliko energije smo vložili v naš dnevnik tisti dan. Bilo je kot v pravi novinarski redakciji, kjer skoraj do zadnjega nismo vedeli, če bo šlo vse po sreči, če bodo vsi terenski posnetki vredni, če se bo slika pravočasno ustavila, če... Če ste si vse skupaj ogledali, veste o čem govorim, če pa ne, pa vas vabim drugič, če bo še kdaj kaj podobnega.

Nina Marot, 8.c

Rdeči križ na Ponikvi

Kar prihaja od srca, najde pot k srcu

Rdeči križ na Ponikvi aktivno deluje že od druge svetovne vojne. Po svojih močeh so pomoč bolnim, ostarelim in tistim, ki jim ni bilo poslano z rožicami. Tako so organizirali razne prireditve, kjer je z raznimi igrkami nastopal Podmladek RK pod vodstvom takratnih učiteljic: Stanke Mastnak, Milice Slemenšek, Slave Kovačič, Rozike Kincl in Vere Gradišnik. Starejše so obiskovali na domu. Vsako leto so organizirali zdravstvena predavanja, imeli so redno krvodajalstvo...

V četrtek, 24. maja, je bilo v dvorani KS Ponikva živahno. Že ko si stopil v dvorano, si od tabornikov dobil lep papirnat spominek. V njem pa je pisalo "Kar prihaja od srca, najde pot k srcu". Program so

V odboru RK Ponikva so: predsednica Olga Zabukovšek, podpredsednica Marica Drame, tajnica Lojzka Podgoršek, blagajničarka Metka Strašek ter mentorica podmladka RK Lea Petek

otvorili osnovnošolci, pod vodstvom mentorice Leje Petek. Pevski zbor je zapel nekaj pesmi. Odigrali so igrco Medvedek išče pestunjo. Nato je sledil govor predsednice Olge Zabukovšek. Lojzka Pospah je predstavila brošuro "Po poti desetletnega delovanja RK Ponikva". Sestavila jo je po svojem spominu, ko je bila še tajnica RK ter s pomočjo še živčih članov. V njej je opisala zgodovino in delovanje RK na Ponikvi. To brošuro so podarili še živčim aktivnim ter najbližjim članom družine pokojnih članov RK, ki so kakorkoli sodelovali in še sodelujejo pri RK.

Nato so sprejeli prvošolčke med podmladkarje RK. Taborniki so jim podarili obeske ter članske izkaznice. Žal je od mladih prvošolčkov prišla le tretjina. Ostali pa so dobili izkaznice naslednji dan v šoli. Prišla sta tudi povabljeni gosta, predsednik območnega RK Štefan Tiselj in tajnik Slavko Slejko.

Druženje so zaključili ob obujanju starih spominov, posladku in pijači, ki so jo pripravile članice RK Ponikva.

M. L.

Valeta - žur osmarjev

Še en popravek na obleki in gremo. Ko smo se pripeljali pred hotel Žonto, so bili tam že skoraj vsi moji sošolci. Velika večina je bila tako nervozna, da so skoraj jecljali. Naša dekleta so poskušala fantovski del razreda prepričati, da bi vsaj malo povadili pesmico, ki naj bi jo kasneje zapeli kot predstavitve razreda, a jim ta ideja ni bila preveč všeč, saj so bili mnjenja, da znamo pesmico perfektno. Dekleta pa smo vedela, da bo to prava polomija, kar se je kasneje tudi dokazalo, ko smo na odru nekaj momljali in nas ni nihče razumel, kaj pojemo. Pa kaj bi razlagala, kot slišite, je bila to pač navadna katastrofa.

Koračnica in gremo! En par za drugim smo prihajali po vrsti v dvorano nabito s starši, tako, da smo se morali postaviti skoraj na polovico manj prostora kot na generalki. Plesi so si sledili kot za stavo: Mazurka, Angleški valček, Čačača, Tango, Blues in na koncu še Party samba in že nas ni bilo več v vidnem polju naših staršev, učiteljev in vseh, ki so si prišli ogledati ta dogodek.

Če me kasneje vprašate za večerjo, ne morem reči drugega kot katastrofa, saj so bili natakariji le štirje, čeprav nam je eden natakarij zatrjeval, da jih je sedem, ljudi pa je bilo približno tristo. Glede na taka merila si lahko mislite, kako je potekala večerja. Medtem, ko so na enem koncu že pojedli, na drugem še pijače nismo dobili in tako je to potekalo vse do konca večerje.

Sledil naj bi seveda žur za osmarje, ampak kdo bi imel žur ob glasbi Helene Blagne ali Simone Weiss. Ne hvala!

Ampak kot smo upali, sta 'tista dva' tam na odru končno začela igrati tudi za naša ušesa. Pesmi kot jih igra Plavi orkestar in podobno, po kakšnih dveh urah pa nam je bilo že tako vseeno, glavno da lahko malo migaš!

'Žur' se je končal z nekaj baladami malo čez enajsto. Malo po polnoči pa daleč naokoli ni bilo videti kakšnega osmarja. Kaj pa vem, mogoče so šli domov gledat tekmo končnice finala v NBA, ali pa so šli še kam naprej žurat. Mislim, da bo to ostala skrivnost.

T. B.

75 let Alojza Senice – Ušanška s Ponkvice

Kot sedemnajstletnik se je po očetovi smrti skupaj z mamó Nežiko, mlajšim bratom Ludvikom in sestro Nežiko spoprijel z gospodarjenjem na Ušanškovi kmetiji. Bil je negotovi čas vojne, okupatorskih oblasti in NOB. Leta 1945 ga je našlo najprej v partizanski enoti, takoj nato je šel na služenje vojaškega roka, pozneje je z veliko spretnosti in truda uspel vzdržati povojno gospodarsko in politično turbulentno dogajanje okrog agrarne reforme, obvezne oddaje in drugih dajatev ter pritiskov. Odvzeto zemljo je kasneje, v času prožnejše kmetijske politike, spet odkupil nazaj.

Kljub vsemu zanj neugodnemu dogajanju se ni umikal pred javnostjo. Leta 1949 je postal odbornik ponkovške občine, to poslanstvo je nato dva mandata nadaljeval v na novo združenem občinskem ljudskem odboru Šentjur pri Celju, dva mandata je bil delegat v republiškem zboru združenega dela, deset let je bil predsednik sveta KS Ponikva. Te njegove aktivnosti so ga privedle v organe zdravstvenega in pokojninskega zavarovanja. Tu je kot iniciator uspešnega referenduma za solidarnostno združevanje delavskega in kmečkega zavarovanja, dosegel uspeh, ki mu je največje življenjsko zadovoljstvo. Predsedniško dolžnost v območju in v upravnem odboru republiške zdravstveno – pokojninske skupnosti je opravljal več kot deset let.

Pod njegovim predsedovanjem se je na Ponikvi konsolidirala KZ, ki je ob združitvi v KK Šentjur bila ena od dveh zadrug, ki so prinesle pozitivno bilanco in pravno urejeno zadružno lastnino. Lojz je svoje kmetijsko poslanstvo nadaljeval v TOK. En mandat je bil član zadružne zveze Slovenije, leta 1990 pa je postal prvi predsednik na novoustanovljene KZ Šentjur. Zaslužen je za vzorno prenovljeno hmeljsko sušilnico na Ponikvi v zadružno enoto.

Danes je Ušanšek, pod tem imenom ga mnogi poznajo, naj gasilski veteran z 58 let članstva. Pod njegovim predsedstvom od leta 1955 dalje je PGD Ponikva oživeló, ponkovški gasilci pa so tudi po zaslugi njegovih stalnih prizadevanj še v času njegovega dolgoletnega predsednikovanja leta 1973 zgradili svoj dom. Dve leti kasneje je z njemu lastno vztrajnostjo pomagal zagotoviti lokacijo za novo šolo in tako omogočil občini Šentjur, da je lahko izkoristila popotresna solidarnostna sredstva mesta Ljubljane.

Jubilant je 31 let prepeval v raznih zborih in "kdor poje, zlo ne misli". Alojz ni nikoli sprejemal politične ali drugačne nestrpnosti, ne v času enoumja, ne sedaj v marsikdaj pregretem strankarstvu. Je prejemnik številnih odlikovanj in priznanj, s svojim delom in držo se je vpisal med najuglednejše Ponkovljane.

Ob vsem tem javnem delu je skrbno vodil svojo domačo kmetijo, se pravočasno pragmatično preusmerjal in uspeval. Toda brez vsestranske mame Nežike in razumevajoče in delovne življenjske družice Slave tako ne bi šlo. Svoje so kasneje doprinesli tudi otroci Slavko, Branko in Metka. Z mamó Nežiko sta poskrbela za materialno, pa tudi za moralno in delovno vzgojo najmanj za deset socialno ogroženih otrok, ki se še sedaj hvaležno vračajo k Ušanškovim.

Naj mu bo še vsaj naslednjih 25 let naklonjenih z zdravjem, srečo in zadovoljstvom v krogu družine in številnih prijateljev.

V. Jagodič

Da ne pozabimo

Kmetijsko gospodarsvo Slom

(2. nadaljevanje)

Na obratu ob potoku Slomščica je bilo iz Pristave in druge. Posestvu so dodeljene večje vodno zajetje (steska) z mlinom in žago. površine ter ruševine bivše graščine Auffarth/

V mlinu so opravljali služnostno mletje za prebivalce sosednjih vasi in domače potrebe. Na žagi vršijo služnostni razrez lesa, takrat strogo kontrolirano, zaradi prepovedi prodaje mimo gozdnih uprav. Les je bil za državo osnovni izvozni artikel. Žago je poganjal motorni

stroj "buldog". V tem obratu je bila montirana tudi dinamó za pridobivanje in črpanje vode, katero so rabili zaposleni in živina. Vodni rezervoar je bil nad svinjaki, kjer je sedaj skladišče in predelava lešnikov. Z motornim strojem se vršili tudi mlačev na takrat sodobni mlatilnici – stresalki. Z "buldogom" je v premiku pričel krmariti strojnik Vlado Gajšek.

V Slomškovih hiši je v spodnjem desnem delu urejeno stanovanje za upravnika, manjša kuhinja za delavce ter klasične sanitarije na padec. Ostali prostori so služili za stanovanje delavcev. Delavci so nameščeni tudi v manjši stanovanjski hiši in kombiniranem stanovanjskem poslopju, spodaj pa je bil konjski hlev. Tako je zasilno urejeno življenje zaposlenih v skrajno skromnih in delovno napornih razmerah. Nejevoljo delavcev je večkrat tolažil delovodja Viktor Orehovec, ki je z ženo Faniko prišel s posestva Žovnek v Savinjski dolini.

Potekal je proces agrarne reforme in uveljavljanje kmetijskega zemljiškega maksimuma (10 ha obdelovalne zemlje). Razlaščeno je posestvo nekdanjega lastnika Prohaske na Hotunju. Na njem je gospodarila anemična kmetijsko obdelovalna zadruga s sedežem na Ponikvi. Na prostoru sedanjih sadnih plantaž od hiše Gorjupa do Petka v Brezju je bila dolina osata, tako, da se je v slabem vetrovnem vremenu vlekla megla osatovega cvetja. Okoliški kmetje so tiho preklinjali to zalego plevela. Glasno niso polemizirali, da ne bi bili razlaščeni z motivacijo, da kritizirajo socialistično kmetijstvo.

Te površine so kmalu dodeljene v gospodarjenje posestvu Slom. Posestvo je prevzelo razlaščene površine župnišča na Ponikvi in v Boletini, parcelo družine Senica (Ušanšek) s Ponkvice, razlaščene površine družine gostilničarja Zdolska s Ponikve, poslopje in zemljišča trgovca Petka iz Celja na Hotunju, površine veletrgovca Zupanc Egona

sedaj zaselek pri Stanku Gobcu.

Kmet Štefan Gajšek je z izgovorom, da so partizanski komisarji obljubljali, da po vojni ne bo davkov, ni plačeval davčnih obremenitev. Kumulativna rast zaostankov neplačanih davkov privede občino, da zahteva poravnavo. Z Gajškom sklene dogovor, da prepusti del manjvrednih kmetijskih zemljišč in bivšo domačijo v občinsko lastnino. Zamočvirjeni dolinski travniki na Hotunju (trske) so dodeljeni Slomu.

Obdobje neposredno po vojni je strogo plansko vodeno od najnižjih do najvišjih oblastnih in političnih organov. Izredno pomanjkanje hrane v potrošniških središčih je zahtevalo, da so poslani na tržišče vsi pridelki. S tem so delno zadostili količinam dovoljenega nakupa na potrošniške karte, kasneje bone. Vse proizvedene količine so poslane na določena odkupna mesta. Najnujnejše pridelke so lahko namenili za lastno prehrano in namenske količine za prehrano živine...

(se nadaljuje)

V. Jagodič

POT

Ali ni tako
da kadar hodimo
smo vse bliže
in kadar tečemo
smo vedno dlje?

In ko smo tam
nam več pomeni pot
ker cilj je le privid
ki je ali pa ga ni.

Kakor pač hočemo
in kakor nam je lažje.

katja t

Ko se čas ustavi

Malo naprej od Žigana, kratkih pet minut strme peš hoje daleč od ceste proti Planini, stoji v gostem slivovem gaju domačija Martina Tržana, kjer se je kdo ve kdaj ustavil čas. Domačija vsekakor je, težko pa bi se reklo, da stoji. Le še redki tramovi, ostanki nekdanjega ostrejšja, so pokriti s posameznimi salonitkami, kjer le - teh ni ali puščajo, je črna plastična folija, ki ščiti življenje pod seboj. Od hiše je ostal uporaben le še "pajzlc", delno pokrit, morda šest ali osem kvadratnih metrov velik kamnit prostor, kjer domuje 78 - letni Martin, in pa hlev, prav tako pokrit s črno folijo, iz katerega sta se oglašali dve kravici. Dom brez elektrike, radia, televizije, vode...

Martina sem našel pred hlevom, ko je ravno s košem pritovoril sveže pokošeni prilast.

Gospod Martin, povedali so mi, da ste sami, da težko živite in bi morda kazalo nekaj napisati o vas. Morda bi kaj pomagalo, da bi vas družba opazila? Ste zato, da sedeva in malo poklepetava?

"Zakaj pa ne. Res je sicer, da živim sam, ne bi

Martinov dom

pa hotel reči, da živim težko in nesrečno. Zadovoljen sem s tem, kar imam. Pa tudi če bi hotel drugače, ne bi šlo."

Pa sva sedla na dva čoka pred njegovim skrbno zaklenjenim "pajzelcem" in začela od začetka. Prav rad bi pokukal v njegovo domovanje, toda Martin ni pokazal prav nobene volje, da bi me povabil vanj, sam pa tudi nisem silil.

"Zidar sem bil, 47 let sem delal okrog po kmetijah, vse sem delal, tudi cimermanska in kovaška dela, veliko stavb sem naredil, le za svoje domovanje nisem nikoli našel časa. Ko mi je pred leti sneg podrl večji del domačije, sem ostal s tem, kar vidite. Vse bo treba podreti in še letos do zime moram nekaj zgraditi", je bil optimističen Martin. Nisem mu verjel. Sam ne zmore, njegova računica z bratsko in sestrsko pomočjo pa se verjetno nikoli ne bo izšla. "Zakaj sem ostal sam? Tako je pač prišlo. Že davno, pred petdesetimi leti je bilo, sva bila dogovorjena z Žafranovo Miciko, pa je sirota padla z lat pri oblaganju koruze, ohromela in kmalu nato umrla. Preveč me je prizadelo, da bi si lahko poiskal drugo žensko. Mama mi je umrla 47. leta, oče se je še enkrat poročil, moja mačeha pa je bila hudo "mrkata", pa mi ni bilo za zdržati doma. Živel sem tam, kjer sem delal. Ja, seveda brez zavarovanja, kar tako za hrano in obleko. Po 47 letih, ko sem se vrnil sem, domov, sem bil brez vsega."

Kako živite? Vam ni nikoli dolgčas?

"Nič se ne pritožujem, navadil sem se biti sam in rad sem sam. Pa saj vedno kdo pride, sosede, tudi bratje in polsestre, pa mi prinesejo, če kaj

potrebujem. Imam 27 000 tolarjev socialne pomoči, kar je čisto dovolj za trgovino. Grem v Slivnico, ali pa z avtobusom v Šentjur, kupim vse, kar potrebujem za kuho, makarone, včasih tudi kaj malega mesa, mleka pa tako imam preveč. Pijače mi je zmanjkalo, zato pijem mleko. Za dolg čas pa res nimam časa. Dokler je sonce, je vedno tudi delo, ko pa se stemni, si prižgem svečo, si kaj skuham, počakam, da se jed shladi, pa je ura že polnoč."

Kaj pa pozimi? Vam ne zateka v pajzlc?

"Nič ni drugače, le malo bolj se držim svojega "šparherta".

Pogrešate radio, televizijo? Berete?

"Imel sem radio na baterije, pa se je pokvaril. Ne, ničesar ne pogrešam, ker nimam časa. Kaj malega preberem, to kar mi trgovine pošiljajo po pošti. Ampak le pri sončni svetlobi, ker malo bolj slabo vidim."

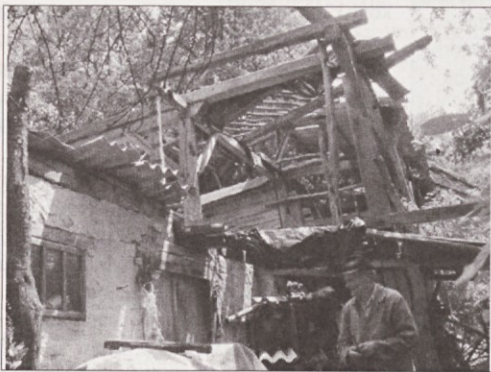
Kaj pa zdravje?

"Malo me dajeta revmatizem in prsa. Grem k Šmidu na Planino, pa kaj mi hoče drugega, kot da mi pove, da bo počasi treba umreti, ha, ha..."

Kam hodite po vodo, na stranišče?

"Malo niže imam vodnjak. Na stranišče pa kar v hosto, da so bukke bolj debele, ha, ha..."

Pridejo kaj k vam od socialne ali od rdečega križa?

...In hlev

"Ne, zakaj bi hodili. Bil je tu pred tremi leti eden od rdečega križa, da bi malo nižje postavili hišo. Pa ni mogoče, ker ni ceste sem gor. Potem ni bilo nič več slišati."

Krepko mi je stisnil roko, pa še pridite kaj, je rekel, in odšel sem čez njegov s pisanimi rožicami posejani travnik, mimo njegove kovačnice, kjer ima tudi sobo s posteljo, ki pa je ne uporablja, ker je tam zgoraj bolj domače in bolj lušno. Potka skozi gozd, komaj opazna, ker je nihče ne uporablja, me je v petih minutah prestavila v nek povsem drug čas.

F.K.

HELENI V SPOMIN

Rekli so, da bo s časoma drugače. A ni. Kadarkoli grem mimo s cvetjem preobložene gomile, kadarkoli se ozrem v tri zbegane obrazke in vidim zlomljeno mater v črnini - kot bi se nekje globoko nekaj prelomilo in v bolečini zakričalo: „Zakaj Bog dopušča take stvari?"

Nisem te zares poznala, pa vendar povsod čutim da te ni. Bila si starejša sestra moje sošolke, ki sem ji te vedno malo zavidala. Bila si tista, ki je podedovala očetovo vedrost in mamino prikupnost. Bila si tista, ki je tolikokrat spravljala sodelavce v smeh, bila si Helena...

Vedno znova srečujem ljudi, ki jih ob tvojem grobu zlomi jok. „Pa kako ravno ona? Toliko dobrega in slabega sva na delu preživela skupaj."

Vedno znova srečujem ljudi, ki te ob vožnji mimo tvoje hiše še vedno zaman iščejo, da bi jim dvignila roko v pozdrav, medtem ko zalivaš rože na oknih. Še vedno se najde kdo, ki se mu zdi, da boš zdaj zdaj pripeljala na šolsko dvorišče in iz avta pomahala v slovo svojim deklicam.

Kadarkoli se me takó dotakne praznina, ki je ostala za tabo, me spreleti srh. Kdo lahko izmeri bolečino in žalost praznine, ki si jo pustila med tistimi, ki si jih imela rada. Tvoj mož, trije mali sončki, mati, oče, sestra... Nobeno prerekanje z usodo ne pomaga, nobeno vpitje po odgovoru - le jočemo lahko. Skupaj s tistimi, ki te morda nikoli ne bodo nehali pogrešati.

Na tvojem pogrebu je župnik dejal, da bi morali biti hvaležni za čas, ko smo te imeli, ne pa preklinjati tistega, ki te je prezgodaj vzel. Morda je imel prav. Morda je bolje ljubiti in izgubiti, kot pa nikoli ljubiti. Pa čeprav tako zelo boli...

In mi, ki jemljemo svoje drage tako za samoumevno. Se zavedamo, da nam je vsak nov dan podarjen

Saška

MAME NI

Hip. Trenutek. Rez usode,
bes boga ali kaj vem kaj.

Vem samo, da ni prav,
da je narobe, da ne smelo biti bi tako.

Tisoč solz, milijon cvetic,
časa nazaj ne zavrti,
čeprav kot huda mora,
iz nje nov dan te ne zbudi.

Čas morda zaceli rane,
morda pozaba obliži povije.
A ostale deklice so tri in
v očeh vprašanje zaboli;
Zakaj pa naše mame ni?

SLON^{d.o.o.}

Trgovsko in proizvodno podjetje

Uniše 11, 3232 Ponikva

Tel.: 03 749 04 40, fax: 03 749 04 41

GSM: 041 705 654

Nemogoče je lahko tudi mogoče!

JABOLKA

Poletna svežina iz Slome!

150.-
SIT/kg

PRODAJA ZLATEGA NAKITA

IZDELAVA ZLATEGA NAKITA PO
ŽELJI STRANKE Z VGRAJENIMI
DRAGIMI ALI POLDRAGIMI
KAMNI

KRSTNA IN
OBHAJILNA
DARILA

PRODAJA
ROČNIH
UR IN BUDILK

EKSPRES IZDELAVA POROČNIH PRSTANOV

PRODAJA JAPONSKIH IN
KITAJSKIH BISEROV

VELIKA IZBIRA
BELEGA ZLATA

ZLATARSTVO
Milan Gajšek s.p.

V TRŽNO PRODAJNEM CENTRU V ŠENTJURJU
Drofenikova 16, tel.: 03/ 749 20 30

PREVOZI - TRGOVINA

Peter Jeršič s.p., Ul. Leona Dobrotinška, 3230 Šentjur (nasproti klavnice)

TRGOVINA Z GRADBENIM IN IZOLACIJSKIM MATERIALOM

foto: Langus

NUDIMOVAM

- PVC cevi
- betonske zidake
- vse vrste opek
- Schiedel dimnike
- cement, apno, mivko
- različne vrste betonskih plošč in tlakovcev - Podlesnik in Stavbar
- nosilce in polnila
- barve Jupol, Belton in Beltop
- demit fasade, stiropor,
- kombi plošče
- izolacije Novoterm in Tervol
- opeko Bramac
- opeko modul

MOŽNA DOSTAVA NA DOM TER RAZKLADANJE Z AVTODVIGALOM

DELOVNI ČAS od ponedeljka do petka 7.00 - 18.00, ob sobotah 7.00 - 13.00
TELEFON 03/749-18-77 FAKS 03/749-18-78 MOBILTEL 0609/624-091

AVTOHŠA **MLAKAR**

**Kakovost se plača.
Obstajajo izjeme.**

NOVO

CR DI motorji

turbo dizelski motorji s skupnim vodom

**pri modelih
ELANTRA, TRAJET
in SANTA FE**

PRODAJA IN SERVIS VOZIL

STOPČE 32/B, GROBELNO
tel.: 03/ 74 66 100, 03/ 74 66 102

E-mail: mla-car@siol.net

- ugoden Hyundai kredit od 1-5 let
- dodaten bonus 50.000 SIT pri zamenjavi rabljenega Hyundajevega vozila pri nakupu staro za novo
- financiranje nakupov novih in rabljenih vozil do 5-ih let (kredit na položnice)
 - menjava staro za novo
- nudimo vam tudi: mehanično kleparske in ličarske usluge, vlečno službo, sklepanje zavarovanj...

ATOS

ZRAČNA BLAZINA ZA 1 TOLAR

z zračno blazino že za **1.552.796 SIT**

H - 1

SERVO VOLAN ZA 1 TOLAR

s servo volanom že za **2.838.763 SIT**

ACCENT

KLIMA ZA 1 TOLAR

s klimo že za **1.858.935 SIT**

ELANTRA

KLIMA ZA 1 TOLAR

s klimo že za **2.462.293 SIT**

TRAJE

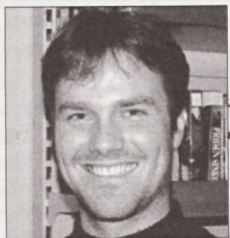
KLIMA ZA 1 TOLAR

s klimo že za **4.116.389 SIT**

Za vse modele velja garancija 3 leta ali na 100.000 kilometrov.
Hyundai Avto Trade in pooblašteni prodajalci tel.: 01/ 230 20 91, www.hyundai-at.si

Mesec je okoli kot bi trenil

2.6.2001

Po Luku je sedaj še mene doletela čast, da napišem dnevnik. Fino, sem si mislil, ne bo nobenega problema, pa še nekaj keša bom dobil. No, ko pa se soočiš s čisto realnostjo, kar ne veš, kaj bi napisal. Dnevi so podobni drug drugemu kot jajce jajcu. Preletela me je celo ideja, da en dan skopiram večkrat, ampak sem jo kmalu opustil. Sem že postal malo jezen, ker nisem našel rdeče niti pisanja.

Ta teden se z Uršo ne bova videla, ker ima v ponedeljek diplomske izpite, pa je ostala v Ljubljani in se uči. Pa se mi je sobota kar vlekla in vlekla. Po dolgem času študijske pavze sem se odločil, da končno končam študij in da se za nekaj časa usedem za knjige. Učenje mi je vedno bilo nekaj najbolj zoprnega, sploh tisto na pamet. Ampak po skoraj dveh letih, ko nisem naredil izpita, mi je še kar šlo. Tako je biti absolvent. Takoj ko izgubiš stik z faksom, že zbežljaš, se posvečaš drugim stvarem. Sama misel, da si na koncu svoje študentske poti, je zelo zavajajoča. Celo noč sem slabo spal, ker mi vest ni in ni dala miru. Do diplome imam še devet izpitov, pa gledam prijatelje, kako drug za drugim diplomirajo, iz mene pa nič...

Enkrat je pač potrebno temu narediti konec in jaz sem izbral današnji dan. Preko interneta sem se kar iz doma prijavil na dva izpita. Dvajsetega grem na Razsvetljava in osemindvajsetega tega na Visokonapetostno tehniko. Upam, da mi bo uspelo. Ko takole sedi za knjigo, dan mine takoj in že je padal mrak, ko sem dvignil pogled. Zadovoljen sem bil sam s sabo. Upam, da me bo ta volja držala se nekaj časa. Zopet sem poklical Urško. Tudi ona je bila danes cel dan v študentu in se je učila...

Na večernem sestanku ŠKMŠ-ja sem predlagal, da kupimo tako imenovani predsedniški telefon. Skoraj pol "mandata" predsednika sem potreboval, da sem izračunal, da povprečno od mojih 12 jurjev telefona, 5 porabim prav gotovo za klub. Pa saj se ne zdi veliko 5 jurjev na mesec, ko pa to pogledaš za celo leto, sem se pa kar zgrozil. 60 jurjev na leto, to pa je malo preveč in tako je upravni odbor izglasoval, da kupim klubski telefon, ki bo tudi od zdaj naša uradna številka. Verjetno se bo kar precej poznalo na mobi računu. Zdaj pa kot največji frajer hodim z dvema mobiteloma okrog.

17.6.2001

Zbudil sem se okrog desete ure, pa saj je nedelja. Poklical sem Motkoja, le ta pa me vpraša, kod hodim. Čisto sem pozabil na sestanek za Moč inteligence 9. Ker je moj UNO še vedno na popravilu, sem tekel na sestanek. Ja, pozna se, da sem nehal trenirati atletiko že pred tremi leti. Ko sem vletel na sestanek, sem ugotovil, da so v bistvu pri koncu. Luka me je peljal na volišče v Gasilskem domu. Volišče je bilo prazno, le nekaj referendumskih lističev je izdajalo, da so volili tudi pred menoj. Volil sem ZA. Menim, da bodo tiste ženske, ki se bodo odločile za otroka, šle skozi križev pot izpolnjevanja obrazcev in bedastih vprašanj zdravnikov in bo otrok tem bolj zaželen. So otroci mater samohranik zato manj srečni? Ne bi rekel. Verjetno so srečnejši kot tisti, katerih oče je alkoholik, ki pretepa mater in otroke. Res je družina - mož, žena in otroci, vendar ko ne bi bili tako slepo zaspani v srednji vek, kamor Šentjur tudi sodi, in bi se ozrli po drugih razvitejših državah bi lahko videli, da ni vse črno črno in belo belo. Smili pa se mi tistih 400 žensk, ki si tako želijo imeti otroka, pa ga ne morejo imeti.

Popoldne je prišla Urška. Pripeljala se je z mojim sedaj že popravljenim avtom. Sem moral zamenjati amortizerje in zavorne ploščice, sedaj pa dela kot nov. Zvečer greva z Uršo v gledališče v Celje gledat igro Žurka za punce. Nisem nek privrženec gledališč, vendar me je zanimalo, kako izgleda igra s tako znanimi imeni slovenskih igralcev. Z Muco smo bili dogovorjeni v Celju, pa sem že vnaprej vedel, da bo spet zamudila. Zanj sem imel vstopnici. Res je zamudila, vendar na moje presenečenje samo pet minut, tako, da niti pozni nismo bili. Med gledalci je bilo pretežno žensko občinstvo, tako da sem se počutil kar malo čudno. Igra je bila zelo dobra in smešna. Igralska zasedba pa dobro izbrana in uigrana. Moški del igralcev smo imeli priložnost videti samo v tangicah, pogrešal pa sem tangice nasprotnega spola. "Ja ka čejš, žur za punce". Po koncu sem bil povabljen še na zaodrje, kjer smo malo poklepetali in spili deci belega. Domov sva se z Uršo vračala šele okrog enajstih zvečer, dan pa je pustil lepe občutke.

18.6.2001

Objavljeni so bili rezultati referendumu. Po pričakovanjih je zmagalo nasprotno prepričanje in zopet je bil v ospredju Šentjur, ki je samo potrdil moje trditve, da je še vedno v srednjem veku, saj je celo 85% volilo proti. Nimam niti dovolj moči, da bi diskutiral o tem. V sredo imam izpit na faksu, tako, da se bom danes kar lepo učil.

20.6.2001

Rezultat moje obljube je tu. Šel sem na izpit. Tudi to je nekaj. Res, da na faksu skoraj nisem poznal nikogar. Nikakor se nisem mogel otresti pridiha krivde. No, na izpitu je profesor zamenjal naloge in niso bile več takšne, kot pred leti. Še ena slaba stran moje pavze z izpiti. Vendar sem bil kljub temu zadovoljen, saj sem led le prebil in sam sebi dokazal, da zmorem, če se le dovolj potrudim.

24.6.2001

Zopet se je mesec zasukal okoli in prišel je čas za postavitev nove številke Šentjurskih novic. Že navse zgodaj (ob 9h) sem bil na uredništvu in prijel za miško. Da izjeme potrjujejo pravilo, se je izkazalo še enkrat. Pripravljenih je bilo večina člankov. Potem se je začelo zares. Po nekaj urah oblikovanja časopisa so bile moje oči bolj podobne računalniškemu monitorju kot čemu drugemu. Urednik mi je za spremembo pripravil goro slik na disketah in za skenirat, tako da se je začetek postavitve Novic zavlekel šele okrog poldne. V uredništvu je bila prava norišnica in kako se naj potem človek skoncentrira na delo. Se že počasi bliža eno leto, odkar sem začel delati za Šentjurske novice. To pa je kar dosežek. Tako delo mi ustreza. Rad delam z računalnikom, vendar pa ima to delo tudi slabo lastnost. Če na paziš dobiš kmalu kakšno kilo več kot jo hočeš. LH in br sta mi kot ponavadi prinesla popravke člankov tik pred zdajci, pa čeprav je urednik vsem povedal, da ne bo sprejemal članke v nedeljo. A so fantje neresni! "Pa en stavek moram zbrisat, pa nekaj še moram dopisat", je kakor da bi poslušal posnetek iz meseca v mesec. Ne zaveda se se nihče, da za vsako tako njihovo malenkost moram dodati še nekaj minut ponovnega oblikovanja strani. Postavitev junjske številke pa se še kar vleče in vleče. Danes sem šel samo domov na kosilo in enkrat na stranišče, vse ostalo pa sedim za računalnikom. Kar naporno je zdržati v pisarni, zunaj pa sije sonce, punce imajo zmeraj manj na sebi...

V glavi pa že imam kako bom ta zasluženi denar porabil za letni dopust. Z Uršo čakava na "last minute" varianto dopusta. Agencije, ki imajo še nekaj mest praznih, ponujajo zelo ugodne počitnice, ki so v redih ponudbah veliko dražje. V začetku julija pa GREMO NA MORJE. Sicer ne bova šla z družbo, bova pa čas bolj koristno porabila drug za drugega. Pa saj to je smisel letnih dopustov. Da zapreš oči, pozabiš na težave in skrbi, se prepustiš božanju sončnih zarkov, morja...

Ninina stran

Adijo, bralna značka

ADI SMOLAR –

NAJBOLJŠI VZGOJITELJ

Vodstvo bralne značke je vsem zvestim bralcem, ki smo vseh osem let sodelovali pri branju, v četrtek, 8.6.2001, pripravilo koncert g. Smolarja v kulturnem domu Šentjur. Vse skupaj se je pričelo ob 17. uri in je trajalo približno eno uro.

Seveda niso prišli vsi, marsikomu se je zdelo neumno poslušati Smolarjeve pesmi in so raje ostali doma pred televizorjem ali se naprej podili po igrišču. Koncert jim ne bi škodoval, pravzaprav to sploh ni bil pravi koncert, ampak nam je g. Smolar povedal marsikatero življenjsko modrost na zabaven način in zraven zapel še kakšno pesem, ki se je po vsebini ujela s pravkar povedanim. Po tisti uri so nas že pošteno bolele trebušne mišice od smejanja in iz kulturnega

doma smo odšli polni novih nasvetov. Seveda je skoraj vsem vse šlo skozi eno uho noter in skozi drugo ven, tako da skoraj nihče več ne ve, o čem je pravzaprav govoril. Vseeno smo preživeli en delček popoldneva malce lepše, kot bi sicer v objemu blazine in s solzami v očeh pred televizorjem ob gledanju mehiških nadaljevanj.

Ta koncert pa ni bil edino darilo vodstva bralne značke. Zadnji uro pouka oz. ob delitvi spričeval so nam razredniki podelili še knjižne nagrade. Vsi smo dobili knjigo Miselnih iger vsega sveta skupaj s posvetilom. Tako bomo lahko še naprej trenirali svoje možganeke, da nam ne bodo že kmalu zakrneli.

Piše Nina Marot

ŠPORTNI RAZRED SE POSLAVLJA

Skupaj v učilnici tehnike smo se zbrali tedanji 5.c z razrednikom g.Artnakom na čelu. Bili smo čisto navaden razred s 25 učenci, a z eno posebnostjo. Imenovali smo se športni razred, kar pomeni, da smo imeli vsak dan telovadbo, vsi pa smo imeli nekaj skupnega, veselje do športa. Zato se je prav vsak učenec ukvarjal z eno dejavnostjo, vsako leto pa smo se tudi odpravili v naravi.

V5. razredu nas je razrednik popeljal na Lisco, kjer smo 4 dni preživeli pod šotori. Zgradili smo si prav lep tabor in tudi ogenj, ki med bivanjem ni smel ugasniti. Tako smo se tudi naučili kar nekaj taborniških spretnosti. Imeli smo tudi enotno telovadno opremo v rumeni in rdeči barvi za dekleta in rumeni ter zeleni barvi za fante. Čez eno leto, ko smo se imenovali 6.c, smo se tudi prvič udeležili Olimpijskega teka v Atomskih toplicah, po katerem smo se odpravili kopat. Tisto leto smo odšli tudi na smučanje na Roglo in se naučili spretnostne vožnje po belih strminah. Imeli smo tudi tekmovanje,

kjer sva slavila jaz in Tadej Pinter. Čas je neusmiljeno hitel in že smo se znašli v 7. razredu. Marsikdo je moral katero izmed dejavnosti opustiti, ker 7. razred zahteva kar precej učenja. Seveda pa nismo pozabili na šolo v naravi. Obiskali smo Kamniško-Savinjske Alpe. Sprehodi po vrhovih so lahko zelo zanimivi vendar tudi ni lahko prenašati nahrbtnikov, v katerih so bile naše "najnujnejše" stvari za štiri dni. Na žalost je bila to naša zadnja šola v naravi, ker letos zaradi nesoglasij ne gremo na morje. Zato pa smo si za končni izlet izbrali Portorož.

Skupaj smo preživeli veliko zanimivih trenutkov, a vseh vam pa tudi ne morem izdati. Še malo, pa bomo dočakali naš zadnji skupni šolski dan. Potem pa bomo krenili vsak svojo pot in na obletnicah se bomo lahko smejali neumnostim, ki smo jih skupaj ušpičili za razrednikovim hrbtom. Veste, ni jih bilo malo. Mislim, da so naš razrednik in učitelji, ki so naš učili, včasih preživljali pasje dneve. Marsikdaj smo bili vse prej kot vzorni učenci.

KO STARŠI NE PUSTIJO TJA...

Kar nekaj osmošolcev je že bilo v takem položaju. Da se boste lažje spomnili, vam bom napisala zgodbo nekega reveža.

Bila je čisto normalna sreda in pri pouku etike in družbe je v razred vstopila pedagoginja ter pod roko nosila kup listov rahlo zelenkaste barve. Potem jih je razdelila in učenci so morali izpolniti razne obrazce, med drugim tudi prijavnico za vpis na srednjo šolo. Učenci so se pričeli pogovarjati, kam bodo hodili med odmori, kdo bo s kom sedel, katera šola je zakon... Tudi naš nesrečnež je bil med njimi. Ker so morali prijavnico podpisati tudi starši, je po pouku kar zdrvel domov. V mislih je že sestavljal govor, kako bo najlažje prepričal starše, da ga pustijo tja. Zvečer je sklical družinski sestanek in staršema predstavil veselo novico. Oče in mama sta se nemo spogledala, potem pa je oče rekel: "Sine, zate sva imela v mislih nekaj drugega." Mati pa je dodala: "Poglej, v tisto šolo je hodil tudi tvoj oče, pa poglej, v kakšnega fletnega gospoda je zrasel." Potem sta tega fanta zasula z argumenti za šolo po njunem okusu. Ker dečko ni bil preveč prepričan vase, je podlegel njuni želji.

Po nekaj dneh na novi šoli je ugotovil, da to sploh ni zanj in šolanje mu je postala velika muka. Jaz mislim, da starši ne bi smeli vplivati na otrokovo odločitev o nadaljnjem šolanju. Seveda je nasvet vedno dobrodošel, vsiljevanja pa ne bi smelo biti. Potem se od nekod priplazi sovraštvo do šolanja in uspeha ni blizu. Saj veste, kako je, če si zelo želiš postati nekaj, trmasto vztrajaš v šoli, nato pa si poplačan, ko pri delu uživaš.

KDO BO GLAVNI

Ko osmarji odnesemo pete, se med sedmimi razredi začne boj, kdo bo drugo leto glavni. Mi pa seveda ne maramo kreganja, saj smo na lastni koži občutili njegove posledice in smo jim v ponedeljek, 11.6.2001, pripravili tekmovanje za ključ. Dobi ga tisti razred, ki najbolje opravi vse igre, ki jim jih postavimo.

Vsako takšno tekmovanje ima voditelja, kup sodnikov, gledalce, tehnične mojstre... Mi smo se preizkusili v vlogi vseh. Tekmovanje je obsegalo deset iger, komisija pa je poskrbela, da je šlo vse po pravilih. Seveda pa niti približno ni bilo lahko prestati vsega tega, saj igre niti malo niso bile lahke. Da vam izdam samo nekaj igrice, fantje so morali peti

podoknice, dekleta iskati kovance v blatu, vsi so morali jesti smetano... Seveda pa smo pazili, da igre niso bile preveč ponižujoče, ampak na ravni zabave.

Na koncu je ključ dobil 7.a razred, ki je zbral 65 točk, sledil je 7.b s 60 točkami in na koncu še 7.c, ki jih je imel 50. Po končani prireditvi smo prejeli marsikateri grd pogled 7.b in c ter opazke, da ni bilo vse po pravilih, ampak tako se vedno dogaja, kjer poraženci težko prenesejo poraz. Zdaj se je ozračje že ohladilo in vsi smo spet dobri prijatelji, drugo leto pa si bodo vodstvo verjetno delili vsi trije razredi, poleg učiteljskega zbora seveda.

ČE ME NAJDEŠ, ME IMEJ

V soboto, 29.5.2001, sem obiskala pasji hotel in zavetišče Zonzani. Kljub zelo slabemu vremenu sva se z go. lastnico odpravili v pasje prostore. Moram priznati, da nisem pričakovala takšne urejenosti. Marsikateri pes ima tam lepše urejeno kot doma. Trenutno sta bila v hotelskih prostorih na počitnicah samo dva psa, med poletjem je baje zelo zasedeno. Na drugi strani pa je skoraj vsaka kletka imela lastnika, kakšnega majhnega najdenčka, ki čaka, da se ga kdo usmili. Ta pasji hotel in zavetišče pa ne deluje samo za šentjursko občino, ampak tudi za sosednje, pravzaprav samo za sosednje, ker sedaj ne sprejemajo več medse najdenčkov iz šentjurskega območja, ker šentjurska občina ne plačuje dvajsetdnevne preživnine za pse. Da bolje razložim: ko kužek pride v zavetišče, ga mora pregledati veterinar, če ni morda okužen, nato ga po tridesetih dneh usmrtijo. Med tem pa čaka v

zavetišču, če bi morda kdo prišel ponj. Seveda je v zavetišču kar dovolj prometa, predvsem med psi, saj kar 70% psod odide z lastniki, svojimi ali novimi, psičke pa so tiste, ki večinoma ostanejo. Deset dni oskrbovanja psa plača država, preostalih dvajset pa bi morala občina, v kateri je bil pes najden. Zdaj se kužka, najdenega na šentjurskem območju enostavno ne moreš znebiti. K veterinarju po evtanazijo ne more, ker ga veterinar ne sme več evtanizirati, če je mlad in popolnoma zdrav oz. če nima kakšne hude bolezni. Zanimivo pa je, da bi morala vsaka občina imeti na vsaj 800 registriranih psod rezervirana dva prostora v zavetišču za najdene pse. Potemtakem šentjurska občina nima nobenega. Torej, če sedaj najdete psa, ga lahko samo obdržite ali pa ga pošljete k sosedu v breme.

Naših šest fantov

Ko so svojo vojaščino pri nas v DU Šmarje pri Jelšah odslužili prvi štirje Mariborčani, smo postopoma dobili novo izmeno. Zdaj jih imamo šest. Prišli so iz različnih krajev Slovenije, dva iz daljnega Prekmurja, Filip iz domačega kraja, Gorazd iz Podčetrčka. Kako lepo! Varovanci DU smo se jih zelo razveselili in jih pristrčno sprejeli. Pri 200 ljudeh, kolikor nas je v domu, jih vedno kje potrebujemo. Vsi so pridni kot mravljičice, ubogljivi, delajo vse, kar jim nadrejeni naložijo, tudi ob nedeljah in praznikih. Še posebej se po usmiljenosti odlikujeta Prekmurec Borut in Gorazd iz Podčetrčka.

Hvala vam, fantje, za vse, kar ste naredili za nas. Z mladostno vedrino in lepim odnosom do nas bolnih, ostarelih in osamljenih, nam niste le polepsali mnogo naših dni, temveč ste tudi dokazali, da dobrota med ljudmi še živi.

Hilda Lokovšek, DU Šmarje

Obvestila matične službe

Poročili so se

Branko Jelenc iz Javornika in Brigita Jug iz Šentjurja; Srečko Pertinač in Andreja Ulaga, oba iz Šentjurja; Franc Blatnik iz Kostrivnice in Marjetka Skale iz Jelc; Gregor Brečko in Veronika Mlaker, oba iz Kostrivnice.

Umrli so

Angela Kresnik (80) iz Šentjurja, Frančiška Matjašič (77) iz Vodul, Ivan Kovačič (71) z Ravnega, Jožef Vodišek (41) iz Slatine, Alojz Cerovšek (79) iz Gorice, Bogomir cerovšek (65) z rifnika, Valerija Longor (49) iz Šentjurja, Angela Kurnik (89) iz Zg. Selc, Helena Zupanc (30) iz Kostrivnice.

Odmevi

Kaj hoče Marinka Vovk?

Oh oprostite, magistra Marinka Vovk!

Pa resnično ne bom polemiziral z njo, povsem zadovoljen bom, če bo gospa direktorica "Krematorija" še enkrat prebrala, kaj je natrobezljala v prejšnjih številkah Šentjurčana, podobno pazljivo prečitala moj članek, in če že ima voljo, potem naj v nekaj stavkih - če to ni preveč za magistro bioloških znanosti - šentjurski javnosti enostavno pove, kaj jo pravzaprav teži in kaj je res ter kaj ni res glede dilem, ki jih je sama sprožila. Vse druge prešteviline ocene, diskvalifikacije, svoje življenjske modrosti in ekološka spoznanja, s katerimi šentjursko javnost in zlasti še mene osebno tako radodarno obkłada, menim, lahko brez posebne škode zadrži zase oziroma jih brez zadržkov uporabi za svoje privatne čvek partije.

F.K.

Modni kotichek Vanje Bertossi

Poletna moda - dovoljeno je skoraj vse

Čeprav se je muhasto aprilsko vreme raztegnilo kar v junij in nam kvari čar pomladi, nam misli nehotite hitijo v čas sončnih in vročih počitniških dni, ko bomo odvrgele odvečne kose oblačil in se predale soncu - poletju. Modne smernice za ta čas so barvite, vesele, navdihujoče. Polno je cvetličnih motivov, majhnih in velikih. Cvetlice so na krilih, oblekah, bluzah, hlačah, iz njih so tudi raznovrstni modni dodatki. Poleg pisanih tkanin so tu še vzorci črt. Črte so ozke ali široke, lahko pa je tudi kombinacija obeh in tečejo v vseh smereh. Moda je letošnje poletje radodarna z volančki, saj jih ponuja kot obrobo na krilih, rokavih in ovratnikih. Obvezni so globoki dekolteji, razporki na dolgih krilih, ki naj več

nog nakazujejo tesno priprte hlače z dodatkom pasu v obliki verižice, kapri hlače še bolj pa vroče hlačke, katere pa si bodo dovolile seveda le najbolj drzne. Moda v tem poletju zahteva poudarjen pas in razgaljena ramena. Omislite si majico z naramnicami ali pa tako z izrezanim hrbtnim delom in trakcem, ki ga zavežete na tilniku. V modnih trendih tega poletja skoraj ni nobenih prepovedi. Dovoljeno je vse, le znati je treba skombinirati in tako poudariti svojo individualnost.

Kaj je bolj prav? Odgovor poiščite v sebi!

Trgovina
Laura
Vanja Bertossi
Leona Dobrotinška 5

odkrijejo kakor zakrijejo in razgaljene noge. Obliko

Kotichek za zdravje

Osteoporoza

Osteoporoza spada med pet najpogostejših kroničnih bolezni, zaradi vse daljše življenjske dobe pa se pričakuje še prava epidemija tega obolenja, ki že zdaj ogroža vsako četrto žensko v starosti nad 50 let.

Gre za obolenje kosti, za zmanjševanje kostne mase in za posledično lomljivost kosti.

Največkrat pride do zlomov kolka, vretenc, podlahtnice tik nad zapestjem že pri lažjih padcih, včasih celo že pri nedolžnem kihanju.

Vzrokov osteoporoze je več. Vse ženske po menopavzi so zaradi izgube estrogenov prva rizična skupina, razvoj bolezni pa je lahko posledica tudi kroničnih ledvičnih obolenj, obolenj žlez z notranjim izločanjem, reumatoidnega artritisa in dedne nagnjenosti. Nič manj pomembni niso zunanji dejavniki kot so napake v prehrani, telesna neaktivnost, alkohol, tobak...

Ker osteoporoza vsaj v začetku nič ne boli, je zelo pomembna pravočasna preventiva. Poleg zdrave

prehrane z dovolj kalcija, D vitamina (mlečni proizvodi, sadje, zelenjava), tudi znanih kalcijevih zdravil za rizične skupine (kalcijev karbonat, kalcijev citrat ali fosfat) je zelo pomembna stalna fizična aktivnost in zdrav način življenja. Priporočljivo je, da se vsaka ženska po meni, kakor tudi vse druge rizične skupine bolnikov, občasno odločijo za preventivni pregled, za tako imenovano denzitometrijo, za povsem nebolečo rentgensko preiskavo, s katero zelo zanesljivo ugotavljamo pojav in stopnjo bolezni.

Zdravila za osteoporozo (Fosamax, Porolen - zjutraj na tešče z vodo, zajtrk pa šele po pol ure fizičnih aktivnosti) zmanjšujejo razgradnjo kosti. Prav tako tudi nosno pršilo calcitonin. Ta zdravila se kasneje po potrebi pri ženskah v menopavzi lahko nadomestijo z nadomestno hormonsko terapijo, o katere stranskih učinkih (nevarnost raka na dojkah pri več kot 10 - letni uporabi) so še vedno mnenja deljena.

Šilj Goran, dr. med

Kuharski kotichek

Ponavadi smo v zadregi pri kuhanju kosil, z večerjami pa si ne delamo preveč skrbi. V družinah z otroki, pa čeprav imajo le - ti najraje sendviče, pripravljajo tudi večerje. Morda bi jim za spremembo namesto sendvičev ponudili kakšen namaz iz skute.

Liptavski sir

Vzamemo 10 dag masla ali margarine, ju penasto umešamo in dodamo 30 dag skute. Dodamo še žlico drobno sesekljane čebule, malo gorčice, žličko rdeče paprike, malo sesekljane peteršilja ali drobnjaka. Lahko tudi nekaj kisle smetane. Vse dobro premešamo.

Z različnimi dodatki lahko okus namaza tudi spremenimo. Osnova sta vedno maslo in skuta, po želji pa lahko dodamo: sesekljana trdo kuhana jajca, 3 do 4 sardele iz konzerve, kumarice, posebno salamo, redečo redkvico (v kolobarjih). Poskusimo lahko tudi z začimbama pehtranom ali kumino.

Sardelno maslo

10 - 15 dag masla mešamo, da penasto naraste, dodamo žlico sesekljane čebule in konzervo sardel. Premešamo.

Tatarec iz rib

Vzamemo večjo konzervo tune, olje odlijemo, ribe sesekljamo, dodamo srednje veliko sesekljano čebulo, strok zdrobljenega česna, po žlico majoneze, gorčice, paradižnikove mezge in malo sesekljane peteršilja.

Tako imamo nekaj namazov, ki jih lahko namesto narezka ponudimo tudi gostom. Še drugače bo izgledalo, če bomo uporabili različne vrste kruha. Namazi so tudi dobrodošla sestavina plošč - narezkov. Na sredino večjega kroznika damo lepo oblikovan namaz, okrog pa naložimo rezine mesa, klobas, sira...

C.H.

Razmišljanja

Večnost prehodnosti

Praznovanje obletnice samostojnosti je idealni čas za vpoglede v zgodovino naroda. Slovenija gotovo nima kakšne fascinantno pomembne preteklosti, sploh pa ne v globalnem smislu, kljub temu pa je vpogled v vanjo zanimiv. Ko se človek dovolj dobro seznani z vsemi obdobji slovenskega bivanja, pa najde neke nenavadne vzporednice. Zdi se, da so Slovenci že od nekdaj živimo z idejami o prehodnosti trenutnega obdobja.

Pa vendar, zakaj prehodnost? To občutje, ta ideja je del naše širše mitologije naroda. Njeni miti so vse zgodbe, vsi junaki iz "slavne preteklosti", v družbi pa vedno obstajajo ljudje, ki so zadolženi njihovo oblikovanje. Seveda se zgodovina vedno prilagaja trenutnemu stanju, vedno se poiščejo novi junaki, ki so čez čas, ko se spremeni ideologija, zopet vrženi na pogorišče, očrnjeni in pozabljeni. To je seveda strategija, ki je pisana na kožo oblasti in vsakokratni politični eliti. Kot ugotavljam, je pri našem narodu najbolj popularna ideja o prehodnosti. Gre za večno ponavljanje vzorca, ki ga lahko najpreprosteje opišem kot zgodbo o "čudovitem svetu prihodnosti", kot podobi krasne nove zlate dobe, ki prihaja. Nekako se zdi, da smo Slovenci vedno že skoraj na pragu te pravljice, ta pa se pred nami polagoma umika, naši ljubi in ljubeči voditelji pa ves čas ponavljajo, da smo že "res skoraj tam". Ubogemu narodu se v lepši svet tako zelo mudi, da nima časa ustaviti se, zajeti sapo in se vprašati: Kam pravzaprav gremo? Povem vam, padamo na zelo poceni potegavščino. Očitno nam je dovolj že obljuba, ovita v celofan nejasnosti. Še pred dobrimi desetimi leti se je zdelo, da nas čaka sreča takoj za vogalom narodove osamosvojitve, za katero smo se odločili in jo tudi zares dosegli. Tukaj pa šele tiči glavni nesmisel: ravno, ko smo se nehali trkati po prsih in se naslajati nad svojo veličino, so nam naši slavni osvoboditelji (beri: politiki) razložili, da smo pravzaprav šele na začetku svoje trnove poti. Da je šele potrebno vstopiti v Evropo, ki nas ne pričakuje z odprtim naročjem, ampak nam postavlja neskončne pogoje za privilegij "druženja" z njo. Dobro, boste rekli, to je en primer, ne moremo tega posplošiti na vso zgodovino. No, kar spomnite se, kakšne cilje so voditelji postavljali v rajski Jugoslaviji. Po vojni ste živeli v čudovitem socializmu, ki pa je bil prav tako šele uvod, šele priprava na najboljši sistem pod soncem - komunizem. Še eno "prehodno obdobje"...

Seveda pa vam dolgujem še pojasnilo, kaj naj bi bilo tako slabega v teh idejah o prehodnosti, saj nekakšna vizija prihodnosti vendarle mora obstajati. S tem se lahko strinjam, vendar pomislite, kako visoko ceno plačujete in jo bomo plačevale še generacije zaradi večnih obljub. Obdobja prehoda imajo za politično elito zelo dobrodošel bonus v tem, da lahko izžemajo ljudstvo do zadnjih kapljic moči. Prej obljubljeni komunizem, za katerega se je garalo dolga leta, se ni obnesel, sedaj pa so nas seznanili s čudovitim svetom kapitalizma in nebesi z ogromnim svetlečim napisom - EU. Tako se bodo sedanje generacije zopet spolnoma izčrpale in žrtvovale za naskok na ta v zvezde kovan cilj. Če se malce poigram z razmišljanji o prihodnosti pa vidim pričakovano sprejetje v Evropo, ki mu bo sledilo novo obdobje, katerega namen bo s svojo pridnostjo dokazati, da smo Slovenci tako zelo bili vredni te časti. Z največjim veseljem bomo potem opravljali najbolj umazane posle za presvetli bruseljski dvor, kar pomeni, da bomo na svojih mejah prirejali lov na revo iz nekega "drugega sveta", ki si bodo zaželeli večjo drobtinico kruha z naše gostije.

Biti v obdobjih prehodnosti pomeni večno žrtvovanje za neke trenutne cilje. Upam si trditi, da smo se Slovenci prav lepo navadili na to vlogo "žrtve", da s ponosom celimo vsakršne rane in živimo za trenutke, ko nek tuji politik pohvali lepote naše deželice. Kot psički smo, ki se nam cedijo sline od gledanja pečenke na mizi in čeprav vemo, da bomo dobili zgolj kost, smo pripravljeni zabavati družino svetovne elite s svojimi naučeno prikupnimi predstavami.

A.polonija

MF-jeve posteljarije

PREDIGRA

Dobrodošli. V nocojšnji epizodi se bomo ukvarjali s fascinantnim

fenomenom predigre. Zakaj fenomenom, sprašujete? Še huje, zakaj fascinantnim? E, preprosto zato, ker je predvsem za moški spol pojem predigre nekaj hudo neznanega in kot noviteta za tiste, ki so prvič slišali zanj v naslovu tegale članka, tudi fascinanten.

Torej, predigra ni, tako kot prsi, nič za pojest, niti ni kakršenkoli del ženskega telesa, za katerega do sedaj niste vedeli. Predigra je pravzaprav en lep pokazatelj razlik med spoloma.

Ženske, na primer, moško polurno patetično klečeplazenje za seks ne jemljejo kot kvaliteten uvod v še boljši seks. One imajo predigro za nekakšno predjed, ki vzbudi tek pred okusnim kosilom. Raje imajo, da predigra v zelo blagi obliki poteka ves dan, recimo, da jih moški občasno pocrklja in objame in tako da vedeti, da se bo zvečer zgodilo nekaj lepega in posebnega. Kot vidite, je to precej v nasprotju z moškim dožemanjem predigre. Slednji si vso to kolobocijo predstavljajo čisto drugače. Recimo, moškemu je celo 30-sekundna predigra strašno dolga, medtem, ko bi si ženske želele najmanj 30 minut crkljanja pred penetracijo. Ali pa, recimo, moškim je predigra že to, da žensko pripeljejo domov. Ali pa, da jo sredi noči zbudijo in vprašajo "Draga, a si budna?"

Zaradi tako različnih pogledov na predigro pogosto pride do velikih nesporazumov. Večina fantov ne potrebuje veliko predigre. Malo ali pa skoraj nič. Oni so takoj pripravljeni na združitev, medtem ko si punca pred tem želi še nekaj več. Punce imajo spolni odnos za krono razmerja, fantje pa radi razmerje s tem začnejo (če sploh ga). Punce imajo rade, če se čutijo oboževane, zato je dobro, da jih fantje tudi čez dan kdaj pa kdaj objamejo, stisnejo in podobno. To je prvi korak, ki puncu zelo pogreje srce in pri katerem oba vesta, da se bosta zvečer ljubila. Ko pa prideta med rjuhe, fantje takoj radi navalijo na "glavno jed," medtem ko punca še zdaleč ni pripravljena. Najlepši spolni odnosi niso plansko dejanje, ampak je v njih velika mera spontanosti in to punce zelo pogrešajo. Nasplošno so slednje zelo kritične do svojega telesa in ko se znajdejo s fantom med rjuhami, so glede tega tudi zelo nesigurne in sramežljive, še posebej, če je s katerim fantom prvič. Zato je toliko bolj pomembno, če fant v postelji puncu govori kako lepa je in kako privlačno telo ima, še posebej boke ali pa prsi ali noge, ali karkoli, in pri tem to tudi resno misli. To ji veliko pomeni, ga ima zaradi tega še bolj rada in je prej pripravljena na spolni odnos. Šele takrat pa napoči čas za fizično predigro in vpeljavo izraza "erogena cona." Kaj to je, vemo vsi. Najbolj očitne erogene cone za žensko so jasno prsi in mednožje ter zadnjica, med sekundarne pa prštevamo vrat, ušesa, ustnice, itd. Toda moški so že taki, da je zanje dovolj, da jim batina strumno vstane in to je vse, kar se tiče predigre. Pravzaprav nekatere ženske trdijo, da je predigra najbolj pomemben del seksa. Še več, najdejo se celo takšne, ki si seksa ne predstavljajo brez poprejšnje masaže. Res, masaža je lahko zelo dober uvod v seks, saj so, če se vpleteni osebkci poprej dovolj presvaljakajo, orgazmi veliko močnejši in boljši. Na kratko pa seveda velja, da z združitvijo ne gre prehitevati - treba je punco najprej dovolj vzbuditi, da se njena vagina dobrobo navlaži. Na suho ne gre. Ni šans. Kako to doseči? Preprosto. Prva stvar je čustvena intenzivnost. Seveda predprva stvar je uspešna čustvena naveza s partnerjem (saj veste, iskrenost, zaupanje, itd). Pred seksom je to potrebno potencirati - od tod nasvet, da se predigra prične že dopoldan, da se potem seksa zvečer. Da je v zraku nekakšna erotična želja in napetost, ki eksplodira, ko doseže vrelišče in potem po zraku frčijo kosi obleke.

(se nadaljuje)

mf

Končno!

Študentski servis v Šentjurju!

Julija bo začel v Šentjurju delovati MS SERVIS POSREDOVNJE d.o.o., ki je le ena od organizacij, ki opravlja tovrstno dejavnost v Sloveniji. Zaposlovanje mladih preko mladinskih in študentskih servisov je že dolgoletna praksa, ki pa je v obliki, kot je naša, ne poznajo povsod.

Delo dijakov in študentov preko organizacij za posredovanje začasnih in občasnih del pomeni najcenejšo vrsto zaposlitve za delodajalce, pod pogojem, da imajo delavci status dijaka oziroma študenta. To pomeni, da mora delodajalec za storitev posredovanja servisa le temu plačati koncesijsko dajatev v višini 10% neto zaslužka dijaka oz. študenta, na koncesijsko dajatev pa servis zaračuna še 19% DDV. S praktičnim primerom bi to najlažje ponazorili takole:

Zaslужek študenta	100.000,00 SIT
Koncesijska dajatev delodajalca	10.000,00 SIT
DDV	1.900,00 SIT
Skupaj	111.900,00 SIT

Iz primera sledi, da mladinski oz. študentski servis ne zaračunava koncesijske dajatve dijaku oz. študentu, kar je večkrat napačno tolmačeno, temveč delodajalcu. Povedati je potrebno, da se s koncesijsko dajatvijo pokrivajo stroški poslovanja servisa in plačevanje pavšalov za pokojninsko in invalidsko zavarovanje dijaka oz. študenta.

Največ brezposelnih se pojavlja med mladimi, ki iščejo prvo zaposlitev. Iskalcu dela, ki imajo že po končani izobrazbi več delovnih izkušenj s svojega poklicnega področja in ostalih, imajo bistveno prednost pri sklenitvi delovnega razmerja. Z dejavnostjo podjetja MS SERVIS POSREDOVANJE d.o.o. nudimo mladim začasna in občasna dela, ki jih lahko opravljajo med izobraževanjem v svojem prostem času, bodisi v kraju študija ali v domačem kraju.

Dober zgled

Pravni predhodnik in ustanovitelj MS SERVISA je Klub študentov Dravinske doline, ki so mu dohodki po zaslugi servisa pomenili neodvisno financiranje projektov kluba, kakor tudi Mladinskega kulturnega centra že prej omenjenega kluba. Delovanje društva se je v nekaj letih tako razmahnilo, da danes zaposluje pet oseb, od tega tri v programu javnih del in dva preko projekta Tisoč Novih Možnosti, jeseni pa se pripravljajo na ustanovitev zavoda Mladinski center, ki naj bi pomenil združevanje vseh mladinskih aktivnosti.

Zato

... smo sklenili slediti pozivu Študentskega kluba mladih Šentjur, da bi omogočili mladim tudi v tem okolju tvorno soustvarjanje in uveljavljanje svojih sposobnosti in ambicij.

Vabljeni k delu pri MS SERVISU!

ep

Junjski zapisi v ŠN

Časovni stroj

Marinka Vovk, direktorica in pili in se skratka "fajn" imeli." (ŠN, junij 1999)

Ekološke peči "Filtiri so že dotrajani, kar ima za posledico nekoliko višjo temperaturo emisijskih plinov in so ti bolj vidni. Zagotavljam pa vam, da niso zdravju škodljivi,, peči zaupam." (ŠN, junij 2000)

Janez Čokl, podžupan

"Na Občini smo se odločili, da na tem področju (op., športni park) odločno presekamo. ustanovili bomo režijski obrat, ki bo gospodaril z vsem občinskim premoženjem, torej tudi z bazenom in igrišči." (ŠN, junij 2000)

Nina Gradič, dopisnica ŠN

"Pa kaj bi si belili glavo, važno je, da smo na birmanski dan dobro jedli

Anita Koleča ob izboru za vodjo izpostave današnjega Javnega sklada za kulturne dejavnosti

"Politika smo ljudje in politika je tudi kultura." (ŠN, junij 1998)

Uroš Gorenak, po koncu osnovnega šolanja

"Se med vikendi sem moral paziti kaj delam in govorim, sicer so me učitelji naslednji teden v šoli že čudno gledali." (ŠN, junij 1995)

20. junija 1974 ob 18:08'30" je širše območje Kozjanskega prizadel potres z jakostjo 7/3 stopnje po Mercallijevi lestvici.

Študentska kronika

app75-3230Šentjur
info@skms.net - www.skms.net
@klubska.vitrina
0031-404-146

Ex machina

! 8. 6. V Prostoru je bil pod imenom večer ŠKMŠ filmografije - prvi šentjurski javni ogled agonije najsvetlejših predstavnikov letošnje generacije šentjurskih brucov. Šentjursko luč sveta pa je uzrl tudi kratki filmček P.I.T.A. eliminator, nastalega po ideji Luke Žerjava, tekst in režija pa sta delo Bogdana Rahtena. Na tem mestu se zahvaljujemo še igralcu in rekviziterju Sandiju Potočniku ter ostalim igralcem Petru Rožancu, Bojanu Mitiču, Barbari Gazvoda, Luku Hvalcu, Matjažu Erlihu, Janezu Prezlju in Gregu Zdolšku. Na koncu pa še iber zahvala Matjažu Erjavcu, ki je "odstranjevalcu ritobolje" vdihnil dušo (t.j. posnel) in ga zmontiral.

! ŠKMŠ - sokoli malofuzbalska škvadra je prvi del tekmovanja v II. MNML Šentjur zaključila v vrhu razpredelnice. Priidni.

! Podobno kot ostali klubi po Sloveniji je tudi ŠKMŠ dal podporo organizatorjem študentskih demonstracij v Ljubljani in Mariboru. DOVOLJ!

! Novo! WAP portal ŠKMŠ na naslovu: www.wapdrive.com/skms/.

Pro machina

! Napotnice za delo lahko z julijem naročate in dvigujete tudi v Šentjurju! MS SERVIS, agencija Šentjur, Kvedrova 26 (pri vrtcu); telefon: 03-749 11 50.

! 9. cifra Moči inteligence izide v začetku julija. Če želite brezplačno prejeti izvod, nam pišite na ustajene naslove ali pa ga poiščite v šentjurski knjižnici.

! 20. 7. /petek/ Prostor, 21h. Srečanje ustvarjalcev in bralcev Moči inteligence. Pridite in pogledite, kdo vse se skriva za skrivnostnimi psevdonimi.

! 27-29. 7. /sobota - ponedeljek/ ŠKMŠ vabi na redni dolgi pohod. Letošnja relacija: Šentjur - Sevnica - Brežice - Otočec. Udeležba brezplačna. Informacije: info@skms.net in 031-404146. Vsako julijsko nedeljo so predvidene tudi pripravljane ture. Info je isti.

! 3. - 5. 8. /petek - nedelja/ Potujte z nami na Koupa fest v Beli Krajini. Delavnice, šport, rave, rock... Organiziran je avtobus. Rezervirajte si sedež!!!

! Obveščamo vas, da so črne klubske majice z rdečim logotipom še na voljo.

*možne so spremembe, odpovedi ali organiziranje novih prireditev

B mashina - 26. 10.?

Drugo (K)lumpanje na Planini

Klub mladih Planina bo v soboto, 7. julija, na šolskem igrišču na Planini drugič izvedel športno-zabavno prireditev z nekoliko šaljivim naslovom (K)lumpanje. Popoldne bosta na sporedu ženski turnir v odbojki in moški turnir košarkarskih trojk, zvečer pa se obetajo koncerti.

Prijavnina za oba turnirja bo znašala tri tisočake na ekipo. Ženska odbojka bo izvedena v osnovnošolski telovadnici, moški turnir trojk pa bo na prostem. Prijave se bodo zbiral do enajstih dopoldne, turnirja pa se bosta pričela uro kasneje. Najboljše tri ekipe v obeh turnirjih si bosta poleg pokalov razdelile tudi denarni nagradni sklad. Seveda pa bo vsak nastopajoči prejel tudi majico.

Proti večeru se bo pričel zabavni program. Nastopila bo akrobatska skupina Fliers iz Trbovelj, najmlajše obiskovalce pa bosta zabavala mariborsko-mehiška mojstra Spidi in Gogi. Zvečer pa se Planini najbrž obeta pravi naval mladih iz širšega šentjurskega in kozjanskega. Zgodil se bo namreč rock koncert, na katerem bodo nastopile skupine Crossroads, Posodi mi Jurja in za vrhunec popularni MI-2. Vstop je seveda prost, postavljen pa bo tudi šotor, tako da bo (k)lumpanje potekalo v vsakem vremenu.

L. H.

Pepca in Lucija o nas in o sebi

Spoštovani gospod urednik!

Naj vam takoj na začetku mojega poročanja izlijem svoj gnev, ker mi še do danes niste nakazali mojega zasluženega honorarja za zadnja dva prispevka. Če ste še tako na kahli zaradi konkurenčnega Šentjurčana, vam svetujem, da dostavite več izvodov k Užmahu na Planino, saj jih tukaj takoj zmanjka. Če v kratkem honorarja ne bom dobila, bom naredila tako, kot je naš prevoznik Milan, ko mu v Tolu niso plačali fur in je zaplenil pol tovornjaka copat, ter jih odpeljal na davčno upravo in je hotel kar z njimi plačati davke. Vam kar naprej povem, da ne bom več pisala o Pajku na Prevorju in Francijevi občini, ker sem vzela akreditacijo le pri Romanu. Pa tudi je na Planini zadnje čase tako živahno politično življenje, da imam materiala toliko, da sploh ne vem, kaj bi prej napisala. Vsega sicer še nisem stuhtala, nekaj pa vendarle. Z 10 dekami kave sem se namalala pri znanki v spodnji ulici, saj je ona vedno najbolje informirana in ji tudi miaka ne uide preko ceste, da je ne bi registrirala. Ampak tudi ona si še ni čisto na jasnem kako in kaj. Ve samo to, da so iz naftalina potegnili nekdanja planinska drmatorka gospoda Nonija in planinskega Kovača, zdaj pa si baje že podajajo kljuge najvišji glavači iz Ljubljane, iz Montparizovega raufunka pa diši po pečenki. Naju je pa strah, koliko bo vse to spet koštalo in kdo bo vse to plačal. Ko pa tri dni za tem prileti na Planino Jurij Šentjurski v polno gasilsko dvorano, ga pa ne peljejo niti na špricer v Montparis. Postaja mi jasno, da so dali na kipljenje novo planinsko Občino, da bo peka uspela pa kaže tudi izjava našega bivšega partijca, ki je pred leti grozil, da se bo iz Planine izselil, če bomo občina, zdaj pa že razlaga, kako bo na referendumu glasoval za. Mickin tastari pa je iz Montparisa prinesel še eno presentljivo politično novico: naši krajevni politiki vseh barv, sicer malo v rožicah, no tudi on ni bil ravni čist, dogovorili, da nič več ne bodo črni, zeleni, rdeči ali grahnati, ampak bodo ustanovili civilno stranko, ki se bo imenovala "Za staro pravdo". Tudi nama to ni šlo v glavo, saj so se še pred kratkim na debelo žrli, ampak bova noč in dan na preži in bova izvrtali, zakaj gre.

Da imamo na Planini genialce na področju kmetijstva, sem pa kar v Delu prečitala. Čeprav naša pospeševalka dobiva mizerno državno plačo, je naštudirala čisto nov izvirni sistem razvoja kmetijstva, ki ga je menda uspešno vtakla tudi v šentjurske razvojne dokumente, zanj pa se zanima tudi že EU. Ker naši kmetje z desetimi in več kravami zaradi nizkih cen in panike okrog norih krav nekako več ne shajajo, naj bi boljše travnike in njive pozidali, število živali pa zmanjšali na za naše razmere optimalno število treh repov. Tako bi državi prišparali precej subvencijskega denarja, ki bi ga zato več ostalo za nagrade našim kmetijskim genialcem. Zato je prepovedala vsako gradnjo na kamnitem območju okrog Svetega Miklavža, saj bo po novih zamislih potekalo razvijanje kmetijstva v čisto novi smeri. Ideja sicer ni povsem izvirna, je pa smelo prenešana z otoka Paga, kjer baje za sir dobijo tudi po dvajset mark za kilo, za meso pa tudi enkrat več zaradi kvalitete zaradi podobno kamnite paše, kot jo imamo okrog Miklavža. Mene pa je ta pogruntavščina tako navdušila, da sem kar pisala Butu, naj pošlje naše pospeševalce na Goli otok, kjer je še manj trave in še več kamenja, pa bi morda naredili še boljši sir in pridelali še boljše meso ter nato to tehnologijo prenesli tudi v okolico Sv. Miklavža.

Ker sem od vsega burnega dogajanja intelektualno precej izčrpana, bom za danes končala in vam bom drugič napisala, kako se bo vse skupaj na Planini razpletlo.

Vaša Pepca Planinci

Lucijina reportaža

Dragi moji Šentjurčani in Šentjurčanke, stavim, da me tisti mlajši komaj še spoznate, tako dolgo se nismo slišali in videli. Urednik se je namreč čisto zatrapal v tisto zmešano planinsko Pepco, in vse kar sem mu napisala in poslala, naenkrat ni bilo več dobro. O.K. sem si po moderno rekla, pa jo imej Pepco, in šla svoja pota naprej. Pod psevdonimom sem malo poskušala pisati za Šentjurčana, kar sploh ni bilo lahko, ker mi gospa Novakova nikakor ni pustila, da bi tako, kot mi srce velevala, odkrito opevala mojega Jurija, ker naj bi bilo potem preveč očitno, da delamo skupaj. Pa je urednik tik pred referendumom kot pes ponižno pritekel do mene in me na kolenih ter s solznimi očmi prosil odpuščanja in za pomoč. Ne, ni šlo za denar, kot pravi Pepca, šlo je za umetno oplojevanje samskih žensk. Pepca je namreč ogorčena, ker je urednik organiziral v Šentjurju oplojitveno razpravo, menda tudi grozno navijal za umetno osemenjevanje žensk, kar mu sicer tudi jaz zamerim, ampak honorar je le denar, in jasno, pošteno žensko kot je Pepca, je upravičeno to tako razžalostilo, da je rekla, da naj nanjo ne računa več. Če se ji bo ljubilo, bo pisala o Planini, v Dobje in na Prevorje pa naj gre kar tista njegova Lucija. In tako, evo, sem tukaj, po oplojitveni in Pepcini zaslugi. Seveda pa tudi urednika razumem, hm, takole v rahlo sumljivih letih je že, umetno osemenjevanje pa mu je še v krvi pa bi še kar nekako šlo. Ampak človek se je gnal čisto brez potrebe. Zdaj ko smo na referendumu napihnjnim feministkam – le kaj si mislijo, da so, če iz higienskih razlogov nočejo seksati – pošteno in odločno zatrli vse našim srcem in vesoljni krščanski duši tako tuje in moralno sprevržen nenaravni pojav, naša lušna gospa Marjanca in moj Jurij pa mu s Šentjurčanom pretesno diha za ovrtnik, bi lahko poskusil s črno prakso. Ki je po navadi še bolj donosna. Le malo bolj bi se moral paziti, kajti naš nadžupan Janez tega abotnega početja ne bi kar tako dovolil. Če je že pogledal skozi prste pri B – 52 (zlobni jeziki pravijo, da je tam celo včlanjen), tu ne bi. In jaz mu dam popolnoma prav, kajti red mora biti. Samo pogledjte, kako lepo je rihlat tiste dohtarke v zdravstvenem domu, ki so si kar takole za štos, ne da bi počakali na njegov modri nasvet, izbrali za šefico skoraj čisto brezbožno in na splošno sumljivo žensko, pa čeprav imajo znotraj hiše prav bogato izbiro moralno izjemno neoporečnih in duhovni vsestransko bolj izgrahenih osebkov, da o še bolj preizkušenem celjskem Štefanu niti ne govorim. Če mene vprašate, bi pa sploh bilo najbolje, da bi dali v ZD kar našega nadžupana Janeza. Neskončno je sposoben – brez težav bi lahko v kritičnih trenutkih v ambulanti tudi zamenjal katerega koli zdravnika – ljubezniv, vljuden, lep, poje kot slavček, zna komandirati in je sploh oh in ah naš. Meni je grozno všeč in moram priznati, da v mojem srcu že resno ogroža še vedno nenadomestljivega Jurija. Žal mu je liberalna zalega okrog tistega grižavega Artnaka, spajdašena z Janševci in neodvisnimi, s podlim glasovanjem preprečila, da bi udeležil svoje posvečeno poslanstvo. Ampak samo začasno, kajti naš Janez je borec in se ne vda kar takole, Vas vprašam, le kam bi pa prišli, če bi v tej naši občini vsaka budala lahko z glasovanjem izsilila svoj prav. Nikamor.

Ampak jaz pa le moram naprej, v Dobje, kot mi je naročil urednik. Pa ne zato, da bi vprašala njihovega smehljajočega se župana Francija, kaj je naredil s tistima dvema vrečama pristnih odpadkov, ki mu jih je lastnoročno pred občino protestno dostavil njegov konkurent Drago iz Završ, tudi me figo briga, zakaj morajo dobjanski birmanci na birmo v sosednje fare, Bog, ki vse vidi in vse ve, bo njihove brezzakramentne botre gotovo našel tudi na Prevorju. V Dobje grem izključno zaradi podpore pokojni Dobjanki, ki je te dni poslala v Novi tednik protestno pismo zaradi nespametnega šolskega razmetavanja denarja. Namesto da bi dobjanski osmošolci, tako kot jih je svoj čas lepo učila Jožica, darovali za gasilce, občino, cerkev in podobne dobrodne namene, so nagrado Novega tednika lepo zafučkali na izletu v San Marinu in valeti. Da, seveda, mladi se morajo zabavati, toda ko gre za gasilce in občinske vrednote, ni več nobene dilema, kaj je prav in kaj ne. Tako kot tudi ne, kdo v dobjanski šoli komandira. Jasno, da Roman in ne brezvezni učiteljski ceh.

Je rekel urednik, da moram nekaj napisati o Prevorju in njihovem županu Pajeku, toda vas vprašam, kaj naj napišem o človeku, ki ga moj nadžupan Janez in njegov del občinskega sveta brcata skupaj z njegovo KS iz naše nove šentjurske občine? Pa še eldeesovec je. Ne, niti besedice. Toliko načelna pa Lucija je, pa naj si urednik tisti svoj honorar nekam vtakne, če misli drugače.

Odslej vsak mesec z vami.

Vaša Lucija

Dan slovenske policije

V petek, 22. junija, se je v Kulturnem domu Šentjur odvijala osrednja slovesnost ob dnevu slovenske policije. Polna dvorana policistov celjske regije se je tokrat zbrala v Šentjurju.

V spomin na organiziran upor agresorju, pred desetimi leti, ko so se policisti spopadli z Jugoslovansko armado na mejnem prehodu Holmec, je postal 27. junij praznik - dan slovenske policije. Svečano prireditev je odprl župan **Jurij Malovrh**. Glasbeno obarvan program so za to priložnost pripravili učenci Glasbene šole skladatelj Ipvcev iz Šentjurja. Predstavil sem nam je orkester glasbene šole, duet flavt in ansambel najmlajših kitaristov. Podelili so tudi prestižne nagrade: zlati, srebrni in bronasti znak. Zlati znak je prejel g. **Franc Bevc**, upokojeni delavec policije, predsednik Veteranskega društva Sever za celjsko območje. Pred koncem je nastopila še mlada, odlična pevka **Maja Slatinšek**, ki je Slovenijo že zastopala na mednarodnem festivalu v Makedoniji in na Poljskem. Odpela je dve zahtevni pesmi Otok in Ritem srca.

Da nikoli ne smemo zmanjševati pomen naše osamosvojitvene vojne, pa je bil zadnji domovinski rek, ki je prisotnim ostal v mislih. Svečana prireditev se je končala s povabilom na pogostitev v hotelu Žonta, kamor smo se, bogatejši za še eno nacionalno misel, tudi odpravili.

19

Zastave, zastave...

Tudi župan in podžupan brez zastave Kriza, kot po navadi. V srešču Šentjurja sem našel točno 10 malih "komunalnih" državnih zastavic (na kandelabrih). Zasebne hiše so z zelo zelo redkimi izjemami (Palirjevi, Dreščekovi, Zdolškovi...) seveda brez zastav, prav tako med številnimi stanovalci v blokih očitno ni pretirano zavednih državljanov. Najmanj polovica šentjurskih blokov jih ni izobesilo. Ustanove so bile večinoma okrašene z zastavami, drogovi pred občinsko stavbo pa so bili obupno prazni. Gostilne, trgovine in drugi lokali so se slabo odrezali, praviloma zastav nimajo. Enako kot v Bohorju, Veterinarski postaji, Meji, Tolu. Po sporočilu s Podgrada je bila županova hiša zagotovo brez zastave, na lastne oči pa sem se prepričal, da je tudi

podžupan Čokl po desetih letih še ni uspel prigrisniti. Potrebno jima bo povečati plače, ali pa pomagati s prostovoljnimi prispevki.

Ponikva je presenetila; z ozirom na število hiš in izobešenih zastav je gotovo šentjurski rekorder. Tudi zasebne hiše se našega državnega simbola ne sramujejo. Čestitam.

Čast Dramelj je rešila zastava na gasilskem domu. Edina. In tudi edina vse do Šentjurja.

Kar turobno. Naprej nisem raziskoval.

Pozivam bralce ŠN, da sporočijo, če so v deželi šentjurski še opazili kakšni hišo, kjer se ne bojijo pokazati, da jim Slovenija nekaj pomeni.

F.K.

LIGA MALEGA NOGOMETA Šentjur 2001

ZAKLJUČEN SPOMLADANSKI DEL

Maratonik Marco Polo in Dramlje na vrhu. Ekipa Maratonika je povsem zaslužno na prvem mestu, kajti skozi ves spomladanski del so bili pri vrhu. Dramlje pa so si drugo mesto prislužili s finišem v zadnjih tekmah. S tekmo zaostanka je Šentvid na tretjem mestu, vendar ima vse pogoje, da se uvrsti na vrh lestvice. Friz. Tina, Loka in Makrokom tvorijo zgornji del lestvice, kajti Makrokom za vodilnim samo 4 točke. Mirnega spanca po spomladanskem delu vsekakor nimajo zadnjeuvrščene ekipe Gremlini in Jakob, vendar bodo o obstanku v I. ligi sami odločali v jesenskem delu.

Rezultati I. Lige (13. Kolo):

MARATONIK M. POLO	26	14
DRAMLJE	26	11
ŠENTVID	24	3
FRIZ. TINA	24	5
LOKA	23	15
MAKROKOM	22	-4
KAC	19	3
KMN PONIKVA	14	-2
OBRtna ZBORNICA	14	-10
ŠVEDI	13	-1
GREMLINI	9	-17
JAKOB	5	-16

Tekme: Makrokom : Dramlje 1:0; Frizerstvo Tina : Gremlini 5:3; Kac : Loka 2:4; KMN Ponikva : Šentvid 1:2; Jakob : Maratonik M. Polo 3:5; Obrt. zbornica : Jakob 7:5(zaostala); Švedi : Obrt. zbornica - preloženo

TURNIR MALEGA NOGOMETA

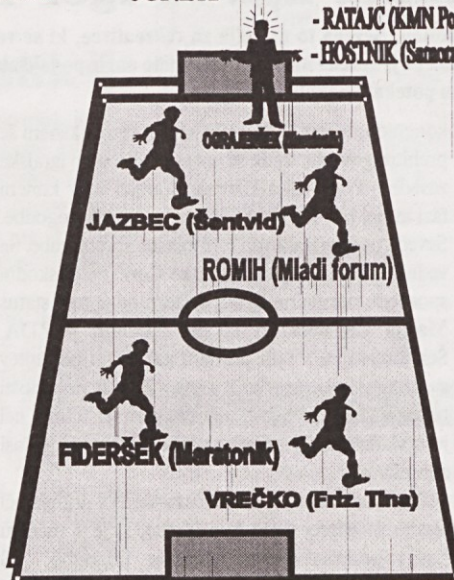
30. 6. 2001 ob 11.00 - Športni park Šentjur

1. MESTO : 50 000 SIT + POKAL
 2. MESTO : 30 000 SIT + POKAL
 3. MESTO : 20 000 SIT + POKAL
 4. MESTO : PRAKTIČNA NAGRADA
- INFORMACIJE: 041-574-320 (Franc)

EKIPA MESECA
JUNJA

KLOP:
- JUG (Makrokom)
- RATAJC (KMN Ponikva)
- HOSTNIK (Samorastniki)

IGRALEC MESECA: JAZBEC (Šentvid)

ŠKMŠ-Sokoli na vrh v zadnji tekmi:

Vodilna ekipa Mladega foruma ZLSD je vodilno mesto napravila v zadnji tekmi po porazu s Samorastniki in s tem omogočila ŠKMŠ-Sokolom, da v spomladanskem delu prevzamejo vodstvo. Tretji Gamsi in četrti Bio dom Žegar še nekako držita priključek prvima dvema, medtem ko Samorastniki in Šahtjor z več kot 10-imi točkami razlike že krepko zaostajata. Spodnji del lestvice sestavljajo ekipe Kelti, Tigri in MD 777, ki nogometnih večšin še ne obvladajo dobro.

Ekipa Samorastniki

Rezultati II. lige (15. kolo):

SOKOLI - ŠKMŠ	6	35
MLADI FORUM ZLSD	34	37
GAMSI	30	17
BIO DOM ŽEGAR	28	16
SAMORASTNIKI	25	29
ŠAHTJOR	22	5
CEZAR	21	0
ELEKTRO INSTALACIJE SELIČ	19	7
STOPČE	18	15
ŠD DOBRINA	17	6
KELTI	7	-43
TIGRI	6	-64
MD 777	0	-61

Tekme: El. Inst. Selič : Šahtjor 3:1; Gamsi : MD 777 3:0 B:B; Samorastniki : M.f. ZLSD 5:2; Stopče : Kelti 10:1; Sokoli-Škmš : ŠD Dobrina 9:3; Cezar : Bio dom Žegar 2:5; Tigri - prosti

Drugi Zalokarjev memorial

Zmagi Šentjurju 2000 in veteranom Ponikve

Prejšnjo soboto se je v Hruševcu dogodil drugi turnir v spomin na nekdanjega odličnega šentjurskega košarkarja Lojzeta Zalokarja. Zbrali so se njegovi košarkarski prijatelji iz Laškega, Ponikve in Šentjurja, ki so ponovno preizkusili svoje košarkarsko znanje.

Prireditve je ob pomoči sponzorjev organiziral lani ustanovljeni košarkarski klub Šentjur 2000, na čelu z Danilom Razborškom in Zdenkom Jugom. Njihova ekipa je letos že igrala v šmarnski rekreativni ligi in za šentjurskimi študenti osvojila drugo mesto. V moštvu so v večini nekdanji igralci članske ekipe Šentjurja, okrepljeni z nekaj mlajšimi močmi.

Za veterane Ponikve so pod vodstvom trenerja Branka Gradišnika nastopali: Andrej Potočnik, Branko Potočnik, Dušan Kundih, Jože Palčnik, Ivo Trbovc, Bojan Božič, Janez Esih in Janez Čretnik. V šentjurski ekipi trenerja Poldeta Škorjanca pa so nastopali: Gorazd Voga, Drago Mackošek, Anti Šporer, Silvo Oset, Marjan Dremšak, Jože Hernaus, Roman Ščurek, Danilo Razboršek, Daniel Gomzej, Jani Jenštrle in Jure Andrinek.

V prvem delu turnirja sta poleg organizatorjev nastopili še ekipi Študentskega košarkarskega kluba (ŠKK) in veteranska ekipa Pivovarne Laško. Za gledalce je bil zagotovo najbolj zanimiv šentjurski derbi, kjer so "dvajurški" v tretji medsebojni tekmi prvič zmagali. Nastopili so sicer brez najboljšega strelca **Kristjana Košaka**, toda okrepljeni z odličnim **Stanijem Grajzlom**, na drugi strani pa so manjkali **Perčič, Vukmanič, Potočnik, Jazbinšek...** Prvi polčas je bil izenačen, v drugem delu pa so varovanci trenerja Razborška kmalu ušli za 10 točk, česar študenti niso uspeli več nadoknaditi. Končni rezultat je bil 55 : 42 za Šentjur 2000. Najboljši strelci pri zmagovalcih so bili **Škorjanc** z enajstimi, **Prezelj** z desetimi in **Kolenc** ter **Grajzl** z devetimi točkami, pri poražencih pa sta izstopala **Jančič** s petnajstimi in **Martinovič** z enajstimi točkami.

Študenti so takoj odigrali še tekmo z veteransko, a kljub vsemu odlično ekipo Pivovarne Laško. Gostje, ki jih je bilo le šest, so na začetku naredili veliko razliko, ki jo letošnji zmagovalci šmarnske lige, ŠKK, niso mogli več ujeti. Ob porazu s 53 : 62 je največ točk zanje znova dosegel **Jančič** in sicer 22.

Laščanom pa se ni pustila presenetiti ekipa Šentjurja 2000. Tekma je bila sicer trda in izenačena, toda laškim veteranom, ki sicer okrepljeni s Tovornikom, Polancem, Vujovičem, Golcem in drugimi nastopajo tudi v mednarodni veteranski ligi, so v drugem delu vendarle pošle moči. K šentjurski zmagi s 70 : 56 so največ točk prispevali: **Prezelj** 19, **Knez** 15 in **Grajzl** 13.

Zmagovalci turnirja so tako postali košarkarji Šentjurja 2000, drugo mesto so osvojili veterani Pivovarne Laško, tretji pa je bil ŠKK. Vse tri ekipe so dobile spominske pokale, priznanje pa je dobil tudi najboljši strelac turnirja, Laščan **Simon Zdolšek**, ki je v dveh tekmah dosegel 45 točk, od tega kar 8 trojk. Najboljša šentjurčana med strelci sta bila **Peter Jančič** s 37 točkami in **Jože Prezelj** z 29.

Vrhunec memoriala pa je bilo prav gotovo srečanje veteranov Šentjurja in Ponikve. Na delu smo videli številne legendarne šentjurske košarkarje, ki so pokazali, da še vedno niso za staro šaro. Srečanje je bilo v prijateljskem in na trenutke šaljivem duhu, zmagovalci pa so postali Ponkovljani. Bojda se je zgodilo celo prvič, da bi bili šentjurčani na košarkarski

Veterani Ponikve in Šentjurja

tekmi na tako visokem nivoju slabši od Ponkovljanov. Toda tokrat so bili veterani Ponikve absolutno boljši, čeprav je tudi res, da je bila šentjurska ekipa starejša, saj je večina igralcev bila iz prve zasedbe iz začetka sedemdesetih let. Vodil jih je tudi legendarni trener **Polde Škorjanc** iz Hruševca, ki se je z večino prisotnih igralcev pred 28. leti uvrstil v takratno drugo zvezno ligo.

V dvakrat 10 minut dolgi tekmi so Ponkovljani zmagali z rezultatom 37 : 22 in tako bo vsaj leto dni v njihovi lasti prehodni pokal Zalokarjevega memoriala. Iz njihov vrst sta prišla tudi najboljši strelci **Branko Potočnik** (12 točk) in najboljši igralec tekme **Ivo Trbovc**, ki sta tudi prejela priznanji. Prijeten košarkarski večer so košarkarski veterani nadaljevali z druženjem pri **Kajzlerju**, kjer so obudili marsikatero spomine.

L. H.

Iz tabora KK Kemoplast Alpos

Jadranska liga in Igor Pučko

Šentjursko košarkarsko poletje je zaenkrat še spokojno. Seveda to ne velja za rekreativce, ki se veselo potijo na igriščih, temveč za naše prvoligaške igralce, ki so še na oddihu. Uprava šentjurskega kluba pa je seveda na preži. Še za leto dni je podaljšala pogodbo z **Igorjem Pučkom**, dokončno pa je jasno, da bo v prihodnji sezoni tekmovanje v Ligi Kolinska potekalo nekoliko drugače.

Septembra se bo namreč pričela Jadranska liga, v kateri bodo nastopale ekipe iz Hrvaške, Bosne, Črne Gore in Slovenije. Našo državo bodo zastopali Olimpija, Krka, Pivovarna Laško in Slovan. To seveda pomeni, da teh štirih ekip v prvem delu prvenstva ne bo v Ligi Kolinska, ki bo v prvi fazi štela 10 moštev. V prvi ligi je tako ostala **Loka Kava**, najboljšim pa se je pridružila šoštanjska **Elektra**. Najboljše štiri ekipe v prvem delu se bodo uvrstile v končnico za prvaka, kjer se bodo pridružili tudi "jadranci".

In kakšni bodo cilji Kemoplast Alposa? Po besedah predsednika **Petra Lapornika** si želijo ponoviti lanski uspeh. Torej bi to pomenilo, da šentjurčani morda ciljajo tudi na uvrstitev v

končnico za prvaka. Seveda pa je o čem takšnem še prehitro govoriti, saj še ni znano, kakšna bo igralna zasedba. Pogovori s ključnimi igralci so v končni fazi in naj bi v teh dneh z njimi podaljšali pogodbe. Seveda pa je pričakovati tudi kakšne spremembe. Še vedno se ne ve, ali bo **Jadranko Čović** po poškodbi sposoben normalno igrati, nejasen pa je tudi status **Mateja Črešnika**, ki si želi študirati v ZDA, šentjurčani pa v tem primeru zahtevajo povrnitev sredstev, ki so jih vložili vanj. Zaradi nejasnosti okrog Jadranske lige je na košarkarski tržnici cel junij vladalo zatišje, zdaj pa naj bi se vremena počasi zjasnila.

Je pa jasno, da bo Kemoplast Alpos v prihajajoči sezoni še naprej vodil **Igor Pučko**, ki je v začetku junija podpisal novo enoletno pogodbo. S pripravami bodo šentjurčani začeli avgusta. Prvi del bodo opravili v Kozjem, nato pa bodo odšli na turnir na Češko. Prvenstvo se zaradi evropskega

Kadetom spodletelo, trije novi sodniki

Kot smo poročali so se mladinci KK Kemoplast Alpos uvrstili v prvo slovensko ligo, to pa na žalost ni uspelo kadetom. Na turnirju v Hruševcu so nastopili močno oslabljeni in izgubili obe tekmi. Imamo pa v Šentjurju tudi tri nove sodnike. In sicer so se seminarja v Slivnici pri Mariboru udeležili **Jug, Tojinko** in **Belej**. Fantje so sicer na seminar čakali pred zaklenjeno dvorano v naši Slivnici, toda kljub vsemu so se še pravočasno odpravili proti Mariboru...

prvenstva v Turčiji pričanja 20. oktobra, ko bodo šentjurčani gostili novega prvoligaša **Koper**.

L. H.

Šentjurčanke prve brez poraza

Prejšnjo nedeljo so košarkarice združene ekipe ŽKK Šentjur-ŠD Šmarje odigrale zadnje srečanje v vzhodni skupini prve ženske slovenske pionirske lige. Tako kot na vseh tekmah so bile odlične in z zmago potrdile prvo mesto, jeseni pa jih čakajo kvalifikacije za nastop v finalni skupini državnega prvenstva.

V zadnji tekmi so Šentjurčanke potrdile uvrstitev med dvanajst najuspešnejših ekip v Sloveniji. Z rezultatom 78 : 50 so premagale Domžalčanke in tako dodale piko na i sijajnemu spomladanskemu delu sezone. V osmih tekmah so namreč prav tolikokrat zmagale in zanesljivo osvojile prvo mesto. Praktično vse tekme so dobile prepričljivo, ekipi Ilirije in Celja pa so celo premagale za skoraj 80

1. ŽKK ŠENTJUR-ŠD ŠMARJE	8 8 0	604 : 249	+ 355	16
2. ŽKD JIN-JANG, Trbovlje	8 6 2	516 : 351	+ 165	14
3. ŽKK DOMŽALE A	8 4 4	571 : 363	+ 208	12
4. ŽKK MERKUR CELJE	8 1 7	289 : 570	- 281	9
5. ŽKD CHEDDITE ILIRIJA	8 1 7	129 : 576	- 447	9

točk! Trener **Jani Čede** je seveda zadovoljen. Odlično je igrala celotna ekipa, med strelke pa so se vpisale praktično vse igralke. Največ točk pa so običajno dosegale: **Tjaša Vraničar**, **Mateja Baloh**, **Maša Šket** in **Lili Leljak**.

Dekleta zdaj čaka odmor. V drugem delu, ki se bo pričel oktobra, pa si bodo proti igalkam KK Cometa (lanskim državnim prvakinja), ŽKD Maribora (lani tretje) in prvo uvrščeni ekipi skupine vzhod 2 – KK Pomurje Skinny, poskušale priboriti mesto v finalni skupini šestih najboljših ekip.

Dejstvo je, da v Šentjurju in Šmarju znova raste odlična generacija košarkaric. V Šentjurju smo imeli obetavno ekipo še ne dolgo nazaj, toda ko so dekleta prerasla kadetske in mladinske kategorije, klub na žalost organizacijsko in finančno ni uspel slediti njihovem razvoju. Tako je letos ostala samo pionirska ekipa, njena povezava s šmarskimi košarkaricami pa se je pokazala za zadetek v polno. Upati je, da bodo punce imele boljše pogoje kot njihove predhodnice in da bomo v Šentjurju morda čez nekaj let vendarle ime tudi žensko člansko košarko.

L. H.

Dejan Leskovšek na Kodeljevem

Povratek zaradi ambicij!

Šentjurski rokometni internacionalc Dejan Leskovšek je tako kot prejšnjo tudi letošnjo sezono zaključil v tujini. Njegov klub HC Post Graz le zaradi manj ugodne razlike v danih in prejetih zadetkih ni mogel sodelovati v ligi za napredovanje. Drugi del sezone je minil zgolj v potrjevanju drugoligaškega statusa, naš Dejan pa je bil tako prvi bombardier Gradčanov, kot tudi najboljši skupni strelec v skupini za obstanek.

Ker si želi igrati rokomet na najvišji kakovostni ravni, ki je avstrijsko tekmovalstvo ni moglo nuditi, se je odločil svoje veščine razdajati pred slovensko rokometno javnostjo. Med ponudniki je bil najbolj konkreten ljubljanski Slovan, klub velikega slovesa, ki je zadnja leta preživel krizo. Nova uprava, ki je z Leskovškom podpisala ti. pogodbo 1 + 1, ima zopet višje ambicije, ki segajo okrog petega mesta. Zato so v klub pripeljali slovenskega reprezentančnega vratarja Deniča, nekdanjega "Celjana" Šafariča, Papeža, ... Angažirali so tudi 205 cm visokega Belorusa Kovalenka.

Slovan je po besedah šentjurskega rokometarja dobra priložnost, da se zopet uveljavi, saj bi rad ostal "na sceni" še kar nekaj sezon. Verjame, da mu bo to ob sreči z "nepoškodbami" tudi uspelo.

br

Razdelitev denarja in problematika športnega parka

Sredi junija so se na 21. redni seji zbrali člani upravnega odbora Športne zveze Šentjur. Med klube in društva so razdelili denar iz športnega dela proračuna, sestali so se z zainteresiranimi uporabniki Športnega parka in se dogovorili glede bazena.

Podrobna porazdelitev sredstev za šport, ki so v letošnjem proračunu po dolgem času nekoliko večja, je navedena v obeh tabelah. Omenimo še, da je za investicije v šport namenjenih 24 milijonov SIT, ki naj bi jih večina bila vložena v garderobe športnega parka. Za šport otrok in mladine je namenjenega 2,1 milijona, za športno rekreacijske dejavnosti pa 5,7 milijona.

Na sestanku glede uporabe igrišč so se zbrali predstavniki Mladih upov, malonogometnega društva, atletov, šole in študentov. Dogovorili so se, da bodo njihovi legitimni predstavniki v kratkem podpisali pogodbe o souporabi. Garderobe v športnem parku so trenutno v katastrofalnem stanju, saj očitno niso bile počiščene že lep čas. Alojz Jazbec s strani Občine še vedno ni bil uradno imenovan za oskrbnika, najbrž pa bi se to počasi že lahko zgodilo.

Debatna je pripeljala tudi do problematike bazena, ki naj bi se v teh dneh pričel čistiti in pripravljati za sezono. Neuradno naj bi ga v upravljanje ponovno dobil Vili Romih, kar so predlagali tudi Mladi upi. Predstavniki preostalih bodočih souporabnikov površin (Društvo za mali nogomet, OŠ Franja Malgaja, AK Koval in ŠKMŠ) so oblikovali sklep, v katerem se zavzemajo za to, da se v sredstvih javnega obveščanja objavi javni razpis za najem

Financiranje športnih klubov za leto 2001

Klub	Dotacija 2001 v SIT
AK Koval Šentjur	1.450.000
KK Kemoplast Alpos	1.800.000
PK Rifornik Šentjur	550.000
Šahovski klub Šentjur	750.000
Nogometna šola Mladi upi	1.100.000
Taekwondo klub Ahac	300.000
ŽKK Šentjur	750.000
Taekwondo klub Slivnica	200.000
NK Rifornik Šentjur	0 (razpad kluba)
rezervna sredstva	500.000
Skupaj	7.400.000

Financiranje rekreativnih društev za leto 2001

Društvo	Dotacija 2001 v SIT
Teniški klub Šentjur	280.000
Društvo za mali nogomet Šentjur	420.000
Društvo za šport in rekreacijo Ponikva	300.000
PD Ponikva	100.000
PD Dramlje	100.000
ŠD Gorica pri Slivnici	270.000
PD Slivnica	320.000
PD Šentjur	270.000
ŠD Vila Chalo 1278	100.000
ŠD Prevorje	80.000
PD Prevorje	50.000
Partizan Planina	220.000
Rekreacija žensk Hruševac	80.000
Študentski košarkarski klub	200.000
Streliški klub Sv. Jurij	120.000
ŠD Dramlje	150.000
Radio klub Alpos	120.000
VDC "Ježek"	80.000
ŠD Ponikva	50.000
KK Šentjur 2000	180.000
ŠD Loka pri Žusmu	50.000
Streliška družina Loka pri Žusmu	50.000
Kelti Šentjur	50.000
Rally društvo Popaj	50.000
Klub mladih Planina	80.000
Balinarski klub Šentjur	50.000
rezerva	380.000
Skupaj	4.800.000

objekta, z vsemi potrebnimi referencami in usposobljenostjo najemnika bifeja in bazena. Razpis naj bi pripravila in objavila Občina Šentjur. Kopalna sezona pa je že tu...

L. H.

Teniške novice

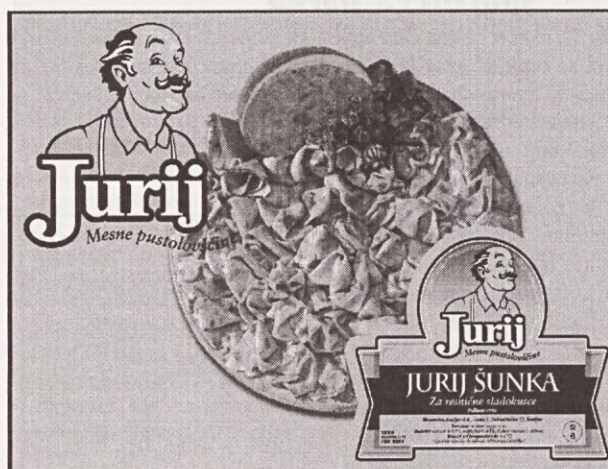
Pretekli petek je Teniški klub Šentjur prvi del sezone končal s turnirjem postavljenih dvojic. V konkurenci 16 tekmovalcev sta bila najuspešnejša **Jože Herna** in **Tadej Kincl**, ki sta v finalu porazila **Aleša Šporna** in **Žaromira Sotlarja**.

Že nekaj let potekajo med teniški klubi iz Šentjurja, Velenja in Polzele prijateljski troboji. Tako so pred kratkim Šentjurčani v postavi **Arzenšek**, **Jager**, oče in sin **Kincl**, **Majcen**, **Mogilnicki**, **Mulej**, **Sotlar**, **Supovec**, **Šešerko** in **Vovk** ter **Lajhova** in **Špornova** gostili oba prijateljska kluba in oba tudi premagali.

Uradne ure TK Šentjur za nakup igralnih nalepk: sreda 19 – 20, nedelja 9:30 – 10:30 in bife Bak.

br

NAGRADNA KRIŽANKA

ŠENTJURSKA NOVICE	DŽINS	PULZ	ROJ. KRAJ F. LEVSTIKA	IRIDIJ	JIMMY (OKR.)	SLADKO- VODNA ROPARICA	VER. DAVEK MUSLIMANOV DOKLER (ANG.)	DEL. KI SE ODVEŽE	DVOJNIK PREPIS	BORIS BERGANT	ORANŽADA	JOŽE LJUBKO- VALNO	NANDE VIDMAR	INDIJAN. LJUDSTVO	OZIRALNI ZAIEMK	APNEVEC
GESLO																
HILAPLJIVA																
BUCHWALD				MOTNA (HR)												
NE (HRVAŠKO)				EVGEN CAR												
GESLO (KONEC)					SPODRS- LJAJI RIMSKA 1											

SLOVARČEK: LAGONEMI - NEMŠKO JEZERO; UNTIL - DOKLER(ANG); ZEKAT - VER. DAVEK MUSLIMANOV

Šentjurske
NOVICE
Nagrada križanka
JUNIJ 2001

Nagrade za majsko križanko podeljuje Hotel Žonta. Izžrebani reševalci, ki bodo o nagradah obveščeni po pošti, so: **Janez Škornik** iz Šentjurja, **Tatjana Hribar-Videc** iz Podgrada in **Mija Černetič** iz Celja. Čestitamo in dober tek!

Geslo junijske križanke prepišite na dopisnico, priložite ustrezni kupon in do 20. julija pošljite na naš naslov: Šentjurske novice, Kvedrova 11, 3230 Šentjur.

Psihologija za vsak dan

MALA ŠOLA POSLUŠANJA ZA MOŠKE

O poslušanju smo enkrat že pisali in ker je bilo kar nekaj odmevov in pritrdilnega prikimavanja, sem se odločila, da stvar še malo poglobim.

Tokrat na temo poslušanje in moški. Če vprašate katerokoli žensko, vam bo verjetno odgovorila, da je povprečen moški slab poslušalec.

Par gre iz kina. Moški molči, ženska pa na veliko kritizira film. Zanič zgodba, zanič igralci, zanič glasba, živi dolgočas. Medtem ko ženska resnično govori o filmu, moški sliši: ti si zanič, ti si izbral film, ti si mi pokvaril večer, ti si vsega kriv...

Če bi moški znal žensko podpreti, ne da bi vse jemal osebno, ne da bi se maščeval ali reševal probleme, bi bil že skoraj popoln. Tako pa je njegov prvi impulz dežurnega krivca, ki mora zdaj rešiti kašo, ki jo je zakuhal. Pri ženski je varnost celo bolj pomembna, kot biti slišana, če moški želi biti hoten, zelen, potreben, pa ženska želi biti varna. Do svojih čutenj lahko pride z govorjenjem o njih. Moški mora o svojih najprej v miru razmisliti. Polnost

njenega doživljanja pa je v tem, da ji ni treba biti v skrbeh, da bo njen mož impulzivno reagiral (se pravi, da bo eksplodiral in zavpil: „Pa kaj spet težiš?!“).

Kadar je ženska vznemirjena, si ne želi biti popravljena. (Grozno sem jezna. Bluza za katero sem odštela celo premoženje, se je v pralnem stroju skrčila na minimum. - Drugič pa ne kupuj takih cunj ali pa vsaj na etiketo poglej! - Utihi, ker te nihče ni nič vprašal!) Preden bo sprejela rešitev, mora biti pomirjena. Če moški pri odločitvi nujno potrebuje soglasje, za žensko to ni tako pomembno, glavno je, da je slišana. Ženska pri moškem najbolj ceni, da zna pokazati čustva in jih hkrati obvladovati. Njegova najslabša možna poteza pa je, da podcenjuje njena čutenja in ji za sladico natrosi še kup razlag in popravkov.

Kadar čustveno vznemirjena ženska odpre usta, moškemu vstanejo vsi lasje pokonci. Namesto, da v tem vidi takoj napad na lastno osebnost, bi moral

vedeti, da gre za proces urejanja in sortiranja čustev in občutij. On ji pri tem najbolj pomaga, če ji pritrjuje in ji postavlja kratka neobvezna vprašanja. Zato, da ona ve, da je sploh še pri stvari.

In kako se torej obnašati?

1. Ne čakaj, da ona začne pogovor, kadar je vznemirjena - s tem jo lahko zelo pomiriš.
2. Medtem ko govori, se vedno spomni, da govori o sebi in nima smisla, da se tudi ti vznemirjaš.
3. Ko čutiš silovit impulz, da bi nekaj popravil ali jo prekinil, tega ne stori!
4. Kadar ne veš kaj reči, bodi tiho.
5. Če noče govoriti, jo še več sprašuj, dokler se ne odpre.
6. Karkoli že delaš, nikoli ne podcenjuj njenih čutenj.
7. Ostani miren, kontroliraj svoje impulze, sicer boš moral vse slišati še enkrat.

(po C. Gostečniku)
Saša T.

Pizzerija - Špagetarija Macarena Šentjur

Makarena d.o.o., Tovarniška 22, Zreče

**NOVE,
DRUGAČNE,
ŠE BOLJŠE
PIZZE!**

**Drofenikova 3, Šentjur
V prostorih LIPE
(nasproti KEMOPLASTA)**

Delovni čas:
PON-PET 8.00 - 23.00
SOB 8.00 - 24.00
NED in PRAZ. 12.00 - 22.00

PONUDBA

- PREKO 20 RAZLIČNIH VRST PIZZ
- ŠPAGETI, TORTELINI, RAVIOLI
- NJOKI, LASAGNE
- RIŽOTE
- LIGNJI
- SLADICE
- SOLTNI BIFE

DOPOLDANSKE MALICE
3 meniji 550 SIT

HALO PIZZA
tel.: 03/749 12 10

PON-SOB
10.00 - 22.00
NED in PRAZ.
12.00 - 21.00

OPTIKA
OČESNA AMBULANTA

Gleščič
tel.: 063/441-803

Gosposka 23, 3000 CELJE - Ul. Leona Dobrotinška 6b, 3230 ŠENTJUR

**Največja in najkvalitetnejša izbira okvirjev
z eno do deset letno GARANCIJO**

**GUCCI
ANNE KLEIN
VERSACE**

VUILLET VEGA
OPTIKER Ljubljana, Celje, Maribor, Ptuj

**VALENTINO
GIANNI FRANCO
FERRE**
LUNETTES

Christian Dior
VOGUE
occhiali

Ray-Ban

Pritisnite na plin!

utekočinjeni naftni plin

080 1228

Pokličite nas na brezplačni telefon

- ▶ ker je ekonomičen vir energije za ogrevanje, kuhanje in gretje vode, obenem pa prijazen tudi do okolja,
- ▶ ker boste prihranili dragoceni prostor,
- ▶ ker naši inženirji poskrbijo za strokovno izvedbo instalacij, preglede in vzdrževanje plinskega rezervoarja,
- ▶ ker zagotavljamo zanesljivo in hitro dobavo plina po vsej Sloveniji,
- ▶ ker je vrhunska kakovost naših storitev potrjena s standardi ISO 9001

Ker ugoden najem plinskega rezervoarja bistveno olajša vašo investicijo!

CELJSKI PLINI, EUROPLIN, PLINARNA MARIBOR

ISTRAGAS

ISTRABENZ

Mercator

Trgovski center

Šmarje pri Jelšah

Celje - skladišče

D-Per

18/2001

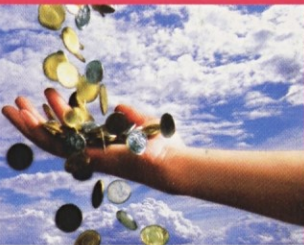
5000009459,6

COBISS

OSREDNJA KNJ. CELJE

Mercator

**Mercatorjeva
Cena Dneva**
7 izdelkov za 7 dni

do **-50%** nižje
cene

Vabimo vas v Mercatorjeve
prehrambne prodajalne.

Mercator
Mercator SVS, d.d. Ptuj

Delovni čas
od ponedeljka do petka
od 8. do 20. ure
v soboto
od 8. do 17. ure
v nedeljo
od 8. do 12. ure

Mercator najboljši sosed